

MỘNG TRUNG ĐẠI CHÙY

TÔI
CÓ THỂ
NUỐT
ĐẦU CỦA
NGÀI
KHÔNG
À?

os://www.facebook.com/ReviewNgonTinh010

Mục lục

Chương 1: Ấy Thế Mà Đáng Yêu Chết Mất Đi Thôi

Chương 2: Thuốc Lá Gì Mà Lợi Hại Thế?

Chương 3: Đến Cả Tóc Của Anh Ấy Mà Còn Hợp Tạo Kiểu Tóc Chim Luân Á!

Chương 4: Cái Nhìn Ngoan Độc Như Nước Xà Phòng(*)

Chương 5: Dưới Ngòi Bút Tôi Có Sáu Trăm Tư Thế!

Chương 6: Học Tiếng Chó Sủa Gì Thế!

Chương 7: Cảm Xúc Gặp Tình Trạng Điên Cuồng

Chương 8: Dạy Hư Chim Nhỏ Thì Sao!

Chương 9: Sắc Dụ Thì Phải Làm Sao?

Chương 10: Món Giá Đổ Đó Ngon Thế Cơ À?

Chương 11: Vẫn Còn Nhiều Người Thích Màu Hồng Thế Cơ À?

Chương 12: Mấy Kẻ Hứng Chịch Đều Không Có Văn Hóa

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22: Thiếu

Chương 23: Phiên Ngoại 2: Đông Chí

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ấy Thế Mà Đáng Yêu Chết Mất Đi Thôi

Đề Hồ là một con bồ nông.

Cũng như các anh chị em của nó, Đề Hồ cũng giàu lòng hiếu kỳ và khám phá, cái gì cũng ngoạm trong miệng rồi lăn hai vòng(*).

(*Nguyên văn: 不管什么都想塞嘴里滚两圈=> Đoạn này toy không hiểu lắm huhu)

Thì dù sao cũng là ưu thế của chủng tộc nhà người ta, từ khi sinh ra đã có một cái miệng bự đa năng.

Nhưng nó không giống các anh chị em của nó ở chỗ, nó lễ phép lắm.

Ví dụ như, khi một con bồ nông khác cắn đầu mèo chẳng hạn.

Đề Hồ: “Xin chào ngài, thưa Mr. Mèo tôn kính, tui có thể nuốt đầu ngài vào miệng không ạ?”

Sau đó nó bị mèo cào.

Khi một con bồ nông khác cắn đầu chó chẳng hạn.

Đề Hồ: “Xin chào ngài, thưa Mr. Chó tôn kính, tui có thể nuốt đầu ngài vào miệng không ạ?”

Sau đó nó bị chó cắn.

Khi một con bồ nông khác cắn móng vuốt cao cổ chẳng hạn.

Đề Hồ đứng xa xa với vẻ thấp thỏm: “Xin chào ngài, thưa Mr. Hươu Cao Cổ tôn kính, đã, đã quấy rầy ngài rồi.”

Đề Hồ liên tục vấp phải trở ngại trên con đường ham học hỏi này, đến khi gần như đã sắp bỏ cuộc thì nó nghe nói một người anh em của nó đã nuốt đầu của một con người vào miệng.

Vì vậy, Đề Hồ ngồi xổm bên đường để quan sát lâu ơ là lâu, đợi chờ một đoạn duyên phận.

Khi một con người cao gầy, trắng trắng, đầu nhỏ nhỏ, “lông đầu” rậm bước đến thì trái tim của Đề Hồ đã đập thành thịch.

Đây, đây là cảm giác rung động đấy hở!

Lần đầu tiên Đề Hồ ngượng đến nỗi không dám tiến đến.

Ngay lần thứ năm khi nó đang ngồi xổm quan sát ở con đường mà người nọ phải đi qua, Đề Hồ tự động viên tinh thần cho mình, quyết định không được làm một tên nhát cáy nữa.

Nó đi đứng oai vệ, hùng hực khí thế, nghênh ngang bước đến trước mặt con người rồi mở lời: “Xin chào ngài, Mr. Con Người tôn kính, tui có thể nuốt đầu ngài vào miệng không ạ?”

Đề Hồ không khỏi đỏ mặt, thấp thỏm đợi phán quyết.

Nhưng đã lâu ơ là lâu mà cái người trước mặt nó vẫn không buông lời từ chối nào cả.

Đôi mắt Đề Hồ bất chợt lóe sáng, anh ấy không từ chối mình!

Chính là người này!

Mình thích anh ấy!

Không!

Mình yêu anh ấy!

Tình yêu thương trong lòng ĐỀ HỒ sắp sửa tràn ra ngoài đến nơi, cái mở rộng của nó hé ra, thế là ngoạm luôn đầu của con người trước mặt.

02.

Cảnh Minh cảm thấy hấn đã bị sốc mất tiêu rồi.

Hấn vẫn luôn tôn thờ chủ nghĩa duy vật cơ mà, nhưng một con chim bự với chiếc mỏ siêu lớn lại thốt ra tiếng người với hấn.

Lại còn hỏi hấn có được ngoạm hấn hay không á?

Đây là một câu hỏi mà một chú chim nên hỏi à?

Đương nhiên là không được!

Hấn chỉ đang sợ điếng hết cả người, vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một cái mỏ dán vào mặt.

Vô lễ cực kì!

Mà á, Cảnh Minh còn phát hiện ra, hấn đã bị theo dõi.

Bởi một con chim.

Hấn đi search về con chim miệng bự này, kết quả xuất hiện rất nhanh. Tên khoa học là Bồ nông, cư dân mạng đánh giá về loài chim này là “Loài chim ngốc mạnh gì gì gì cái gì cũng ăn.”

Cảnh Minh thấy không chính xác lắm, loài chim cái gì cũng ăn được sắt này sao nghe cứ xàm xí thế nhở.

03.

Khi Cảnh Minh phát hiện ra có một thứ gì đó theo đuôi mình vào lần về nhà thứ mười thì hẳn quyết định không được ngồi chờ chết thế nữa.

Hắn cố ý đi rất chậm lại, lúc bước vào hành lang thì xoay người, bắt được cái tên tội phạm tình nghi đang bám theo mình.

... Và cái mỏ bự của nó.

“Mày đi theo tao làm gì?” Cảnh Minh nhíu mày, giọng điệu không mấy tốt cho lắm.

Đề Hồ vỗ cánh “Phành phạch”, miệng cứ ú ớ ý bảo Cảnh Minh buông mỏ nó ra.

Cảnh Minh bèn buông tay. Hẳn là một người hiểu lý lẽ, tử tù mà còn có quyền lợi tự biện bạch cho bản thân thì một tên cuồng theo dõi cũng nên có.

Đề Hồ trưng vẻ mặt chờ mong: “Thưa Mr. Con Người tôn kính, tui, tui có thể kết bạn với anh không ạ?”

“...” Sau đó là bị mày nuốt luôn chứ gì? Đương nhiên là không được!

Đề Hồ chớp mắt mấy cái, hình như không hiểu sao hẳn lại im lặng, bèn lấp bắp hỏi: “Được, được chứ ạ?”

Đệch.

Đây là loài chim mỏ bự nào dị! Thế mà nom cái dáng vẻ vừa nãy đáng yêu chết mất đi thôi!

“Được.” Cảnh Minh đáp.

04.

Cảnh Minh đưa một con bồ nông có ý nghĩ không an phận với cái đầu của hân về nhà.

Đề Hồ ngồi ngay ngắn trên sofa, hai cánh khoanh trước ngực, trông ngoan vô cùng.

Cảnh Minh tự nhủ tuyệt đối không được bị lừa bởi biểu hiện giả dối này, vì suy cho cùng thì con chim bự này vừa mới hung tợn ngoạm đầu hân chỉ mới mười ngày trước thôi đó.

Cảnh Minh rót trà cho khách, Đề Hồ ôm tách trà, hai người nhìn nhau mà chẳng nói một câu.

Không khí bỗng ngưng nghịu hân.

Vì để phá vỡ sự ngưng nghịu này, Đề Hồ đỏ mặt mở lời trước: “Mr. Con Người ơi, tui có thể ở lại xơi xong cơm nước không ạ?”

“...” Đương nhiên là không được!

Có lẽ là thấy mình đã vượt quá phép tắc nên bộ lông của Đề Hồ nóng bừng, lông chim màu trắng nhuộm chút hồng.

Địu má!

Cảnh Minh mắng thầm.

Đây là loài chim mỏ bự nào dị! Sao lại có cái màu đẹp đến thế!

“Được.” Cảnh Minh đáp.

05.

Cảnh Minh tận mắt thấy đôi mắt con chim kia lóe sáng, chỉ thiếu điều muốn nhào đến như hổ đói vồ mồi mà nuốt đầu hẳn vào miệng nó thôi.

Vì vậy, Cảnh Minh đứng phắt dậy, trốn vào bếp.

Đó giờ Cảnh Minh sống một mình, bình thường không có ai lui đến, ăn uống qua loa, bây giờ bỗng có thêm khách, hẳn quyết định sẽ tự trở tài.

Cảnh Minh muốn dùng tài nấu nướng của mình để dọa sợ con chim cứ mưu toan gây rối kia.

Kết quả là con chim này khiến hẳn nở mày nở mặt lắm luôn.

“Đây đều là món ngài làm ạ?”

“Ngài giỏi quá đi mất!”

“Món ngài làm thật sự rất là ngon!”

“Đó giờ tui chưa thấy người nào vừa đẹp trai vừa biết nấu ăn như ngài vậy đó!”

“Ngài thật sự dịu dàng quá đi!”

“Ngài...”

...

Cảnh Minh hưởng thụ lắm.

Thì có ai lại không thích nghe tâng bốc đâu nào?

06.

Đề Hồ bỗng nhớ ra mình ăn không uống không ở đây mà vẫn chưa tự giới thiệu gì hết.

Đề Hồ nói: “Tui tên là Đề Hồ.”

Cảnh Minh được nó khen nên tâm trạng rất tốt, tạm thời đã quên cái mở rộng cứ luôn nhớ thương đầu mình của nó.

Cho nên hẳn quyết định sẽ chọc ghẹo nó.

Cảnh Minh bắt chước giọng điệu của Đề Hồ: “Tao có thể gọi mày là Tiểu Đề không?”

Đề Hồ đỏ mặt, đáp: “Được chứ.”

Cái tên Tiểu Đề nghe chẳng hay lắm, Cảnh Minh lại bảo: “Tao có thể gọi mày là Tiểu Hồ không?”

Đề Hồ càng đỏ mặt hơn, đáp: “Được chứ ạ.”

“Okay, Tiểu Hồ.” Cảnh Minh nói.

Đề Hồ vừa nghe thấy hẳn gọi “Tiểu Hồ” thì trái tim tê dại.

Đề Hồ bất chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết tên của người này, bèn hỏi hẳn: “Thưa Mr. Con Người, tui vẫn chưa biết tên của ngài là gì ạ?”

Cảnh Minh còn chưa kịp động não đã thuận miệng đáp: “Bố.”

“Thế tui có thể gọi ngài là Bố Nhỏ không?”

Cảnh Minh sắc nước miếng, cứng miệng hỏi: “Sao mày không gọi tao là Mẹ Nhỏ luôn đi?”

Đề Hồ nghiêm túc thưa: “Dạ, thưa Mẹ Nhỏ.”

(*Chú thích: Cho những bạn không hiểu thì Cảnh Minh bảo là “ba ba”, em Hồ hỏi là “Tiểu Ba”, sau là “Tiểu Mụ” =))))

07.

Cảnh Minh thấy nó nghiêm túc kinh khủng, trong lòng dấy lên cảm giác áy náy khó diễn tả.

“Tao tên là Cảnh Minh.” Cảnh Minh thỏa hiệp.

“Thế tui gọi ngài là Tiểu Minh nhé?”

“...” Đùa à! Đương nhiên là không được!

Lúc Đề Hồ nói thì mang vẻ mặt hưng phấn, mắt tỏa sáng, cả chim đều là đáng vẻ chờ mong.

Đệt.

Cảnh Minh nện một cú vào ngực.

Đây là loài chim mỏ bự nào dị! Biết cách bán manh chọc trúng lòng người thế chứ lị!

“Được.” Cảnh Minh đáp.

08.

Cảnh Minh dọn bát đĩa xong thì ra phòng khách, thế là phát hiện ra Đề Hồ vẫn ngồi trên sofa, hoàn toàn không có ý muốn đi nào cả.

Cảnh Minh: “Không phải mày còn muốn ngủ lại đây đó chứ?”

Đôi mắt Đề Hồ óng ánh nước, khom mình với Cảnh Minh: “Cảm kích khôn cùng ạ!”

Cảnh Minh:??? Mình vừa nói gì à?

Cảnh Minh đành thỏa hiệp dọn dẹp sofa cho con chim bự này.

Đề Hồ ngoan lắm. Nó cuộn tròn mình lại, rúc vào một góc sofa, tiết kiệm không gian chiếm dụng của bản thân.

Cảnh Minh thấy vậy thì thở dài, thầm nhủ chắc hẳn con chim tội nghiệp này đã chịu không ít sự bắt nạt khi ở nhà rồi, đến cả ngủ cũng là tư thế cuộn mình đáng thương này.

Vậy thì cứ tạm thời nhận nuôi nó một thời gian cũng được.

Dù gì cũng chỉ là một con chim thôi mà, không phải là hẳn không nuôi nổi.

Chỉ cần nó không tìm cách ngoạm đầu mình.

Nom chẳng phải một con chim không biết điều, thương lượng với nó về chuyện cái đầu là được, Cảnh Minh tự an ủi mình.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thuốc Lá Gì Mà Lợi Hại Thế?

09.

Cảnh Minh bước ra khỏi phòng tắm, tóc hãy còn tích nước, thân dưới chỉ bọc một cái khăn tắm.

Cảnh Minh ngồi xuống sofa, nhìn con chim bụi đang cuộn mình mà thở dài: “Mày không cần phải vậy đâu, toàn bộ cái sofa này là của mày hết.”

Đề Hồ nhìn giọt nước chảy xuôi theo đuôi tóc của Cảnh Minh xuống cơ thể trắng gầy của hắn, còn dừng lại rung rung thoáng chốc trên đầu vú, nhưng cuối cùng vẫn không rơi vào nơi mờ ám được khăn tắm bao bọc.

Cả người Đề Hồ bốc cháy.

Kích, kích thích quá chừng.

Cảnh Minh nhìn lông chim màu trắng của Đề Hồ dần đổi sang màu hồng, gãi gãi ra chiều khó hiểu vô cùng.

Địch.

Cảnh Minh không khỏi chửi một câu.

Sao xúc cảm của bộ lông chim này lại mềm như tơ như lụa vậy chứ!

“Sao lông mày biết đổi màu được thế?” Cảnh Minh thấy khó hiểu, “Lạ quá...”

Đề Hồ cảm thấy nó muốn chết ngay và luôn.

Nơi được bàn tay Cảnh Minh cầm lấy bắt đầu truyền đến cảm giác khác thường, cứ như đang đốt lửa ở một nơi nào đó, lan ra khắp cả bộ lông.

Đề Hồ cọ cọ lông chim trên người mình vào tay hắn, không dám lưu luyến nữa, bèn lùi sang một bên.

“Tiểu Minh, ngài, ngài đừng sờ nữa, lạ lắm ấy...” Đề Hồ quay mặt sang chỗ khác, “Với cả, tóc không lau khô sẽ rất dễ bị cảm.”

Cảnh Minh lại vuốt thêm vài sợi lông nữa mới buông tay với vẻ chưa được thỏa mãn cho lắm.

“Mày đừng gọi ‘ngài’ nữa được không, nghe cứ như tao già lắm vậy.” Cảnh Minh cầm khăn lau tóc, lên án Đề Hồ.

Đề Hồ luống cuống phủ nhận: “Ngài... Anh không già, anh đẹp trai lắm á.”

Đề Hồ lại đỏ mặt nữa rồi.

10.

Đúng là Cảnh Minh đẹp trai lắm luôn.

Đẹp hơn bất cứ ai mà nó đã từng gặp.

Mà anh còn có một cái đầu nhỏ vừa khéo để nuốt chửng, cứ như thể được tạo ra để dành cho cái miệng của nó á, vừa khin khít luôn, đúng là tạo hóa tạo nên mà.

Thật ra chuyện này của Đề Hồ còn có một mục đích khác.

Nó đến để cầu hoan.

Một năm nữa là nó trưởng thành rồi, song vẫn chẳng có đối tượng nào nên bị các chị em trâu bò như ngỗng đuổi ra khỏi nhà.

Rồi còn uy hiếp nó: Không tìm thấy đối tượng nào thì đừng về nữa!

Cho nên Đề Hồ vừa xấu hổ vừa căng thẳng, với cả cũng khá là thấp thỏm và lo lắng.

Nó muốn theo đuổi Cảnh Minh, nhưng lại sợ bị từ chối.

Rốt cuộc làm sao mới theo đuổi được anh ấy đây nhỉ? Đề Hồ định online cầu xin sự giúp đỡ từ một người anh em đã từng nuốt đầu của một con người.

11.

“Tiểu Minh, tui có thể dùng điện thoại của nhà anh không?” Đề Hồ hỏi lí nhí.

Cảnh Minh ngạc nhiên.

Hắn chỉ biết chim thành tinh biết nói tiếng người, chứ không hề nghĩ rằng nó còn biết sử dụng cả sản phẩm công nghệ nữa cơ.

Cứ tưởng nó muốn gọi điện về nhà báo bình an nên Cảnh Minh mở khóa di động ra rồi đưa cho nó, thuận miệng nói thêm một câu: “Không phải mày vẫn chưa trưởng thành đấy chứ?”

Còn phải báo bình an cho nhà nữa cơ.

Ai ngờ Đề Hồ đỏ mặt ngay tắp lự, ấp úng mãi không chịu nói gì.

Cảnh Minh nhìn dáng vẻ của nó là đã biết hẳn đoán đúng chóc.

“Mau gọi đi, đừng để người nhà phải lo lắng.” Cảnh Minh néo cái chòm lông trên đầu nó.

Anh ấy dịu dàng quá đi!

Sấn sóc quá đi!

Mình yêu anh ấy!

Đề Hồ cầm điện thoại ra ban công với vẻ mặt kích động, để lại một Cảnh Minh không hiểu cái gì đứng sững tại chỗ.

... Gọi điện về nhà mà nôn nóng vậy hả?

Chẳng lẽ là người nhà... Cảnh Minh nhớ đến dáng vẻ cuộn mình nằm trên sofa mới nãy của Đề Hồ, ra chiều suy ngẫm.

12.

“Đêm hôm khuya khoắt không đi ngủ đi, bộ có chuyện gì à?” Ông anh cái kính của Đề Hồ thốt ra cái giọng bất mãn.

Đề Hồ cầm điện thoại, nghĩ đến chuyện muốn hỏi thì mặt cứ đo đỏ.

Nó ấp a ấp úng mãi mà vẫn chưa nói đến chuyện chính: “Cũng không, không có chuyện gì cả...”

Đề Bảo đã mất kiên nhẫn, nhưng y vẫn khá là cứng chiều thẳng em lẽ phép này của mình nên không cúp máy ngay: “Có rắm mau thả, ngày mai ông còn phải đi làm!”

Đề Hồ vội vã giải thích: “Không phải đâu, anh Bảo Bảo, em có hơi...”

“Đậu má! Gọi ông kiêu đó lần nữa thì có tin ông đánh mày luôn không!”

Đề Bảo phát cáu.

Y muốn cúp máy luôn.

Song y lại sợ Đề Hồ thật sự có chuyện gì đó, nếu Đề Hồ gặp rắc rối gì ở nơi này thật thì khi về lại chỗ mấy chị em, y sẽ xong đời luôn.

Các cô ấy trâu bò lắm, Đề Bảo sợ chết đi được.

“Anh ơi, cái đầu lần trước anh nuốt á, sau đó thì sao nữa?”

“Gì mà sau đó?” Giọng nói của Đề Bảo truyền qua điện thoại nghe hơi chói tai vì gắt gỏng.

Đề Hồ gơ điện thoại ra xa hơn chút, lại hỏi tiếp: “Thì sau đó hai người như nào á?”

“...”

Lần đầu tiên Đề Bảo bị nghẹn lời.

Y tuyệt đối không muốn nhắc đến nữa.

Y đã bị cái người đó tấn cho.

Còn bị quặp về nhà nữa cơ.

Đương nhiên, y sẽ chẳng nói những lời này ra rồi, mất hết mặt mũi luôn á!

“Rất tốt, mà sao?” Đề Bảo hỏi.

13.

“Thì em chỉ muốn hỏi là, anh gây dựng mối quan hệ tốt với người nọ như thế nào vậy?” Giọng của Đề Hồ càng lúc càng nhỏ.

Màn hình điện thoại dán lên mặt khiến mặt nó nóng nóng.

Đề Bảo nghe lời này của nó thì thấy đại sự không ổn chút nào.

Không phải con chim ngốc này nhìn trúng ai rồi đấy chứ?

Đề Bảo thầm vui mừng quá đỗi, tự nhủ cái con chim ngốc này thông suốt rồi, xem ra đã sắp trưởng thành rồi.

Con người Đề Bảo đảo một vòng rồi đáp: “Anh dạy mày nhé?”

Đề Hồ nghe y nói vậy thì mắt nó sáng ngời, hưng phấn đáp: “Cảm ơn anh Bảo Bảo ạ!”

“...” Cứ kệ nó gọi đi.

Đề Bảo nói với vẻ bí hiểm: “Hồ này, mày đi tìm một nơi không có ai trước đã.”

Đề Hồ bịt điện thoại, liếc xung quanh thấy không có người nào, mà cũng chẳng có con bồ nông nào cả, bèn gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Không có ai cả đâu anh.”

Trực giác của Đề Hồ cho thấy anh Bảo Bảo của nó sắp tung chiêu lớn.

Tuy nghe cứ như cuộc hội họp của đảng phái ngầm nào đó.

“Chẳng phải tháng sau là mày trưởng thành rồi à?”

Đề Hồ gật đầu, “Dạ.”

Đề Bảo: “Mày muốn nhanh hơn chút hay chậm hơn chút?”

Đề Hồ đỏ mặt, nghĩ đến dáng vẻ Cảnh Minh không mặc đồ ban này, bèn ngượng ngùng đáp: “Nhanh hơn chút ạ.”

“Thế thì dễ ợt à, lúc ấy cởi sạch đồ ‘làm’ anh ta là được.”

Đề Hồ nhú mày, cảm thấy chuyện này không đơn giản gì cả, “Em...”

Đề Bảo cũng hiểu rằng chuyện này có hơi khó với em trai ngốc nghếch và đơn thuần của y.

Nhưng y thấy thú vị kinh khủng.

Rốt cuộc là ai đã khiến thẳng em ngốc của y si mê đến nỗi phải tìm đến y nhỉ, ngoài mặt Đề Bảo không nhìn thấu được, nhưng thật ra nội tâm đã hết sức kích động.

Vì tính tình của y không được tốt cho lắm, rất ít người chim lợn với y, cho nên Đề Bảo vẫn luôn không nhạy tin lắm, một hỏi ba không biết.

Thế mà nó lại biết chuyện này trước tiên!

Rốt cuộc thì y sẽ không còn bị xem thường khi đám chị em của y bà tám với nhau nữa rồi!

14.

“Anh sẽ giúp mày.” Đề Bảo bày tỏ ý tốt.

Đề Hồ vội từ chối: “Không cần, không cần đâu ạ, cảm ơn anh Bảo Bảo, nhưng em thật sự không cần đâu anh...”

Đề Bảo bơ nó, tự nói tự đáp: “Được, cứ quyết định vậy nhé. Mày đang ở đâu, mấy ngày nữa anh qua thăm mày.”

Đề Hồ đáp: “Em ở nhà anh ấy á.”

Đề Bảo bật cười, rầu rĩ nói: “Ấy dô được đấy, sống chung luôn rồi à.”

“Bây giờ em vẫn chỉ là một con chim thôi.” Đề Hồ mày chau mặt ủ, “Anh biết mà, anh Bảo Bảo.”

“Mày ngủ ở đâu?” Đề Bảo hỏi.

“Sofa ạ.”

“Thế không được.” Đề Bảo mất hứng, “Mày phải ngủ chung một giường với tên đó cơ.”

Đề Hồ thấy khó vô cùng: “Cái này...”

“Nhõng nhẽo rồi bán mœ xú là lên được giường ngay.” Đề Bảo lơ đễnh bảo, “Cái này còn cần anh dạy mày à?”

Đề Hồ nghe một tiếng “Xì xèo”, chắc là Đề Bảo đang châm thuốc lá.

“Đệt!”

Nó chưa kịp đáp thì bên Đề Bảo đã không còn động tĩnh gì nữa cả.

Đề Hồ nghe thấy bên đó có tiếng loạt xoạt khi quần áo ma sát với nhau, láng máng vậy thôi, hình như là đang đánh nhau.

Đề Hồ vội vã hỏi han: “... Anh Bảo Bảo ơi? Anh không sao đấy chứ?”

Một giọng nói xa lạ truyền tới: “Em ấy không sao cả, chỉ là hút thuốc nên tắt giọng, không nói được.”

“À, vâng.” Thấy y không sao nên Đề Hồ yên tâm, “Vậy anh bảo anh ấy nghỉ ngơi cho tốt giúp tôi nhé.”

Đề Hồ mông lung cúp máy, đến cùng vẫn không nghĩ ra tại sao Đề Bảo bỗng không nói gì được nữa.

Thuốc lá gì mà lợi hại thế?

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đến Cả Tóc Của Anh Ấy Mà Còn Hợp Tạo Kiểu Tóc Chim Luôn Ấ!

15.

Đề Hồ cúp máy, quay về phòng khách.

Cảnh Minh đã tắt đèn chính, ngồi bên bàn trà cúi đầu nhìn gì đó trông chuyên chú khôn cùng, ánh đèn màu vàng ấm áp hắt lên sườn mặt nghiêng nghiêng, nom vừa an tĩnh vừa dịu dàng.

Trái tim Đề Hồ tan chảy hết cả.

Đây là sườn mặt thần tiên gì dị!

Đề Hồ nhất thời đứng đực ra đó.

Cảnh Minh ngẩng đầu lên, hỏi han Đề Hồ: “Gọi xong rồi à?”

“Dạ.” Đề Hồ trả máy lại cho hắn, “Anh đang nhìn gì vậy ạ?”

“Cá của đồng nghiệp, nhà cậu ta đang trang hoàng lại nên để ở đây nhờ gửi nuôi mấy ngày.” Cảnh Minh vừa nói, tay vừa không nhàn rỗi, “Tao đổi bể cá mới cho nó, chuyển phát vừa đến.”

Đề Hồ nhìn thoáng qua thùng hàng chuyển phát vừa mới bóc ra bên chân hắn, bèn hỏi: “Có cần tui hỗ trợ không?”

“Không cần đâu, đơn giản vậy mà... Ồi?” Cảnh Minh đột nhiên phát hiện trừ bể cá ra thì trong thùng hàng còn có thứ khác nữa.

Đề Hồ ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh hắn, nhìn Cảnh Minh lấy một bao lớn chứa đá nhỏ đủ màu sắc ra từ trong thùng.

16.

“Đây là đá gì đấy ạ?” Đề Hồ chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Cảnh Minh cũng hơi ngờ ngợ: “Chắc là vì để... Dạy cho mày một bài học?”

Đề Hồ gật đầu với vẻ nghiêm túc, cảm thấy có lý lắm, “Dạ, đẹp lắm.”

(*Nguyên văn câu của Cảnh Minh là: 给你点颜色看看 – thường dùng trong trường hợp khi muốn đánh người. Kiểu “Tao sẽ cho mày một trận như tử/một bài học nên thân đấy”, thì hình như em Hồ hiểu nhầm thành “Cho mày xem mấy màu sắc này”(?). Nếu ai có cách hiểu đúng hơn thì góp ý với tôi nhé.)

“...”

Cảnh Minh đơ miệng, cảm thấy câu nói đùa của mình cứ ngượng ngượng sao ấy.

May mà con chim nhỏ kia nghe không hiểu.

Cảnh Minh lúng túng khôn cùng, muốn kết thúc cho nhanh, vì vậy chẳng nghĩ suy nghĩ gì nữa, tập trung vào cái bể cá.

Đá nhỏ đủ màu rải khắp bể, Cảnh Minh nhìn thoáng qua con cá cảnh nhiệt đới sắc sỡ ở bên cạnh, bèn gật đầu, tự nhủ rằng hợp quá đi mất.

Cảnh Minh hài lòng đưa cá vào bể.

Nhìn cá bơi qua bơi lại đầy phần chần, Cảnh Minh định đứng dậy đi ngủ thì phát hiện ĐỀ HỒ vẫn đang nhìn chăm chăm vào bể cá không chớp mắt.

Thôi chết, quên bég mất đây là một con chim ăn cá!

Bây giờ giấu cá đi còn kịp không?

Gấp lắm, online chờ.

17.

Cảnh Minh bưng bể cá lên, quyết định sẽ mang về phòng ngủ.

Trước khi đi còn chưa yên lòng, phải răn đe mấy câu: “Tao sẽ mua cho mày cá khác, chứ nó còn nhỏ lắm, bọn mày phải chung sống hòa bình đấy.”

Cảnh Minh mệt lòng, mình còn chưa có người yêu mà đã có tấm lòng của một bà mẹ già mất rồi.

ĐỀ HỒ nghe ra ý trong lời của hắn, cũng kịp nhận ra mình đã nhìn chăm chăm vào con cá này lâu quá là lâu, thế là vội xoa tay giải thích: “Không phải, không phải đâu ạ, ngài suy nghĩ nhiều rồi, không phải tui muốn ăn cá đâu, mà là tui thấy...”

Không hiểu sao nhìn mấy viên đá kia cứ quen quen thế nào.

Nhưng thấy Cảnh Minh hài lòng như vậy nên cậu không dám nói ra.

ĐỀ HỒ nuốt nước miếng, nó vừa căng thẳng cái đã kìm lòng không đặng dùng kính ngữ luôn.

Cảnh Minh thở dài, thầm nhủ quả nhiên nhóc đáng thương này đã bị ức hiếp ở nhà lâu quá rồi, đến cả suy nghĩ thật lòng cũng chẳng dám nói ra.

Ngày mai đi mua cá cho nó ăn nhì.

Cảnh Minh khẽ xoa đầu Đề Hồ, trong đôi mắt không khỏi nhuốm vẻ thương xót, dịu dàng bảo: “Ngủ ngon nhé.”

18.

Đề Hồ đứng trước cửa phòng ngủ của Cảnh Minh lâu la lâu lắc mà vẫn chưa lấy lại được sự bình tĩnh.

Đề Hồ đơ ròi, đơ một cục luôn ròi.

Tại sao lại đối xử với nó dịu dàng đến vậy cơ chứ?

Nó sẽ không kìm lòng nổi đâu.

19.

Đề Hồ giang cánh bọc lấy cái đầu nong nóng của mình, chôn đầu vào sofa mềm mại.

Hoàn toàn đã vứt luôn lời của Đề Bảo ra sau đầu.

20.

Mười giờ sáng, Đề Hồ bỗng mở mắt.

Nó đã nhớ ra mấy viên đá nho nhỏ đủ màu sắc nọ là gì ròi!

Chẳng phải đấy là SpongeBob ư!

Hồi nhỏ Đề Bảo cứ òa khóc vì cái thứ này mà — Bởi vì y bảo chúng nó là sinh vật sống, là những bé SpongeBob nhỏ bé sống sờ sờ.

Sau đó thì bị chị cả đánh.

Đánh phát khóc luôn.

Cho nên tính tình sau khi lớn của Đề Bảo cứ hay gắt gỏng như vậy cũng là có nguyên nhân cả, nơi đâu có ức hiếp, thì nơi đó sẽ có phản kháng.

Ở một nơi không nhìn thấy chị cả, Đề Bảo giương sào khởi nghĩa.

21.

Nhưng đó không phải là trọng điểm đâu nhé.

Mà là nếu SpongeBob cũng giương sào khởi nghĩa thì chú cá nhỏ kia sẽ ngỏm ngay và luôn!

Đề Hồ đi qua đi lại trước cửa phòng ngủ của Cảnh Minh, không biết có nên gõ cửa phòng hẵn trong màn đêm tĩnh lặng này hay chẳng.

Khi Đề Hồ đưa tay rồi rụt về, đưa rồi rụt tận hai mươi lần thì nó mới quyết định là sẽ gõ cửa.

Tuyệt đối không phải là vì nó muốn nhòm phòng ngủ của Cảnh Minh đâu nhé!

Tuyệt đối không phải thế!

Nó đang vì sự tồn vong, sống chết của cá nhỏ cơ!

Đề Hồ is hero!

22.

Đề Hồ gào thét trong lòng.

Sau đó gõ cửa phòng Cảnh Minh.

Gõ ba lần “Cốc cốc cốc”.

Đề Hồ đứng ngoài cửa thấp thỏm lăm lăm, cảm thấy tiếng tim đập của nó cũng chẳng khác gì tiếng đập cửa cả.

Lại gõ ba lần “Cốc cốc cốc” nữa.

Cảnh Minh lờ đờ ra mở cửa.

“Tiểu Hồ, sao thế?”

Đề Hồ lại đờ người ra đó.

Đây là kiểu tóc thần tiên gì vậy á!

Tóc của hấn dựng đứng, cao ngồng như dờ non lấp bể, vừa dày vừa lòa xòa.

Ngay dưới phần mép tóc là vàng trán đầy đặn và gương mặt tinh xảo.

Đề Hồ đờ rồi, đờ một cục luôn rồi.

Hợp quá đi mất.

Đến cả tóc của anh ấy mà còn hợp tạo kiểu tổ chim luôn á!

23.

Nhưng cậu vẫn chưa quên chuyện chính đâu.

“Tiểu Minh, con cá kia có được...” Nó còn chưa kịp nói hết thì đã bị Cảnh Minh bịt miệng lại.

Cảnh Minh nhìn nó với vẻ nghiêm túc: “Không được.”

Đề Hồ nhìn dáng vẻ nghiêm túc ấy của hấn mà thấy bối rối nhất thời, cách nói chuyện hiện giờ cũng lặp ba lặp bập.

“Không, không phải, con cá ấy sắp chết mất rồi...” Giọng của Đề Hồ càng lúc càng nhỏ, bởi vì cậu thấy sắc mặt của Cảnh Minh càng lúc càng không đẹp chút nào.

Anh ấy giận rồi... Nhưng tại sao chứ?

Bởi vì mình đã quấy rầy giấc ngủ anh ấy ư?

Đề Hồ hơi nản lòng, đôi mắt vốn lóng lánh bỗng âm đạm dần.

24.

Cảnh Minh thấy thế thì thở dài, ngồi xồm vuốt lông chim của nó, dịu dàng bảo: “Con cá đó không ăn được đâu, nhỏ vậy mà, không ngon gì cả, mai đi mua cá bự cho mày được không?”

“Đi ngủ đi, ngoan nào.”

Cảnh Minh cảm thấy vào chính giờ phút này đây, người hẳn đang tỏa ra ánh sáng của tình mẹ.

Đề Hồ đơ ròi, đơ một cục luôn ròi.

Lúc này đây, nó đã quên bég mất cá nhỏ, quên bég SpongeBob, quên bég sự nghiệp anh hùng của nó luôn.

Nó chỉ là một người thường đang chết chìm trong sự dịu dàng mà thôi.

À không, là một con chim thường chứ.

Dường như Đề Hồ đã bất chợt ngộ ra lời chỉ bảo của Đề Bảo.

Đây có lẽ là sức mạnh hắc ám gì đó trong truyền thuyết nhỉ.

25.

Đề Hồ vòng lấy cánh tay hắn, dùng phần lông mềm mại trên đầu cọ cọ, mở miệng nói: “Tiểu Minh, tui ngủ chung với anh được không?”

“...” Đương nhiên là không được!

Mày không chỉ mơ ước đầu tao!

Mà còn mơ ước con cá nhỏ kia nữa!

Đề Hồ thấy hắn không đáp lại, bèn nhìn hắn với vẻ tủi thân rồi lại lưu luyến cọ vài cái nữa.

Địu má.

Tuyệt đối không được!

Cánh Minh tự khuyên nhủ mình, dù con chim này có đáng yêu hơn nữa cũng không được thỏa hiệp!

Không phải là vì đầu hắn.

Mà là vì con cá kia.

Con cá của đồng nghiệp.

“Thôi.” Thấy hắn vẫn không phản ứng gì, giọng của Đề Hồ đã tủi thân vô cùng, nghe như sắp phát khóc.

Đề Hồ dời đầu khỏi cánh tay hắn, cánh cũng sắp sửa rút ra.

Cánh Minh đột nhiên nhớ đến dáng vẻ nó từng cuộn mình trên sofa.

Cuộn nhỏ như thế...

“Được.” Cánh Minh vươn tay kéo nó lại.

26.

Đến tận giờ, Cảnh Minh vẫn không ngờ mình sẽ chung chăn chung gối với một con chim.

Bây giờ hẳn đã hiểu ra tại sao Đề Hồ lại phải cuộn tròn người lại.

Bự kinh khủng.

Hắn giữ cái miệng rộng đang đặt trên ngực hẳn xuống một tấc, cứu vớt cho trái tim sắp hít thở không thông của hắn.

Cứ chẳng chút đề phòng đưa một con chim đã từng tập kích mình về nhà, lại còn nằm trên cùng một cái giường nữa chứ.

À không, là nó nằm trên người hắn cơ.

Cảnh Minh thở dài với vẻ bất đắc dĩ, ôm Đề Hồ chặt hơn chút nữa, lòng nhắc nhở đây tuyệt đối là lần cuối cùng.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cái Nhìn Ngoan Độc Như Nước Xà Phòng(*)

(*Nguyên văn là: 肥皂水般的狠毒目光 – Cái nước xà phòng liên quan đến truyện cổ Andersen tên là “The Comet – Ngôi sao chổi” nhưng không có bản dịch trên mạng, với cả tra bên web Trung cũng chả ra gì nên tôi để word by word vậy.)

27.

Đó là lần Đề Hồ ngủ yên nhất trong gần 18 năm nay.

Ban đầu nó cứ tưởng mình sẽ không ngủ được ấy chứ.

Đề Hồ cứ cảm thấy nó có hai trái tim, một trái đập điên cuồng vì Cảnh Minh, một trái ngừng đập cũng vì Cảnh Minh.

Dù là trái nào thì cũng chẳng có cơ hội ngắm nhìn gương mặt lúc say ngủ của Cảnh Minh vào tối qua xiu nào, bởi nó ngủ im như gà, lặng như heo.

Đến cả việc Cảnh Minh thức dậy lúc nào nó cũng không biết gì!

Xin lỗi ạ.

Đề Hồ lén xin lỗi trong lòng.

Tui chỉ lấy ví dụ minh họa thôi á. Chứ không có ý nói xấu các ngài tí nào.

28.

Đề Hồ nhồm dậy thì thấy Cảnh Minh đang đứng bên cạnh bàn, nhìn gì đó với cái vẻ rất vi diệu.

Nhưng cơ thể hắn đang che nơi đó nên Đề Hồ không trông rõ đó là gì.

Chị hai của nó từng kể một câu chuyện cổ Andersen cho nó nghe, nó hãy còn nhớ đoạn nọ: “Đồ loài người nhẩn tâm! Đôi mắt khi các người nhìn chăm chập vào ta ngoan độc cứ như nước xà phòng vậy, nhưng nếu các người phải nghĩ xem, bọn ta cũng là là sinh vật không thể thiếu được trong tự nhiên, và chúng ta còn có chức năng đặc thù như sinh trứng và tiết sữa nữa...”

Tại sao nó vẫn nhớ đến tận giờ?

Bởi vì thật sự là nó chẳng nghĩ ra “Đôi mắt ngoan độc cứ như nước xà phòng” là kiểu gì.

Bây giờ thì nó đã ngộ ra rồi.

Có lẽ bây giờ Cảnh Minh là nước xà phòng độc hại đó ấy nhỉ.

29.

Úi xin lỗi!

Đề Hồ gào thét trong lòng.

Cảnh Minh chẳng phải nước xà phòng độc hại gì cả, anh ấy là người dịu dàng nhất thế giới á!

Chắc là do tối qua ngủ không được tốt cho lắm nên đầu nó cứ tắc tắc, suy nghĩ đã bắt đầu chệch đường ray luôn rồi.

“Dậy rồi à?” Cảnh Minh phát hiện động tĩnh ở phía sau, bèn luống cuống dọn thứ gì đó trên bàn.

“Dạ.” Đề Hồ bóp cái đầu đang rối như tơ vò, “Anh đang nhìn gì thế?”

“Chẳng gì cả.” Cảnh Minh đáp lại đầy bình tĩnh, lúc nghiêng người đi ra ngoài thì đụng ngã ghế.

Tạo ra một tiếng “Sầm” cực lớn.

Đúng là giấu đầu hở đuôi, chưa đánh đã bại.

30.

Trong nháy mắt ấy, Đề Hồ đã nghĩ ra điều gì đó.

Nhưng nó quyết định sẽ giả vờ như không biết gì cả.

Có thể thì Cảnh Minh sẽ không thấy xấu hổ nữa.

Bé ngoan Đề Hồ bèn ngoan ngoãn rời giường, ngoan ngoãn gấp chăn, thuận tay nhắc cái ghế dựa đã bị Cảnh Minh đụng ngã.

31.

Đề Hồ cầm sandwich trên tay, miệng ngậm ống hút, trên mặt hãy còn vẻ lơ đãng vì mới dậy, còn người tí hon trong lòng thì lại đang nhảy nhót.

Sanwich Cảnh Minh tự tay làm nè!

Sữa Cảnh Minh tự tay rót nè!

Đây là người đàn ông đang dụ dàng sẵn sóc gì dị!

Mình yêu anh ấy!

Dù anh ấy có vừa hủy thi diệt tích con cá nhỏ đã bị SpongeBob dồn chết.

Đề Hồ chùi sữa trên miệng, thầm nghĩ chẳng sao cả, cũng không phải là hủy thi diệt tích mình mà.

Không, Đề Hồ lại lắc đầu trong lòng, dù có hủy thi diệt tích nó thì nó cũng cam lòng.

32.

Cảnh Minh ăn cơm xong thì thay đồ, cầm chiếc áo khoác nơi cửa, dặn dò Đề Hồ: “Tao đi ra ngoài chút nhé, mày cứ ở nhà cho ngoan, xem ti vi hay máy tính đều được.”

“Nhưng không tốt cho mắt lắm đâu, phòng sách tao có sách đấy, truyện tranh mua hồi còn đi học, không xuất bản nữa.”

Cảnh Minh nháy mắt ra chiều giáo hoạt, nghĩ thầm chắc chắn nhóc con này sẽ thích thôi.

Đề Hồ sững sờ trước đôi mắt quyến rũ của Cảnh Minh.

Sữa trên miệng còn chưa chùi hết, Đề Hồ nhìn Cảnh Minh rồi gật đầu, cam đoan rằng nó sẽ ngoan.

Nếu cái nhìn quyến rũ vừa nãy của Cảnh Minh đã câu mất hồn nó thì có lẽ chính chủ là loại thuốc mê đảo hồn phách luôn ấy nhỉ.

Đề Hồ hút hết một hộp sữa rồi nhìn Cảnh Minh rời đi, bèn nghĩ nếu Đề Bảo có ở đây thì chắc đét là sẽ bảo nó không có tiền đồ gì sất.

Người rơi vào lưới tình quả nhiên đều là kẻ ngốc, Đề Hồ ôm lấy trái tim đang nhảy tưng bưng, bật cười ngã xuống sofa đượm mùi hương của Cảnh Minh.

33.

Cảnh Minh là một người giữ chữ tín.

Hôm trước vừa bảo là sẽ mua cá cho ĐỀ HỒ thì hôm nay đã đi mua luôn rồi.

ĐỀ HỒ sắp cảm động phát khóc.

Đây là người đàn ông tốt độc nhất vô nhị trên đời gì dị!

Đến vỗ về vết sẹo vô tình của nó!

Cảnh Minh đặt đồ trong bếp rồi vượt lòng của ĐỀ HỒ, “Ở nhà một mình có quen không?”

ĐỀ HỒ được Cảnh Minh vượt lòng cho mà nóng cả người, lấp ba lấp bắp: “Cũng, cũng ổn ạ. Nếu anh cũng ở nhà thì... tuyệt, tuyệt hơn nữa.”

Trái tim tôi, đang đập thành thạch.

Còn linh hồn thì sắp xuất khiếu(*).

(*Có quan niệm cho rằng con người ta, cả đàn ông và đàn bà, được coi là có chín cửa (cửu khiếu) để giao hòa với đại vũ trụ. Khi sống, cả chín khiếu đều đóng hay mở theo những thời điểm phù hợp để con người hòa hợp được với đại vũ trụ, nhưng khi chết thì cả chín khiếu phải đóng lại để hồn có thể thoát ra từ trên đỉnh đầu lên trời (trở về với đại vũ trụ hay siêu thoát), tức là giúp cho hồn không bị siêu tán (tán mạn, phân tán), nhằm sau này có thể đầu thai trở lại làm người. Đàn ông được coi là dương, có tính chất thăng (lên cao) nhiều hơn nên phần hồn có lẽ tập trung ở phía trên nhiều hơn so với đàn bà là âm có tính chất giáng (trầm lắng) nhiều hơn. Do vậy, theo quan niệm của người xưa, khi người ta chết, đối với nam chỉ cần đóng 7 khiếu trên để hồn có thể bốc lên. Bảy khiếu của đàn ông đều ở phần

trên của cơ thể nên đôi khi gọi là thất khiếu dương, còn đối với nữ phải là cả chín khiếu, trong đó có 2 khiếu ở phía dưới (khiếu âm). Ý bảo em hồn em Hồ sắp thoát xác luôn rồi í =)))

Đề Hồ cảm thấy nó đã thay đổi, trở thành singer giới chim luôn.

34.

Dư quang Đề Hồ trông thấy tay hãn còn cầm thứ gì đó.

Chú ý tới cái nhìn của Đề Hồ nên Cảnh Minh giơ con cá cảnh nhiệt đới trong tay lên, giải thích: “Tao thấy con cá kia cô đơn quá nên lại mua thêm một con nữa.”

Đề Hồ nhìn Cảnh Minh đang nghiêm túc nói dối thì găng nhin lăm mới không bật cười thành tiếng.

Nhưng mặt nó vẫn cực kỳ hùa theo, nhỏ giọng nói với Cảnh Minh: “Thật ra tui có thể chơi với nó mà, sẽ không ăn nó đâu.”

Cảnh Minh nở một nụ cười giả lả, “Tao tin mày.”

Cảnh Minh không muốn nhắc lại vấn đề ăn và bị ăn nữa, bèn giả vờ như không nhớ ra lời nhắc nhở nửa đêm qua của Đề Hồ, bây giờ hãn chỉ muốn nhét hết mấy trăm viên đá rục rở màu sắc sẽ phồng lên vào bụng tên bán hàng mà thôi.

Cảnh Minh xoa đầu Đề Hồ, đứng dậy bỏ con cá cảnh nọ vào bể cá chỉ chứa mỗi nước.

35.

Vào thời khắc vừa im ắng vừa hài hòa như thế này, ngoài cửa đột ngột có tiếng đập cửa không hài hòa chút nào.

Chắc hẳn người gõ cửa không phải loại hòa nhã gì, không chỉ gõ rầm rầm mà còn chẳng có chút nhịp nào hết.

Nếu xem tiếng gõ cửa “Cốc cốc cốc” ba lần, nghỉ năm giây rồi lại gõ ba lần tiếp nữa của Đề Hồ là thao tác tiêu chuẩn.

Thì chắc cái kiểu “Cốc cốc sầm sầm sầm” rồi “Cốc cốc sầm sầm sầm” rồi lại “Cốc cốc” hoặc “Cốc” hoặc “Cốc cốc sầm sầm sầm” của người bên ngoài là thao tác vừa không có nhịp vừa nhanh như cắt.

“Ai đấy?” Cảnh Minh ra mở cửa.

“Bình bịch bình bịch!” Đáp lại hẳn chỉ có tiếng đập cửa càng lúc càng vang.

À không, là tiếng gõ cửa chứ.

36.

Cảnh Minh mở cửa, nhìn người tới với vẻ cảnh giác.

Người đứng bên ngoài ăn mặc chỉnh chu, nhưng sắc mặt thì không mấy đẹp đẽ gì cho cam, lông mày nhíu chặt, trên miệng còn ngậm một điều thuốc chưa châm.

Có một nháy mắt nào đó, Cảnh Minh đã định hỏi y: “Đại ca, anh đến thu phí bảo kê đấy à?”

Nhưng hẳn đã nhịn xuống, nom hẳn vẫn lịch sự chán.

“Xin hỏi anh là?” Cảnh Minh đứng chặn cửa hỏi.

Người đứng ở cửa nhìn sâu vào hẳn, lông mày đã nhíu chặt thành chữ xuyên, ngó vào bên trong.

Cảnh Minh cao xấp xỉ y, chặn cửa kín như bưng tạo thành một bức tường cứng cáp.

Cảnh Minh có hơi bực mình, trước không kể đến việc người này không lịch sự chút nào thì cái kiểu nhìn xem thường “Là loại mặt hàng này à” là có ý gì chứ!

Cứ mặc vest đen thì là xã hội đen à!

Tôi còn sợ anh làm gì chắc!

Cảnh Minh vén tay áo, để lộ hình xăm hai ngày trước vừa làm.

37.

Người đàn ông trong bộ vest đen mở lời: “Tôi đến tìm Đề Hồ, nó ở chỗ cậu nhỉ?”

Miệng vàng lời ngọc, tránh một cuộc chiến.

“Phải.” Cảnh Minh vẫn rất cảnh giác, “Anh là gì của nó?”

“Tôi là anh trai nó.”

Đề Bảo đáp.

Cái nhìn của Cảnh Minh đã thay đổi trong nháy mắt.

Hắn đã ngộ ra ngay tại sao Đề Hồ có nhà mà không về, ngủ trên sofa cũng cuộn mình lại, gọi điện thoại về nhà mà cứ như xông ra chiến trường.

Chắc chắn là do cái tên khốn ra vẻ đạo mạo này bắt nạt nó!

Hình tượng của Đề Bảo trong lòng hắn lúc này từ “Đại ca thu phí bảo kê” bay thẳng đến “Tên khốn ngược đãi trẻ nhỏ”, cách nói chuyện của hắn cũng dần dà không còn khách sáo nữa.

“Tôi chưa từng nghe nó bảo là có anh trai gì cả, anh tìm sai người à?”
Cảnh Minh cười hỏi.

38.

Đề Bảo nhìn nụ cười của hắn, cực kỳ muốn đánh người.

Nắm đấm của y siết chặt, đút vào túi quần, sau đó...

Lấy điện thoại ra lẩm nhẩm mấy câu lưu trên màn hình.

“Đời người giống như một vở kịch, kiếp này có duyên nên mới gặp nhau.

Bên nhau đâu phải là chuyện dễ, càng phải trân trọng nhau hơn cả.

Vạn vật trên đời gì chẳng có, nào có chuyện gì cũng theo ý mình.

Đừng vì một chuyện nhỏ mà nóng giận, ngẫm nghĩ lại hà tất phải như thế.”

(*Nguyên văn:

人生就像一场戏, 今世有缘才相聚.

相处一处不容易, 人人应该去珍惜.

世上万物般般有, 哪能件件如我意.

为了小事发脾气, 回想起来又何必.

Hình như đây là một lời dạy trong Phật giáo, thuộc bài “Đừng nóng giận”. Tôi tra trên mạng thấy bản của tác giả là một bản, bản nơi khác là một bản, nhưng ý cũng như nhau cả thôi.)

Nể mặt Đề Hồ nên không định ra tay với tên này.

Cảnh Minh đứng chặn cửa hoàn toàn không biết trong vòng chục giây vừa nãy, hẳn đã may mắn thoát được trận đánh “ngọt ngào” đến từ anh trai Đề Hồ.

“Nhóc con, thức thời chút cho anh mày.” Đề Bảo bắt đầu uy hiếp bằng miệng.

Từ nhỏ Cảnh Minh đã được quán triệt phương châm cơ bản là phải “Dũng cảm nói không với thế lực tà ác”, nên hẳn không hề động đậy gì cả.

Đề Bảo nhìn cái người “Dù mưa gió có nổi lên, ta vẫn sừng sững bất động” trước mặt, cảm thấy y sẽ không kiềm chế được sức mạnh hồng hoang trong cơ thể y mất thôi.

39.

“Anh Bảo Bảo?”

Một con bồ nông đã đến cứu vớt sự tồn vong của thế giới.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Dưới Ngòi Bút Tôi Có Sáu Trăm Tư Thế!

40.

Đề Bảo vừa vào cửa một cái là đã ngó nghiêng cách trang trí bốn phía cứ như lãnh đạo nông thôn đi thị sát vậy.

Sau khi tuần ra xong một vòng, y bước đến chỗ cái tủ bên cạnh tivi áp tường, nhìn chăm chặp vào chậu cây trầu bà vàng(*) đến mức sắp ngồi thiền được luôn thì Đề Hồ kéo áo vest của y lại, “Anh Bảo Bảo ơi.”

Trầu Bà Vàng

Đề Bảo gạt phăng tay nó xuống, tiếp tục soi mói cái thảm, “Gì vậy?”

Đề Hồ nhìn anh Bảo Bảo của nó sắp sửa chui tọt xuống dưới cái bàn tới nơi như thể hận không thể dỡ từng viên gạch ra để sấm soi, rồi nhìn thoáng qua Cảnh Minh đang đứng bên cạnh đang khoanh tay xanh cả mặt.

“Anh Bảo Bảo, anh tìm gì thế ạ?” Đề Hồ muốn kéo Đề Bảo từ dưới đất lên.

Đề Bảo đáp lại với vẻ mặt kiên nhẫn: “Mày đừng quản anh.”

Cảnh Minh nhìn không nổi nữa.

Bình thường cái tên này bắt nạt Đề Hồ khi ở nhà cũng thôi đi, thế mà vẫn dám không khách sáo như vậy ngay dưới mí mắt hăn cho được.

Cảnh Minh nóng lòng che chở cho “con giai”, vừa mở lời đã châm chọc: “Đề Bảo Bảo...”

“Cậu gọi tôi là gì cơ?” Đề Bảo “Soạt” cái, bật dậy từ mặt đất.

Mang theo một cơn gió và cảm giác áp bách hắc ám.

Cảnh Minh chịu thua, dù gì cũng là bậc bề trên, bèn hỏi y với vẻ thiện ý: “Anh... À không, ngài đang tìm gì vậy? Hãy nói rõ cho ty chức với ạ?”

41.

“Hừ.” Đề Bảo trưng vẻ mặt “Tui đã nhìn thấu hết tất cả”, tách chân ngồi lên sofa theo kiểu ngẫu lòi.

Cảnh Minh bưng một tách trà cho y.

Đề Hồ lấy một túi bánh quy cho y.

Chỉ thiếu điều gọi một tiếng “Hoàng Thượng cát tường” mà thôi.

42.

Hầu hạ y thư thái xong, Đề Bảo mới mở lời như một ông cụ: “Tôi đang xem cậu có lòng ‘quấy rối’ Đề Hồ hay không, không thôi thẳng nhóc ngu ngốc kia đã bị bán còn đếm tiền hộ mất.”

Cảnh Minh: “...”

Thằng nhóc ngu ngốc Đề Hồ: “...”

“Vẻ mặt của hai đứa bây là sao đấy?” Đề Bảo nhìn hai kẻ đang ngây ra như phỗng trước mặt, bèn thực hiện chức trách của bậc làm cha làm mẹ,

dạy dỗ Đề Hồ: “Khi sống trong nhà người lạ thì việc đầu tiên phải làm là nhìn trong mấy góc phòng có camera mini không, dưới sofa có dao kéo không được kiểm soát chặt không, có cái roi nào...”

“Cảnh Minh không phải loại người như thế đâu, anh Bảo Bảo.” Đề Hồ phản bác.

“...” Cảnh Minh đứng đực ra đó đờ mờ hôi lạnh, không biết phản bác thế nào.

Xin lỗi mà nhé, có thật đấy.

“Sao anh không nói gì?” Đề Hồ khê giật tay áo của Cảnh Minh, “Xin lỗi anh nhé, Tiểu Minh. Anh của tui quan tâm tui quá thôi à, anh đừng để bụng nha.”

Cảnh Minh ậm ừ cười ha ha, chứ thật ra chẳng nghe lọt một câu nào.

43.

“Cậu bao nhiêu tuổi?” Đề Bảo bắt đầu hỏi theo kiểu phụ huynh.

Cảnh Minh: “Hai mươi ba.”

“Ừ.” Đề Bảo gật đầu, có vẻ đã vừa lòng, “Nhà ở đâu?”

Cảnh Minh: “Là người địa phương.”

“Ừ.” Đề Bảo gật đầu, có vẻ đã vừa lòng, “Bố mẹ làm nghề gì?”

Cảnh Minh: “Bố mẹ đều là kỹ sư cả.”

Đề Hồ cảm thấy hình như anh nó đã uống nhiều quá rồi, bèn vỗ cánh phành phạch, chạy đến bên chân y, định hút sự chú ý của y: “Anh Bảo Bảo ơi...”

Đề Bảo khép chân lại, bắt chéo chân theo đường cong vòng qua đầu Đề Hồ một cách tao nhã, ra câu hỏi tiếp theo: “Cậu làm nghề gì?”

“... Viết lách vài thứ.” Cảnh Minh khiêm tốn đáp.

Đề Bảo lấy tay chống má, hỏi tiếp: “Lương một năm bao nhiêu?”

Đề Hồ thấy câu hỏi càng lúc càng thoát khỏi sự khống chế, bèn nhún xuống để nhảy, bay lên tận đầu Đề Bảo, định dính đầy lông chim vào mặt anh nó.

Nhưng lại chỉ thành công chặn cái miệng y lại mà thôi.

44.

Đề Bảo nhú mày, tóm lấy cánh nó rồi kéo xuống từ mặt mình, Cảnh Minh nhìn vậy mà thấy xót.

Cảnh Minh cẩn thận đón chim, an ủi Đề Hồ, “Không đau chứ?”

Đề Hồ vốn chẳng đau xịu nào, nhưng khi hấn vừa dịu dàng hỏi han thì cơn đau bắt đầu lan ra từ cánh chim, thậm chí đến cả đầu lông đang không có cảm giác gì cũng thấy đau đau.

Đề Hồ lắc đầu, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của Cảnh Minh, “Không đau ạ.”

Cảnh Minh mất hứng, vè mặt bắt đầu nghiêm túc, giọng nói lạnh lẽo như băng, “Anh đến đây, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Đề Bảo nhìn Đề Hồ đã bị mần thặt sạch bách, thở dài, “Tôi tới xem cậu có năng lực nuôi nó không thôi, nếu không thì sao tôi yên tâm cho được.”

45.

Đề Bảo nói xong còn lấy bật lửa ra, sau khi đề xuống cái “Tách” thì run tay định châm thuốc.

Khi ngọn lửa hãy còn cách điều thuốc một mi-li-mét thì hình như Đề Bảo nghĩ đến chuyện gì đó, thế là dập lửa cái “Chóc”.

Cảnh Minh trưng vẻ mặt không hiểu mô tê gì cả.

Y đã gần như có thể xác định được là, có lẽ đây là một tên kỳ cục.

Nghĩ vậy xong, Đề Bảo không trưng ra bản mặt đáng ghét nữa, thậm chí còn không ý thức được rằng trong cái nhìn của y dành cho hãn đã hiền từ hơn cả.

46.

“Có nhà không?” Đề Bảo cầm cái bật lửa trong tay rồi tung lên trời xong lại bắt, chơi vui hết biết.

Vấn đề này thì mình ô kê!

Cảnh Minh tranh lời: “Có xe có nhà có tiền tiết kiệm, có sắc có tiền có thời gian, biết giặt đồ nấu cơm quét dọn nhà cửa...”

Đề Bảo nhìn hãn đang tự tâng bốc lên trời, tâm trạng trở nên vi diệu hơn.

Y không cho phép trong những kẻ đang ngồi có người ưu tú hơn y!

Đề Bảo: “Tôi là tổng giám đốc.”

Cảnh Minh: “Tôi là nhà văn.”

Đề Bảo: “Tôi cao một mét tám ba.”

Cảnh Minh: “Chân tôi một mét mười tám!”

Đề Bảo: “Trời lạnh rồi, tôi có thể khiến Vương thị phải phá sản.”

Cảnh Minh: “Trời tối rồi, tôi có thể khiến Vương tổng bị đề!”

Đề Bảo cúi: “Dưới trướng tôi có ba trăm xí nghiệp!”

Cảnh Minh không chịu yếu thế: “Dưới ngòi bút tôi có sáu trăm tư thế!”

Đề Bảo: “Tôi... Nà ní?”

Đề Hồ: “...”

Cảnh Minh: “...” Không phải tui, tui không có.

47.

Ba người ở hiện trường, à không, là hai người một chim, đều sa vào sự im lặng quý dị.

48.

Cảnh Minh là kinh hãi.

Đề Hồ là mộng lung.

Đề Bảo thì khó thở ngay và luôn.

49.

Biết ngay là không yên lòng được với cái thằng này mà!

Đề Bảo xắn tay áo lên, chuẩn bị đại sát tứ phương.

Đề Hồ ôm chân anh nó, nháy mắt với Cảnh Minh bảo hãy trốn mau đi.

Cảnh Minh hãy còn chưa kịp hoàn hồn, sao tự dưng mình lại ‘tự thú’ mất rồi?

“Tiểu Minh, chạy mau!” Vì bị chân ĐỀ BẢO vung qua vung lại nên giọng nói của ĐỀ HỒ trở nên run rẩy, hỗn loạn trong tiếng gió.

Ấy vậy mà nom Cảnh Minh vẫn bình tĩnh lắm, nghiêm mặt nói với ĐỀ BẢO: “Nếu anh đã biết rồi thì chúng ta sẽ chính thức bàn về vấn đề quyền nuôi nấng ĐỀ HỒ luôn đi.”

50.

Cảnh Minh châm điếu thuốc cho mình, trong ấn tượng của ĐỀ HỒ thì đây là lần đầu tiên nó thấy hãnh hút thuốc.

Nó cứ nghĩ là hãnh sẽ không biết hút chứ.

“Tôi là một nhà văn viết truyện sex.” Cảnh Minh phun một làn khói, ấn giấu vẻ mặt của mình trong đó.

ĐỀ HỒ cảm thấy cả hai trái tim của mình đã bắt đầu run rẩy.

Dáng vẻ hút thuốc của anh ấy gợi cảm ghê nỡ!

ĐỀ HỒ ngăm nhìn Cảnh Minh với vẻ si mê, bị ĐỀ BẢO nhìn thấy thì tát một cái, người loạng choạng.

ĐỀ BẢO nhìn thẳng em không có cốt khí nhà mình rồi chỉ vào Cảnh Minh: “Nghe tên đó làm nghề gì chưa?”

“Có ạ.” ĐỀ HỒ gật đầu, “Là một nhà văn ạ.”

Trọng điểm là đây đó hả!

Sếp đâu rồi?

Đề Bảo nhìn trời.

Đệt, hôm nay không chuyện trò gì được nữa rồi.

51.

Cảnh Minh nói: “Tôi thừa biết có lẽ anh sẽ không hiểu được nghề của tôi, tuy tôi viết truyện kiểu đó, nhưng không có nghĩa là chính bản thân tôi cũng...”

Không có nghĩa là chính bản thân cậu?

Hay lắm.

Sáu trăm kiểu! Sáu trăm kiểu!

Sáu trăm tư thế là thứ mà người khác có thể nghĩ ra được à!

Đề Bảo muốn làm một bản giấy trắng mực đen, đóng dấu những lời hăn vừa nói rồi dán ngay trên đầu hăn luôn cho rồi.

Editor: Cái đm chương này lúc tôi edit cười như con dở giữa đêm =))
Xin mạn phép trích hai đoạn đặc sắc nhất =)))

“Về mặt của hai đứa bây là sao đấy?” Đề Bảo nhìn hai kẻ đang ngây ra như phỗng trước mặt, bèn thực hiện chức trách của bậc làm cha làm mẹ, dạy dỗ Đề Hồ: “Khi sống trong nhà người lạ thì việc đầu tiên phải làm là nhìn trong mấy góc phòng có camera mini không, dưới sofa có dao kéo không được kiểm soát chặt không, có cái roi nào...”

“Cảnh Minh không phải loại người như thế đâu, anh Bảo Bảo.” Đề Hồ phản bác.

“...” Cảnh Minh đứng đực ra đó đổ mồ hôi lạnh, không biết phản bác thế nào.

Xin lỗi mà nhé, có thật đấy.”

Đề Bảo: “Tôi là tổng giám đốc.”

Cảnh Minh: “Tôi là nhà văn.”

Đề Bảo: “Tôi cao một mét tám ba.”

Cảnh Minh: “Chân tôi một mét mười tám!”

Đề Bảo: “Trời lạnh rồi, tôi có thể khiến Vương thị phải phá sản.”

Cảnh Minh: “Trời tối rồi, tôi có thể khiến Vương tổng bị dè!”

Đề Bảo cúi: “Dưới trướng tôi có ba trăm xí nghiệp!”

Cảnh Minh không chịu yếu thế: “Dưới ngòi bút tôi có sáu trăm tư thế!”

Đề Bảo: “Tôi... Nà ní?”

Đề Hồ: “...”

Cảnh Minh: “...” Không phải tui, tui không có.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Học Tiếng Chó Sủa Gì Thế!

52.

Cảnh Minh nói: “Tôi thừa biết có lẽ anh sẽ không hiểu được nghề của tôi, tuy tôi viết truyện kiểu đó, nhưng không có nghĩa là chính bản thân tôi cũng ham thích cái đó.”

Hắn chỉ hút thuốc một hơi rồi dập lửa.

“Đó là nghề của tôi, không phải sở thích của tôi.”

Tốc độ nói chuyện của Cảnh Minh rất chậm, giờ phút này đây hắn đang ngồi ở chỗ nọ, nhưng thật ra vẫn mang vẻ nhàn nhã, phóng khoáng.

“Huống chi tôi chỉ là nuôi một con chim mà thôi, có thể con chim này có linh tính đấy, có thể nói chuyện đấy, cũng có suy nghĩ đấy, nhưng tôi có thể làm chuyện gì với một con chim được cơ chứ?”

“Vớ vẩn,” Cảnh Minh nói tiếp, “Tiểu thuyết của tôi vẫn bán ổn, cho nên anh không phải lo Tiểu Hồ đi theo tôi sẽ phải chịu ấm ức.”

Cảnh Minh đối mặt với Đề Bảo, đôi mắt hắn vừa sạch sẽ vừa trong trẻo.

Đề Bảo sững người, mọi chuyện đã phát triển vượt qua tình hình của y mất rồi.

Y nhìn ĐỀ HỒ với vẻ ngờ vực.

ĐỀ HỒ đáp lại bằng một cái nhìn ngây thơ.

53.

ĐỀ BẢO vẫn ôm một bụng nghi ngờ: “...” Mày chưa nói cho tên đó biết mày sắp biến hóa à?

ĐỀ HỒ lúng ta lúng túng: “...” Em chin nhồi.

ĐỀ BẢO thừa thắng xông lên: “...” Thế tức là hẳn nuôi mày như thú cưng ấy hả?

Mặt ĐỀ HỒ có hơi xấu hổ: “...” Em chin nhồi.

ĐỀ BẢO trợn mắt: “...” Mày ngốc đấy à!

ĐỀ HỒ mặt đỏ tai hồng: “...” Em chin nhồi mà!

ĐỀ BẢO cảm thấy nó sắp chết máy luôn rồi.

Cáu vờ nhờ.

Chơi game gặp phải đồng hội heo còn có thể dùng skill của chính y để gắng xoay chuyển tình thế, cải tử hoàn sinh, chứ gặp phải cái tên như ĐỀ HỒ đây, lại còn là em trai y nữa thì chỉ có nước thờ dài, thờ dài, rồi lại thờ dài mà thôi.

Ôi!

Bực quá!

Cảnh Minh bị bơ ngời một bên, nhìn hai người đang trưng vẻ mặt hết sức đặc sắc thì thấy khó hiểu.

Mình rớt mạng rồi hả?

54.

Đề Bảo nhất thời không nói gì nữa.

Cho nên,

Không khí bị ngưng đọng.

55.

“Ồm,” Cảnh Minh phá vỡ sự im lặng đó trước, “Bây giờ ngài đây đã yên tâm chưa?”

Đề Bảo giờ đang sút đầu mẻ trán, sao mà yên tâm cho được!

Chưa kể đến chuyện Cảnh Minh chỉ tưởng Đề Hồ là một con chim, thì cứ đợi mấy ngày sau nữa khi biến hóa, Đề Hồ trưởng thành rồi biến hóa mà xem, tuy đối với bọn y thì đây là cơ hội ngàn năm có một, cũng là một kiếp nạn không thể tránh khỏi.

Đề Hồ biến hóa phải trải qua nỗi đau đớn nạn xương nắn cốt một lần nữa, rất nhiều bồ nông đã không chịu được cái cảm giác ngàn dao xoáy vào tim ấy mà bỏ cuộc ngay trên con đường biến hóa.

Đương nhiên, từ bỏ việc biến hóa chẳng khác nào đang buông bỏ sinh mạng của mình, nhưng có kẻ hèn nào đến cả nỗi đớn đau khi biến hóa còn không chịu được thì dù có may mắn sống sót, gia tộc cũng sẽ không thừa nhận nữa.

Để mặc Đề Hồ biến hóa ở chỗ Cảnh Minh á, Đề Bảo thấy nực cười, đúng là kẻ ngốc nói sáng.

Y phải đưa thằng nhóc kia đi.

56.

Đề Bảo tóm một cái cánh của Đề Hồ, nói với Cảnh Minh: “Tôi đưa nó đi trước đã.”

Nói xong thì đi ra cửa.

Cảnh Minh nhanh tay lẹ mắt tóm lấy cánh còn lại.

Hai người giằng co nhau.

Đề Hồ bị kẹp ở giữa, trên đầu là một vòng chằm hỏi.

Ủa có chuyện gì vậy?

57.

Cảnh Minh: “Anh không được đưa nó đi.”

Đề Bảo đã mất kiên nhẫn từ lâu, tên nhóc này còn dám nói cái kiểu vô lễ như thế với y, lúc này bèn kéo mạnh hơn: “Cậu nói thì không tính.”

Cảnh Minh thầm bảo sao tên này cục súc thế cơ chứ, bèn phản bác: “Không tính lời tôi nói thì chúng ta cùng hỏi Đề Hồ xem.”

Là người hiểu chuyện ghê!

Đề Hồ khẽ thở phào, cảm thấy hai người này cứ kéo nó nữa là nó sẽ biến hóa ngay mất.

“Em...” Đề Hồ vừa định nói gì đó, thấy cả hai đang giằng co thì cái giọng điệu nhẹ nhõm đó lại không cất lên nổi nữa.

Cảnh Minh đang mỉm cười nhìn cậu với vẻ hiền từ.

Đề Bảo đang mỉm cười nhìn cậu với vẻ hiền từ hơn nữa.

Anh Bảo Bảo!

Xin anh đừng cười nữa!

Em sợ nhắm!

58.

Đề Hồ nhắm mắt, hạ quyết tâm rồi giã khỏi tay Đề Bảo, trốn ra sau lưng Cảnh Minh.

Đề Hồ nhắm chặt mắt, run lẩy bẩy: “Em, em thích Cảnh Minh!”

Dù có đang nhắm mắt thì nó vẫn tưởng tượng được ra bây giờ anh Bảo Bảo đang mang về mặt gì.

“Tốt.” Đề Bảo nói.

“Hở?” Đề Hồ không thể tin được mở mắt ra.

Cảnh Minh vượt lông Đề Hồ với tâm trạng cực kỳ tốt rồi nhìn về phía Đề Bảo, dù trong mắt Đề Bảo thì trông gọi đòn kinh khủng.

Đề Bảo khoanh tay đứng trước cửa, vênh mặt hất hàm nâng cằm Đề Hồ lên, “Nói mau, là loại thích gì?”

Đề Hồ đỏ mặt, không dám nhìn Cảnh Minh nữa, lắp bắp lí nhí đáp: “Thì, thì là, cái loại thích đó á...”

“Là loại thích nào?” Đề Bảo cất cao giọng.

Cảnh Minh trấn an Đề Hồ, nói với Đề Bảo: “Anh đừng to tiếng thế, dọa nó đấy.”

Đề Bảo cảm thấy sự nhẫn nại của y với cái tên nhà văn viết truyện sách này đã sắp đến cực hạn.

59.

Vì vậy, y không định nhịn nữa.

Đề Bảo xắn tay áo bên trái lên.

“Anh Bảo Bảo!” Đề Hồ ngăn y lại, “Đừng xúc động!”

Đề Bảo xắn tay áo bên phải lên.

“Em nói, em nói mà!” Đề Hồ gào.

Đề Bảo khoanh tay tiếp tục xem kịch.

Cảnh Minh hoàn toàn không ý thức được rằng Đề Hồ vừa mới kéo sự sống chết của hắn từ tay anh nó về.

Hắn chỉ nhìn thấy lông chim của Đề Hồ lại chuyển hồng.

Lần này là hồng đậm.

Cứ như thiếu nữ ấy.

60.

Đề Hồ rúc cái đầu dài vào trong quần áo của Cảnh Minh, giọng nói rầu rĩ truyền tới: “Cảnh Minh, tui thích anh.”

Cảnh Minh lắng nghe lời thổ lộ mềm mại đó, trái tim đã tan chảy ra hết cả, “Ngoan, tao cũng thích mày.”

Đề Hồ ngẩng đầu lên, một người một chim mặt đối mặt đầy thâm tình.

Trong mắt Đề Hồ là nước chảy hoa đào, phong tình nguyệt ý.

Trong mắt Cảnh Minh là sự cứng chiều sâu sắc của một người chủ với chim cưng.

61.

Đề Bảo tự hỏi Đề Hồ mà biết sự thật thì có khóc ngàn dòng sông luôn không nhỉ.

“Mày không nói là loại thích nào thì sao tên kia biết được?” Đề Bảo nói với Đề Hồ.

Cảnh Minh không hiểu cho lắm: “Còn có thể là loại thích gì nữa?”

Đề Bảo nhìn Đề Hồ: “Là loại thích muốn làm thú cưng của hẳn à?”

Đề Hồ nghĩ một lát rồi gật đầu, cảm thấy cũng đúng, “Có thể là thế ạ.”

Thấy sắc mặt anh Bảo Bảo của nó không được tốt cho lắm nên nó bổ sung thêm: “Cũng, cũng có thể làm thú cưng, nếu Cảnh Minh thích thì em sao cũng được hết.”

Đề Hồ vừa nói xong thì thấy gân xanh trên trán Đề Bảo sắp bùng nổ luôn, đành bổ sung tiếp nữa với vẻ khó hiểu: “Anh, anh xem này, em làm được mà, gâu?”

Đề Bảo: “...”

Đề Hồ: “Meo?”

Đề Bảo tát phăng: “Đậu má mày là một con chim đó? Học tiếng chó sủa gì thế!”

“Em xin lỗi, em suýt quên bég mất là bây giờ em chỉ là một chim thôi.” Đề Hồ áy náy đáp.

62.

Cảnh Minh nghe mà chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Mày cũng đừng gọi là ĐỀ HỒ nữa,” Hơi thở ĐỀ BẢO mong manh, “Gọi là heo luôn đi, ngu chết đi được.”

“Em xin lỗi mà, anh BẢO BẢO...”

ĐỀ BẢO khoát tay, thầm nhủ thôi, y mệt rồi, mỏi rồi, nhọc rồi, không thiết yêu đương gì nữa.

ĐỀ BẢO nghiêm mặt nói với Cảnh Minh: “Này nhóc, em trai tôi thích cậu, chẳng qua là vì...”

“Anh BẢO BẢO!” ĐỀ HỒ bỗng dừng cắt ngang lời y.

ĐỀ BẢO trưng vẻ mặt mờ mịt, “? Ừa có chuyện gì à?”

Nhìn vẻ mặt sợ sệt của ĐỀ HỒ, chắc chắn là do sợ người đàn ông này sẽ đưa nó đi mất.

Tao hiểu mà!

ĐỀ HỒ, mày yên tâm đi.

Cảnh Minh tao sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra đâu!

“Tôi biết rồi, tôi sẽ chăm nó tử tế, cả hai tạm biệt nhau đi.” Cảnh Minh cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc.

Người này là loại cùng hung cực ác, chắc chắn không phải là một tên chủ tốt, Tiểu HỒ đi theo anh ta chắc chắn sẽ phải chịu tui hờn.

Đã cả luống tuổi rồi mà còn bắt Tiểu HỒ phải gọi anh ta là “Anh”, đây là tình huống kỳ lạ gì vậy?

Cánh Minh đột nhiên nghĩ đến cuốn sách mới của mình, mặt hấn đỏ
đỏ, vùi mặt vào cánh bự của Đền Hồ.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cảm Xúc Gặp Tình Trạng Điên Cuồng

63.

Đề Bảo khó hiểu.

Đề Bảo bực mình.

Đề Bảo ghen ghen.

Đề Bảo vẫn muốn giăng co thêm.

Vì vậy, y bước sang chỗ đối diện bên trái Đề Hồ.

Đề Hồ nháy mắt mấy lần rồi lắc đầu nguầy nguậy ý bảo y đừng nói gì nữa.

Y bước sang chỗ đối diện bên phải Đề Hồ.

Đề Hồ nháy mắt mấy lần rồi lắc đầu nguầy nguậy ý bảo y đừng nói gì nữa.

Y đứng ngay chính diện Đề Hồ.

Đề Hồ nháy mắt mấy lần...

Đề Bảo nâng mặt nó lên, “Mắt mày bị làm sao thế, có phải là không thoải mái gì không...”

Đề Hồ lắc đầu.

Đề Bảo nhíu mày, thầm nhủ không phải là dấu hiệu không ổn trước khi biến hóa đó chứ, khi y đang định cúi đầu nhìn kỹ hơn thì chuông điện thoại reo.

“Đồ sếp khốn nạn đồ sếp khốn nạn anh không phải anh không phải anh không phải người...”

Tiếng chuông reo bất thành lình trong căn phòng yên ắng, âm thanh này như thức tỉnh kẻ ngu muội(*).

(*Nguyên văn là:振聋发聩 – Chấn lung phát hội – Kêu lớn tiếng làm thức tỉnh kẻ ngu muội. Ở đây tôi bị bí từ nên không biết có cách nào diễn đạt hay hơn không.)

Đề Hồ thở phào một hơi, rốt cuộc cũng thoát một kiếp rồi, bèn nhắc Đề Bảo: “Anh Bảo Bảo ơi, điện thoại anh reo kìa...”

Nghe thấy tiếng chuông, khóe miệng của Đề Bảo hơi mở rồi lại hơi mím, trong nháy mắt đã nhăn mày lại, sắc mặt hung dữ.

Nếu không phải vì Đề Hồ đang nhìn chăm chú vào mặt y thì chắc hẳn sẽ cảm thấy mình đã nhìn nhầm.

Khi tiếng chuông “Đồ sếp khốn nạn” reo lên lần thứ ba, Đề Bảo chửi luôn: “Đồ âm hồn bất tán!”

Chửi xong ấn tắt cuộc gọi.

64.

Đề Hồ thấy anh Bảo Bảo của nó vẫn còn ý định chạy nọ, bèn vội vã trốn sau lưng Cảnh Minh, giả vờ như mình không biết gì cả.

Đề Bảo chứng kiến phản ứng của Đề Hồ, giơ điện thoại chỉ vào Đề Hồ mấy bận, miệng hé ra đóng lại vài lần nhưng vẫn chưa thốt nổi thành câu.

“Được thôi, anh đi trước đây, mấy ngày nữa lại đến.” Đề Bảo nói xong thì liếc xéo sang Cảnh Minh với vẻ hung dữ, “Chăm sóc nó cho tử tế.”

Nói xong bèn vẫy tay, mở cửa đóng cửa chạy vội vã xuống tầng, loạt động tác cứ như nước chảy mây trôi, không chút nào quanh co lòng vòng.

Anh Bảo Bảo vẫn cứ hay gấp gáp vậy đấy.

Đề Hồ vừa hưởng thụ việc Cảnh Minh dịu dàng vuốt lông mình, vừa nghĩ như thế.

65.

Tối đó, Cảnh Minh nhận được một cuộc điện thoại không ngờ được.

“Xin chào, xin hỏi ngài là?” Cảnh Minh rót một cốc sữa để uống trước khi ngủ cho Đề Hồ, lơ đãng hỏi.

“Tôi là Đề Bảo.” Giọng nói truyền tới từ đầu dây kia không khác gì cái giọng ban ngày.

Hùng hốt y như đúc.

Nhưng lại có chút gì đó khang khác.

Có hơi khàn.

Là một tác giả nhạy cảm dùng chi tiết để thành công (?), hẳn sẽ luôn phát hiện ra một số sự khác biệt nhỏ xíu không đáng kể.

(*Chắc ở đây ý bảo là sử dụng chi tiết để tạo nên một tác phẩm thành công?)

Nhưng hắn không để ý đến mấy thứ này, bởi dù gì Đề Bảo cũng sẽ không gọi điện vô duyên vô cớ.

“Anh, chuyện gì thế?” Cảnh Minh chăm điếu thuốc.

Đề Bảo dừng lại một lát rồi nói: “Cậu add wechat tôi đi.”

Cảnh Minh tưởng là mình nghe lầm nên hỏi lại lần nữa: “Hả?”

“Tôi nói là add wechat của tôi, cậu điếc à!”

Cảnh Minh hơi nhú mày, giờ điện thoại ra xa một chút.

Âm lượng giọng Đề Bảo đã nhỏ hơn, nói với thái độ thỏa hiệp: “Thôi, để tôi add cậu.”

Cảnh Minh đọc một chuỗi số, vừa thốt ra âm cuối thì bên kia đã cúp máy luôn.

Cảnh Minh nhìn màn hình đã tối om, nhận lệnh mở wechat ra.

66.

Lời mời kết bạn của Đề Bảo đã gửi tới.

Nếu không phải bởi vì wechat của y có tên là “Đề” thì chắc chắn Cảnh Minh sẽ chẳng nhấn đồng ý đâu.

Hắn cứ tưởng người như Đề Bảo thì avatar phải là ảnh tự sướng hoặc ảnh filter đen trắng, hoặc chí ít cũng nên là đao rồi súng gì đó, kết quả avatar của y lại là một đóa hoa sen.

Okey, lá xanh bông hồng, có thiện ý có thiện ý đấy, Cảnh Minh phục sát đất.

Nhấp vào vòng bạn bè, phía dưới bông sen còn một câu nữa: Dao không sắc mà ngứa thì quá gầy, ta vẫn chưa muốn quyết đấu với người.

Okey, khí phách vờ cờ lờ.

Cảnh Minh thoát khỏi giao diện, Đề Bảo đã gửi một đồng tin nhắn.

Đề: Sau này ngày nào cũng phải gửi ảnh Đề Hồ sang cho tôi.

Đề: Một ngày ba lần.

Đề: Gửi trước khi ngủ.

Đề: Mỗi ngày ăn gì?

Đề: Làm gì?

Đề: Đều phải báo cáo cho tôi hết.

Đề: Thời kỳ then chốt, không được phớt lờ.

Cảnh Minh vừa gõ vừa nghĩ, thời kỳ then chốt là sao, là thời kỳ đổi chủ then chốt à?

Nhật Nguyệt: Được.

Nhật Nguyệt: [Anh mãi mãi là anh cả củatui.jpg]

Đề Bảo đáp lại bằng một cái meme mèo.

Đề: [Chặc, sao còn trẻ mà đã là một tên gốc dị.jpg]

Cảnh Minh bưng sữa cho Đề Hồ, tiện tay chụp một tấm Đề Hồ đang uống sữa.

Đệt.

Đã lâu rồi Cảnh Minh không chửi.

Đáng vẻ uống sữa đáng yêu quá đi mất!

67.

Cảnh Minh muốn gửi ảnh cho Đề Bảo.

Mở wechat ra, không ngờ đã nhận được “mưa bom” meme của Đề Hồ.

Đề: [Lẽ nào cậu là một tên gốc thật hờ.jpg]

Đề: [Quạc quạc quạc?????.jpg]

Đề: [Cậu sao vậy tiểu lão đệ.jpg]

Đề: [Tiểu lão đệ dơ quá, dịch về sau chút đi.jpg]

Đề: [Cái đồ khốn nhà cậu.jpg]

Đề: [Cửa đấng kia, cú.jpg]

Đề: [Em gái moe moe rơi lệ.jpg]

...

Gửi liền tù tì 99+ tin, Cảnh Minh kiên nhẫn lướt lên phía trên cùng, sợ bỏ lỡ mất tin gì quan trọng.

Kết quả là không có gì cả.

Tất cả đều là meme.

Cảnh Minh đỡ trán, trả lời lại bằng một chuỗi dấu chấm lửng.

Đồ khốn thì thôi đi, chứ em gái moe moe rơi lệ cái cái quần gì dị?

68.

Đề Bảo ở bên nghịch hí ha hí hửng, thầm nghĩ rốt cuộc cũng có người để gửi meme cho rồi.

Có một “thằng em dâu” như vậy cũng không tệ lắm.

Đề Bảo lướt đống meme của mình, nghĩ thầm vậy đó.

Nhật Nguyệt: ...

Nhật Nguyệt: [Hình ảnh]

Đề Bảo bấm mở hình, cẩn thận kiểm tra một lần rồi gật đầu lưu ảnh về.

“Chat với ai mà vui thế, hửm?” Giọng nói thầm thấp quen thuộc thốt lên bên tai Đề Bảo, âm cuối quyến rũ đến nỗi lỗ tai y đã đỏ rần rần hết cả.

Đề Bảo vừa đẩy đầu tên đó ra vừa dùng cái giọng thiếu kiên nhẫn: “Em dâu tôi... Á đậu máaa...”

69.

Cảnh Minh sạc điện thoại rồi trở về giường ngủ.

Đề Hồ đã nằm trên giường từ rất lâu, Cảnh Minh lên giường, tắt hết đèn chính, căn phòng bỗng chốc tối om.

Làm quen trong chốc lát, phòng ngủ yên ắng đến nỗi dường như có thể nghe thấy cả tiếng tim đập.

Đề Hồ rúc vào lòng Cảnh Minh.

Trái tim Cảnh Minh rung động, kề tai lên ngực Đề Hồ: “Trái tim loài chim bọn mà có đập như con người không?”

Mái tóc của Cảnh Minh đâm vào ngực nó, rất ngứa, hơi thở nóng rực phả vào vị trí trái tim, cơ thể của Đề Hồ cứng còng.

Trái tim nó bỗng đập nhanh hơn nữa, tốc độ đã là 180 nhịp, tâm trạng bắt đầu điên cuồng.

“Hình như không giống nhau thật.” Cảnh Minh khẽ xoa ngực nó, “Trái tim của bọn mày đập khá là nhanh.”

Bàn tay của Cảnh Minh rời đi.

Đề Hồ thở phào, điều chỉnh lại trái tim đang đập bất quy tắc của mình lại.

Sau đó nó gối đầu lên ngực Cảnh Minh, nhắm mắt lại, nghe tiếng tim đập vững vàng của người ấy, thì thầm: “Ngủ ngon.”

Cảnh Minh đặt một nụ hôn lên đầu nó, “Ngủ ngon.”

70.

Khi Đề Hồ tỉnh giấc thì nghe thấy Cảnh Minh đang gọi điện thoại.

Mang máng nghe được là Cảnh Minh phải đến thành phố H tham dự sự kiện.

Thành phố H á?!

Đề Hồ đã tỉnh táo trong chớp mắt.

Một nơi xa đến thế, Cảnh Minh phải đi bao nhiêu ngày đây?

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Dạy Hư Chim Nhỏ Thì Sao!

71.

Cảnh Minh nhìn thoáng qua ĐỀ HỒ hầy còn đang say giấc, bèn đóng cửa ra ngoài gọi điện thoại.

“Đột ngột thế, nhà tôi còn nuôi thú cưng đấy...” Tóc Cảnh Minh vẫn vênh lên, trưng vẻ mặt mất hứng.

Tiểu Tiểu khóc không ra nước mắt: “Xin anh đó, nhà Yên Nhiên xảy ra chút chuyện, chẳng phải là chuyện phát sinh đột ngột đó ư, anh đến giúp đi ạ, xem như tích đức thôi mà...”

“Được được được rồi, ngưng.” Cảnh Minh nghe cô ta càng lúc càng rộng dài, “Nhà tôi còn có đĩa gà khóc đòi ăn đây này, cô tìm người khác...”

Hắn còn chưa kịp nói xong thì cái giọng ngâm dài của Tiểu Tiểu đã tập kích vào tai: “Ôiiiiii anh đừng nói thế chứ, cũng chỉ có anh mới ngăn được vụ của Yên Nhiên thôi, nếu mấy người kia đi thì fans sẽ phản kháng đó...”

Cảnh Minh vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, nhưng nhấn nhá từng chữ vẫn rõ ràng: “Không đi.”

Trước khi hấn cúp máy, Tiểu Tiểu bèn ôm Misu đến. Misu là một con Ragdoll, mắt màu xanh lam, lông trắng như tuyết, rất đẹp.

Misu kêu “Meo meo”.

Ngón tay định cúp máy của Cảnh Minh dừng lại.

“Misu xin anh đó.” Tiểu Tiểu nói xong thì bên con mèo kia lại “Meo” mấy tiếng dài.

Tiếng kêu này vừa mềm mại vừa uyển chuyển, Cảnh Minh nghe ra ý làm nũng trong đó, “Đừng kêu, đừng kêu nữa...”

Tiếng nũng nịu bên kia vẫn chưa dứt, Cảnh Minh không chịu nổi nữa, “A a a tôi đi, tôi đi còn không được à!”

72.

Ashhh...

Cảnh Minh đánh răng đối diện với gương, thốt ra một tiếng thở dài.

Hắn có thể từ chối người, nhưng lại không từ chối một con thú đáng yêu cho nổi.

Cảnh Minh rửa bọt trên mặt thì phát hiện Đề Hồ đã đứng ngay cửa phòng tắm.

“Dậy rồi à.” Cảnh Minh xoa đầu nó, “Tối qua ngủ thế nào?”

Đề Hồ hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Anh phải đi xa nhà ạ?”

Nhìn thấy đôi mắt trông ngóng của nó, trong lòng Cảnh Minh dấy lên nỗi áy náy, gật đầu, “Ừ, xong việc sẽ về ngay thôi.”

Đề Hồ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẻ không nỡ sắp tràn ra khỏi mắt.

Nguyên một buổi sáng ấy, Cảnh Minh làm gì thì nó cứ bám đuôi theo hẳn.

Cảnh Minh thở dài, bỗng cực kỳ hối hận vì đã đồng ý chạy sự kiện này. Hắn ôm ĐỀ HỒ vào lòng, hôn lấy hôn để, sắp sửa gọi cho ĐỀ BẢO.

73.

Lần này, Cảnh Minh đã có chuẩn bị từ sớm, dời cái điện thoại ra khỏi lỗ tai mình.

Quả nhiên, tiếng rống của ĐỀ BẢO đã truyền ra từ ống nghe: “Đứa nào đấy! Mới sáng ra đã gọi điện thoại...”

Đúng là y vẫn chưa tỉnh ngủ thật.

Cảnh Minh chọt ĐỀ HỒ một cái, ĐỀ HỒ đã hiểu, bèn mở miệng gọi: “Anh Bảo Bảo?”

“Tiểu Hồ đấy à.” Giọng của ĐỀ BẢO đã hiền hòa hơn hẳn trong nháy mắt, “Sao thế? Không phải...”

“Không phải, không phải đâu!” ĐỀ HỒ biết y muốn nói gì, bèn vội cắt lời.

Giọng của ĐỀ BẢO vẫn mang vẻ mệt mỏi: “Hửm?”

“Là thế này.” Cảnh Minh nói, “Anh, tôi phải đi công tác, anh có thể qua chăm Tiểu Hồ vài ngày giúp tôi không?”

Cảnh Minh đã chuẩn bị xong việc bị chửi sắp mặt.

Kết quả là ĐỀ BẢO chỉ đáp lại một câu: “Biết rồi.” Là cúp máy.

Ờ, nếu mình cúp máy nhanh như anh ta thì đã tránh được không ít phiền phức rồi. Cảnh Minh bội phục.

74.

Khi Đề Bảo mang cơm trưa đến nhà Cảnh Minh, Đề Hồ đang rúc trên sofa xem ti vi.

“Đói bụng chưa?” Đề Bảo vừa hỏi vừa dọn thức ăn xong xuôi.

Thoạt trông tinh thần Đề Hồ không được tốt cho lắm, có hơi ủ rũ. Đề Bảo sờ lên trán nó, không phát sốt mà nhĩ.

Đề Hồ ngồi xuống bàn ăn, nhìn món ăn phong phú đầy ắp cả một bàn: “Anh Bảo Bảo, anh biết nấu cơm từ bao giờ thế?”

Đề Bảo đỏ mặt trong thoáng chốc rồi lại bật mode nghiêm túc: “Ăn là được rồi.” Nhìn dáng vẻ ốm yếu của nó thì nói năng từ tốn hơn: “Là người khác nấu đấy.”

Đề Hồ gật đầu, không hỏi tiếp nữa, thầm nhủ nó thừa biết chắc chắn không phải anh Bảo Bảo của nó nấu mà.

Nó dám cựợc là đồ ăn ngon thế, nếu là do anh Bảo Bảo của nó nấu thì tên nó sẽ viết ngược lại luôn.

75.

Đề Hồ ăn cơm xong xuôi thì lại rúc vào sofa.

Đề Bảo lo lắng, bèn hỏi nó: “Chỗ nào không thoải mái à?”

Toàn chim Đề Hồ đỏ như tôm luộc, hai cái móng chân cuộn tròn trước ngực, giọng nói cũng mang vẻ buồn bã hết sức: “Chỗ nào cũng thấy không thoải mái lắm á...”

Đề Bảo thấy vậy thì tim thắt lại, lập tức ngộ ra, đây là sắp biến hóa rồi.

“Đau thì cứ cố nhịn nhé, chút nữa là qua hết ấy mà.” Đề Bảo nói, “Nếu thật sự không chịu được thì hãy nghĩ về người đó ấy.”

Đề Bảo khụ một tiếng.

“Ồ à, em vẫn chưa nếm trải vị ngọt của tình yêu, vẫn chưa thử cái ôm của người yêu, vẫn chưa...” Đề Bảo tìm một đoạn văn tình tứ trên mạng để cổ vũ nó.

Ngay lúc Đề Bảo đang đọc diễn cảm kiểu máy móc, một luồng sáng trắng khiến mắt y phải nhắm lại, khi mở mắt ra thì đã thấy trên sofa là một người thanh niên tay dài chân dài đang nằm.

76.

Đề Bảo còn hưng phấn hơn cả cái người đang nằm trên sofa kia, chà chà hai tay, “Nhanh nhanh nhanh, đứng dậy để anh xem dáng vẻ mày.”

Đề Hồ đứng dậy từ trên sofa, mãi đến khi đứng được rồi thì mới phát hiện ra Đề Bảo đang trưng cái vẻ u sầu.

“Anh Bảo Bảo ơ?” Đề Hồ rất là khó hiểu.

... Không phải là xấu quá đó chứ?

“Trông mày chẳng giống anh gì cả.” Đề Bảo nhú mày nhìn từ trên xuống dưới, “Còn không cao bằng anh...”

“Với cả cái mái tóc này nữa, tự nhiên xoắn tít.” Đề Bảo túm một nhúm tóc xoắn của Đề Hồ, “Mềm thế, mày sờ của anh xem.”

Đề Bảo cúi đầu để Đề Hồ chạm vào tóc y. Đề Hồ thừa cơ sờ vài cái, cứ đâm đâm tay, có hơi cứng.

Đề Bảo thấy nó không nói năng gì bèn xón xác: “Hâm mộ anh đi cưng, đàn ông ấy à, phải cưng.”

Nói xong, ánh nhìn của y quét xuống phía dưới, “Ồ.” Lần đầu tiên Đề Bảo lộ ra vẻ mặt hài lòng, “Vẫn được đấy.”

77.

Đề Hồ đỏ mặt, cầm cái gối bên cạnh để che phía dưới, “Em phải mặc quần áo đã.”

Lúc này, Đề Bảo mới nghe ra tiếng của nó cũng thay đổi, trầm hơn trước kia.

Nghĩ đến quần áo, Đề Hồ trưng cái vẻ hờn hờ: “Em đi lấy đồ của Cảnh Minh!”

“Không được lấy quần lót.” Đề Bảo tóm Đề Hồ đang nhảy tưng tưng, “Anh đi mua đồ mới cho mày đã.”

Đề Hồ nhụt chí ngã xuống sofa, giọng buồn buồn, “Được ạ, cảm ơn anh Bảo Bảo.”

78.

Cảnh Minh ngồi trong phòng chờ chán muốn chết, mấy người bên Tiểu Tiểu thì lòng như lửa đốt.

Vì nguyên nhân thời tiết nên máy bay đã đến trễ hơn hai tiếng, cả bọn vẫn chưa ra nổi thành phố.

Không biết Đề Hồ ở nhà thế nào rồi. Còn chưa hết một ngày mà hẳn đã bắt đầu lo lắng.

Dù gì thì cái tên chủ cũ như Đề Bảo... Nhưng cũng hết cách mất rồi, Cảnh Minh than thở.

Hắn lấy máy ra, mở khóa rồi lại đóng, mở rồi đóng, mở rồi đóng, cuối cùng vẫn tìm lòng không đặng mở một app lên.

Là app camera.

79.

Cảnh Minh vừa mở ra nhìn thì đã “Cạch” cái, khóa màn hình.

Hắn trông thấy một người đàn ông đang vùi người vào lòng một người đàn ông trần truồng khác.

Đây là camera nhà mình hả?

Chẳng lẽ đã bị web stream nào hack vào rồi?

Ừa không đúng... Cảnh Minh nhớ lại hình ảnh ban nãy, cái tên mặc âu phục màu đen chắc chắn là Đề Bảo!

Để tránh việc nhầm lẫn xấu hổ, Cảnh Minh lại mở khóa nhìn, lúc này mới thấy được mặt của Đề Bảo.

Là anh ta, không sai đi đâu được!

Ngón tay run rẩy của Cảnh Minh vẫn không dám tua về trước đó, hắn vẫn không có cam đảm xem hiện trường một người đàn ông khác làm loạn trong nhà mình.

Địu má.

Bây giờ hắn chỉ muốn tự nhủ với mình một câu: Mà ngu vờ nhờ, thật đấy.

Đó là ai cơ chứ!

Đã biết là không thể tin anh ta được mà!

Thừa dịp chủ nhân không ở nhà thì mang tình nhân đến nhà người ta để yêu đương vụng trộm!

Táng! Tận! Thiên! Lương!

Dù có chướng mắt tôi thì cũng không được làm vậy chứ.

Đề Hồ vẫn đang ở nhà đó!

Nghĩ đến Đề Hồ, Cảnh Minh đứng ngồi không yên nữa.

Đề Hồ vẫn chưa trưởng thành mà, dạy hư chim nhỏ thì sao!

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sắc Dụ Thì Phải Làm Sao?

80.

Dùng lý do “Muốn uống đồ uống” để trốn Tiểu Tiểu, Cảnh Minh mang nỗi lòng như ngựa hoang thoát cương trở về nhà.

Đợi đến khi hẳn đứng thờ hốt hển trước cửa, tâm trạng vốn nôn nóng bỗng rối bời, vẻ mặt cũng rất vi diệu.

Đời này, hẳn chưa từng nếm trải cảm xúc ấy bao giờ.

Trong chớp mắt ấy, dường như hẳn đã trở về bờ Trường Giang, hóa thân thành Tống Chi Vấn trong câu “Gần quê lòng càng lo sợ”, chỉ đành đứng trước cửa, dạo bước, dạo bước, rồi lại dạo bước.

(*Nguyên văn: 近乡情更怯, trích từ bài thơ “Qua Hàn Giang” của tác giả Tống Chi Vấn, nói về nỗi bất an và lo sợ khi trở lại quê nhà sau nhiều năm xa quê.)

81.

Hẳn không thể bảo đảm rằng hai người bên trong đã “làm” xong hay chưa, cũng chẳng có dũng khí để gọi điện xác nhận.

Đây không phải là đang làm khó người ta à!

Vì vậy, Cảnh Minh móc điều thuốc lá ra.

Làn khói phả chậm chậm lên trước mắt hắn, hơi cồm cộm, thế là hắn đành phải nheo mắt lại, tầm nhìn vừa khéo trúng ánh mặt trời chiếu loang lổ nơi hành lang.

Trong nháy mắt ấy, hắn đã nghĩ đến rất nhiều thứ.

82.

Đúng rồi, ngay khi chất ni-cô-tin vừa xâm nhập vào phổi, là một tác giả viết truyện sếch, hình như cái cảnh này cứ quen quen thế nào.

Cảnh Minh hút xong hai điếu thuốc thì dứt tay vào túi quần, móc chìa khóa ra.

Năm giây sau.

Cảnh Minh thả chìa khóa vào túi, móc hộp thuốc lá ra.

Thôi.

Thà hủi mười tòa miếu, chứ đừng phá một mối hôn sự.

83.

Thuốc lá trong hộp càng hút càng vơi dần, gương mặt của Cảnh Minh càng lo càng xấu.

Không được, Đề Hồ vẫn còn ở trong nhà, mình phải đi cứu chim nhỏ của mình, không thể để nó bị bắn mất được.

Cảnh Minh thở dài, thăm nhủ hút xong điếu này rồi hăng vào.

Bỗng dừng...

Cửa mở ra.

Cảnh Minh giật mình làm rơi điếu thuốc luôn.

84.

“Ừa không phải là cậu đi công tác à, sao lại về?” Rõ là trên mặt Đề Bảo hãy còn ửng đỏ, vừa nhìn là biết đã hưng phấn quá độ.

Ồ hoang dâm vô sỉ!

Cảnh Minh nhìn Đề Bảo không chớp mắt, âm thầm nghiền răng, ra vẻ bình tĩnh đáp: “Tạm thời đổi ý, không đi nữa.”

Trên mặt Đề Bảo không hề có chút hoảng hốt hay xấu hổ khi chủ nhà tạm thời quay về bắt quả tang mình gì cả, trái lại còn nom phần chần lăm, Cảnh Minh thấy mà mặt càng xấu hơn nữa.

Sao lại có kẻ da mặt dày thế cơ chứ!

“À...” Đề Bảo gật đầu kéo dài âm, cười đều cáng, “Thế sao không vào?”

Cảnh Minh tức quá hóa cười, cái tên này còn gấp gáp không thiết mặt mũi nữa ư?

Thế là hần cười đáp: “Vậy tôi vào nhé, anh.”

Đề Bảo bước xuống tầng, trước khi đi còn nhìn hần với vẻ ý vị thâm trường.

Cảnh Minh liếc trắng mắt.

Đệt.

Ồ thần kinh.

Có gấu thì ngon à!

85.

Cảnh Minh bước vào cửa, đầu tiên là nhòm thấy phần da thịt trắng bóng trên sofa.

Chời má.

Cái tên biến thái họ Đề đã đi rồi mà sao vẫn chưa mặc đồ vào!

Vẫn muốn xoạc trện nữa à?

Dâm đăng vờ nhờ.

Cảnh Minh dời tầm nhìn đi, không dám nhìn nữa.

Việc cấp bách hiện giờ là đi tìm con chim của hấn, đầu tiên là đưa nó ra ngoài hít thở không khí trong lành để gột rửa cái mũi, sau đó là niệm “Thanh tâm quyết” mười lần để thanh lọc tâm hồn, sau đó là tắm rửa suốt ba tiếng, ngay cả một kẽ hở giữa mấy cọng lông chim cũng không tha.

Thậm chí đến cả thực đơn dùng để thanh lọc dạ dày vào ba ngày tới Cảnh Minh cũng đã nghĩ xong xuôi hết rồi.

Nhưng mà chim của hấn đâu rồi?

Cảnh Minh lục tung hơn hai mươi phút, bới hết đồng quần áo nằm sâu nhất dưới đáy tủ lên mà vẫn không thấy tăm hơi Đề Hồ đâu.

Hấn bỗng căng thẳng, mồ hôi đã ướt đầm lưng, không biết là do nóng hay do vội, hay là do cả hai.

Sẽ không phải là chạy mất tiêu rồi chứ?

86.

Rơi vào bước đường cùng, Cảnh Minh đành về phòng khách.

Cậu trai trần truồng nằm trên sofa đang ôm một cái gối to che khuất nửa người dưới, trưng vẻ mặt vô tội.

Thấy hẳn đến, cậu ta bỗng hớn hử hẳn, nở một nụ cười siêu ngọt ngào siêu nịnh nọt với hẳn.

Phần tóc vốn đã vênh vênh, nay dúm tóc trên đỉnh đầu đang hận không thể hất cao thêm 3cm nữa.

Cảnh Minh nhìn mà thấy lạnh run.

Nếu không biết ban nãy cậu trai này đã làm chuyện gì với Đề Bảo thì e là giờ hẳn sẽ cảm thấy người thanh niên này là một tiểu thiên thần đáng yêu nào đó rồi.

Tuy gương mặt của cậu ta phù hợp với tất cả tiêu chuẩn của một tiểu thiên thần, nhưng chỉ dựa vào cái chuyện tình nhân đã đi mất hút rồi mà vẫn không mặc quần áo, quyến rũ bừa bãi này thì phải cho pass ngay!

Cảnh Minh sụp mắt, lạnh lùng mở lời: “Cậu có thấy con chim của tôi đâu không?”

Người thanh niên quên bég mất cả chuyện ôm gối, lập tức đứng dậy bước đến chỗ Cảnh Minh ngay, đôi mắt cậu ta lóng lánh: “Tôi chính là chim của anh mà.”

Hừ. Cảnh Minh cười lạnh.

Hắn thầm nhủ, cái câu nói đùa gợi dục này của cậu mà có thể quyến rũ được người tâm kinh bách chiến như tôi mới là lạ đấy, nhưng mắt hẳn lại không thể dời đi được.

Đôi mắt màu hổ phách nọ cuốn hút hẳn rất sâu, cứ như muốn nhấn đầu hẳn xuống để hẳn chết chìm dưới sóng nước ấy.

Douma.

Tiểu yêu tinh xinh đẹp này đúng là biết cách quyến rũ người ta mà!

Hèn gì cái tên khốn ĐỀ BẢO kia...

87.

“Cành cạch”...

Tên khốn ĐỀ BẢO nọ đẩy cửa vào.

88.

ĐỀ BẢO vừa vào cửa đã thấy cả hai đang giằng co, nhất là ĐỀ HỒ còn chẳng thèm khoác nửa tấm chăn nào vào, bèn bật cười: “Hai người đã gặp trực diện nhau rồi à.”

Trán Cảnh Minh vốn đang nổi gân xanh, hắc tuyến đầy đầu quay sang nhìn ĐỀ BẢO, kết quả là thấy một ĐỀ BẢO đang phơi phới, vẻ mặt thì nom nghiên ngắm lăm, bèn lâm vào trầm tư.

Mình xuyên đến hiện trường NTR quái dị nào rồi à?

(*NTR: NTR hay còn cách gọi khác đó là NTR Anime, đây chính là một thể loại mà nhân vật chính là người phụ nữ, hay là người vợ, người yêu bị chiếm đoạt bởi người khác. ... Đây chính là thể loại truyện hay những bộ phim xuất xứ từ đất nước Nhật Bản nó về người phụ nữ của nhân vật chính bị cưỡng đoạt bởi một nhân vật khác.)

Ý của anh ta là sao?

Tại sao lại là gặp trực diện với mình?

Lẽ nào là định “chơi” với mình?!

Đề Bảo, đồ biến thái!

89.

Hay là họ đến lấy kinh nghiệm từ mình?

Biết rằng trong đầu mình có 600 tư thế, cho nên đến thỉnh giáo riêng, hay là...

Cảnh Minh lại nhìn thoáng qua đôi chân thon dài trần trụi trước mặt, còn muốn mình đích thân ra trận chỉ bảo?

Kịch trong đầu Cảnh Minh vẫn đang chạy, Đề Bảo thì đã ném cái túi lớn đập “Bộp” lên người cậu trai trần truồng: “Mặc đồ vào đi, mà xem giờ mà giống cái gì cơ chứ.”

“Dạ.” Cậu trai ngoan ngoãn gật đầu, bỗng phát hiện không thấy cái gối mình ôm trong tay đâu nữa, bèn túm cái túi để che người dưới, đỏ mặt chạy về phòng ngủ.

90.

Cảnh Minh trở mắt nhìn cậu trai nọ chạy vào phòng ngủ của mình.

Hắn sắp ngất ngay và luôn.

Không chỉ phòng khách, mà đến cả phòng ngủ cũng đã rơi vào tay giặc rồi ư...

Nghĩ vậy, hắn bỗng nhớ ra mình đang ngồi trên sofa.

Cái sofa mà có lẽ đã bị người khác xoạc trên đó.

Địu má.

Cảnh Minh đứng phắt dậy cái “Soạt”.

91.

Trong phòng khách chỉ còn mỗi Đề Bảo và Cảnh Minh.

Xấu hổ, một sự im lặng đầy xấu hổ.

92.

Cảnh Minh khụ một tiếng, “Người anh em, giải thích cái?”

Hắn cho là mình đã nể mặt Đề Bảo lắm rồi, ấy vậy mà tên này không nể mặt hắn chút nào, còn xách cổ áo hắn, uy hiếp với vẻ hung dữ: “Không được nói ra.”

Tui bị thần kinh mới đi nói á.

Mà tui nói gì cơ?

Nói là có người thừa cơ tui không ở nhà bèn đưa người khác đến nhà tui làm bừa à!

Tui không cần thể diện nữa ư!

93.

“Tôi không nói đâu.” Cảnh Minh cầm cổ tay y, hất tay y xuống. Bây giờ hắn không có lòng dạ đâu mà đi nói chuyện với y nữa, “Chim của tôi đâu?”

Đầu tiên là Đề Bảo nhìn hắn như nhìn một kẻ thiếu năng, sau đó chỉ vào phòng ngủ với vẻ mặt bình tĩnh khôn cùng.

“Anh xạo quần à!” Cảnh Minh phát cáu, thật ra lúc hắn quay về đã nóng nảy lắm rồi, từ khi đó đến giờ vẫn luôn kiềm nén, bây giờ mới bùng nổ.

Cảnh Minh chỉ tay vào Đề Bảo, ngón tay hắn run rẩy, tức giận đến độ không nói nên lời.

“Tôi đã đi tìm nhưng không thấy đâu cả, anh cũng không ngấm lại xem mình đã làm ra chuyện gì à, tôi giao Tiểu Hồ cho anh mà anh lại chăm nó như thế ư?”

Nghe câu chất vấn của hắn, Đề Bảo nhú mày, tâm trạng tốt đã tan biến, nhưng y lại không muốn đánh nhau vào hôm nay, vì vậy chỉ đành im lặng gạch một nét bút nợ cho Cảnh Minh ở trong lòng.

94.

“Tiểu Minh, tôi có thể mặc bộ đồ này của anh không?” Người thanh niên trong phòng ngủ mở cửa ra ngay lúc này, hỏi Cảnh Minh với vẻ mặt ngại ngùng.

Cảnh Minh còn chưa ý thức được rằng cậu ta đang nói với hắn.

Đề Bảo đập hắn một cú, hất cằm ý bảo có người đang hỏi cậu đấy.

Tâm trạng của Cảnh Minh cực tệ, không hề liếc mắt lấy một lần mà đã khoát tay đáp: “Tùy cậu.”

Quần tằm cái chần lên còn đỡ hơn là cởi truồng, dù có hơi phá hỏng thuần phong mỹ tục.

95.

Mãi lâu sau đó.

Ừa không đúng.

Chỉ có Đề Hồ mới gọi hắn là Tiểu Minh cơ mà.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Món Giá Đổ Đó Ngon Thế Cơ À?

96.

Cảnh Minh làm đủ công tác chuẩn bị tâm lý xong, bèn hỏi: “... Tiểu Hồ?”

“Dạ?” Đê Hồ đã mặc quần áo xong xuôi, “Sao thế ạ?”

Đệt.

Hắn biết ngay là không thể suy nghĩ loại chuyện này theo lẽ thường được mà.

Hắn chỉ biết chim có thể nói, chứ không ngờ là nó còn biến thành người được!

“Mày là, yêu tinh?” Vẻ mặt của Cảnh Minh sụp đổ vô cùng.

Đê Hồ suy ngẫm trong một chốc nhưng không nghĩ ra được kết quả gì, bèn ngẩng đầu dùng mắt cầu xin sự giúp đỡ từ Đê Bảo.

Đê Bảo nhận được tín hiệu bèn mỉm cười, “Đúng vậy, chuyên ăn sạch tinh khí của đàn ông đó.” Đê Bảo cố tình trợn mắt, vươn năm ngón tay ra rồi gập cong, “Từng chút từng chút một, vặt sạch cậu.”

Cảnh Minh: “...”

Dáng vẻ của Đề Bảo rất hài hước. Cái cảnh vốn đáng sợ đến thế mà Cảnh Minh lại thấy rất buồn cười.

“Anh Bảo Bảo ơi.” Đề Hồ nói, “Anh đừng nói linh tinh.”

Cậu lại nhìn về phía Cảnh Minh: “Tôi sẽ không hại anh đâu.”

Đôi mắt của Đề Hồ rất trong sáng, Cảnh Minh bắt gặp mà thấy tim mình đập như trống bỏi, “Tôi chỉ thấy hơi, khiếp, khiếp sợ.”

Bình thường hẳn không nói lắp đâu.

Nhưng nghĩ đến những chuyện mình đã nghĩ lung tung vừa nãy, hẳn lại thấy chột dạ.

Hắn vừa mới nghĩ gì về chim của hắn vậy?

97.

“Không đúng.” Cảnh Minh vẫn khó chấp nhận được, nhưng hắn lại không thốt nên lời, thiên ngôn vạn ngữ hợp lại thành một chữ, “Hở?”

Chuyện này thần kỳ quá chừng.

Bộ đồ của Cảnh Minh được trông trên người Đề Hồ có hơi lớn, áo khoác len sợi màu trắng gạo càng tôn lên làn da trắng của cậu, tạo ra khí chất sạch sẽ như giá đỡ mới nhú.

Đừng trách hắn miêu tả tệ thế, mà là do vừa nãy hắn mới nghĩ đến giá đỡ thật.

Vậy đêm nay ăn giá đỡ luôn nhỉ.

Đôi mắt của Cảnh Minh vô hồn, trông cứ như thế ngoại cao tăng, còn là loại cao tăng sắp viên tịch(*) nữa chứ.

(*Viên tịch: Ý nói người tu hành theo Đạo Phật chết.)

98.

Cảnh Minh cảm thấy chắc chắn mình đã bị yêu tinh mê hoặc mất rồi.

Chứ không thì dựa theo lẽ thường mà nói, nếu xảy ra chuyện này thì hẳn nên sợ đến nỗi phải rú lên như sắp chết đến nơi, rồi tự tách mình ra xa con yêu quái này mới đúng chứ.

Mà không phải là chạy vào bếp nấu cơm.

Và làm giá.

99.

Trong phòng khách thường có tiếng cười truyền tới. Hai người kia có được niềm vui mà mình lại không à, Cảnh Minh dùng sức chà giá.

“Tiểu Minh ơi.” ĐỀ HỒ ló đầu vào, “Muốn tôi giúp không?”

Làm Cảnh Minh sợ đến nỗi chà gãy luôn mấy ngọn giá.

“Không cần đâu.” Bây giờ Cảnh Minh gặp cậu thì cứ thấy xấu hổ, cả người không được tự nhiên cho lắm, “Hai người đợi là được.”

ĐỀ HỒ ngại ngần đáp: “VẬY, VẬY thì ngại lắm á, với cả bây giờ tôi cũng có tay có chân rồi, có thể đến giúp anh!”

Cảnh Minh cũng thấy thế, đúng rồi, có cả tay lẫn chân rồi. Nhưng, từ đáy lòng hẳn thì hẳn muốn trông thấy một con chim hơn.

Trước đây chỉ cần gọi chim, bây giờ phải gọi người. Còn là hai người.

Mặt Cảnh Minh không chút thay đổi, đóng cửa phòng bếp lại.

100.

“Sao mà lại ra đây?” ĐỀ BẢO gác chân lên bàn trà, ra về đại gia.

“Hình như Tiểu Minh không muốn em giúp cho lắm.” ĐỀ HỒ gãi đầu với vẻ xấu hổ, “Anh thả chân xuống đi, anh Bảo Bảo, thế hơi, hơi bất lịch sự.”

ĐỀ BẢO túm mấy sợi tóc xoắn của cậu, cảm thấy xúc cảm tốt bèn bắt đầu xoa xoa, mắng mỏ: “Ôi, thằng nhóc này, chưa gì đã phản bội nhanh thế, bắt đầu quay sang dạy dỗ anh mà.”

“Anh Bảo Bảo à.” ĐỀ HỒ xoắn xuýt, “Sao em cứ cảm thấy Tiểu Minh không thích em á?”

ĐỀ BẢO hừ một tiếng, “Cậu ta dám à.”

Hàng lông mày của ĐỀ HỒ đã sắp nhíu lại thành một đường luân rồi, giọng điệu rất chi là ấm ức: “Thì không phải ban nãy anh vừa bảo em là yêu quái gì đó à, dọa sợ anh ấy.”

ĐỀ BẢO thấy ĐỀ HỒ rầu rĩ thì cũng không vui nổi, “Với cái kiểu gà con như mày thì anh có thể đánh bay mười đứa đó.” Ý ngẫm lại, “Cũng có khả năng đấy, có khi là sợ anh cũng nên há há há há.”

ĐỀ HỒ: “...”

101.

“Đồ sếp khốn nạn đồ sếp khốn nạn anh không phải anh không phải anh không phải người...”

Chuông điện thoại của ĐỀ BẢO reo.

“A lô.” Hiếm khi giọng điệu của Đề Bảo lại dịu dàng đi một chút chút chút, “... Không về, đang ở chỗ em trai. Ừ... Biết rồi...”

Vừa nói vừa ngược mắt lên thì thấy Đề Hồ đang nhìn mình chăm chặp không rời mắt, nhất thời giọng điệu cũng mất vẻ kiên nhẫn: “Em biết rồi! Anh nói xong chưa!”

Nói xong bèn cúp máy.

Sau khi cúp máy xong, Đề Bảo nhìn Đề Hồ có hơi khó xử, hai tay cũng không biết nên đặt ở đâu, giần giật như đang đánh piano.

“Nhìn anh làm gì?” Đề Bảo đập Đề Hồ một cú. Không biết có phải là ảo giác của cậu không mà cậu cảm thấy Đề Bảo hơi đỏ mặt.

“Không phải ạ.” Đề Hồ cũng hơi lắp bắp, “Anh, anh Bảo Bảo, anh...”

Đề Hồ bí lời, Đề Bảo cũng im lặng.

Chuyện này tự rõ trong lòng là được, nói ra thì khá là ngại, vì vậy Đề Hồ cứ nghẹn lời mãi.

Cuối cùng chỉ đành thốt ra một câu: “Dù gì anh cũng nên đối xử dịu dàng hơn với chị dâu chứ.”

102.

Mặt Đề Bảo đỏ như cà chua chín, uy hiếp: “Không phải chị dâu gì hết, mà đừng kể cho chị cả biết!”

Nhưng lời uy hiếp này không hề có lực uy hiếp nào cả.

“Em không kể đâu ạ.” Đề Hồ “Dạ” một tiếng, thăm thì, “Đã sống chung cả rồi mà còn không phải là chị dâu gì nữa...”

Đề Bảo lại đập cho cậu một cú: “Đã nói là không đúng, không đúng rồi mà, chuyện người lớn, con nít đừng xía vào!”

Đề Hồ khuyên nhủ với vẻ sâu xa: “Đối xử với con gái dịu dàng xịu đi mà, anh Bảo Bảo.”

Đề Bảo chửi “Đậu má” một câu, nói lí nhí: “Anh mà đối xử dịu dàng với anh ta thì ai đối xử dịu dàng với anh mà chứ...”

“Gì cơ?” Đề Hồ không nghe rõ.

Đề Bảo bó tay, muốn chấm dứt đề tài này một cách nhanh chóng, bèn gật đầu lia lịa: “Anh biết rồi, biết rồi, dịu dàng, phải dịu dàng.”

103.

“Anh Bảo Bảo.” Đề Hồ nói tiếp: “Em muốn tỏ tình với Tiểu Minh luôn, anh luyện với em đi.”

Đề Bảo thả lỏng người: “Được.”

Chỉ thấy sắc mặt của Đề Hồ bỗng nghiêm túc hẳn, hai tay ngăm kiểu bản súng, đặt vào trước mắt mình, nghiêm túc nói: “Tiểu Minh, anh là mục tiêu ngăm bắn(*) của tôi...”

(*Ý bảo Cảnh Minh là tuýp người yêu thích của Tiểu Hồ.)

Còn chưa dứt lời thì đã bị Đề Bảo cắt ngang, “Biểu cảm không đạt, có cái biểu cảm nghiêm túc nào như vậy à, trông cứ như phường trộm cướp ấy.” Rồi chỉ vào đôi mắt cậu, “Mắt, phải thâm tình hơn nữa.”

“Dạ.” Đề Hồ cười méo xệch như một tên ngốc, “Một lần nữa.”

Được Đề Bảo chỉ dạy, Đề Hồ nói với vẻ thâm tình: “Tiểu Minh, anh là mục tiêu ngăm bắn của tôi.” Nói xong, tay còn làm động tác cướp cò súng,

“Bụp bụp!”

“Há há há há há há há há.” ĐỀ BẢO cười ngã lăn ra sofa, “Mày hài hước quá đi, còn tự tạo tiếng động nữa chứ.”

“Sao anh lại thế chứ, anh Bảo Bảo.” ĐỀ HỒ ra chiều bực bội, “Chẳng phối hợp xịu nào.”

ĐỀ BẢO im bật, cười đỏ cả mắt, “Anh nên phối hợp với mày như thế nào?”

“Anh nên ngã xuống rồi thốt: A... Anh chết mất thôi.” ĐỀ HỒ sửa lời, “Ừa không đúng, anh nên ngã xuống rồi thốt: A... Anh đồng ý!”

ĐỀ BẢO nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, không nín được nữa bèn cười lăn cười bò ngay trên sofa, “Mày chắc chắn là mày làm thế sẽ theo đuổi được tên đó?”

ĐỀ HỒ ngồi một bên sofa, quay lưng hờn dỗi, không thèm để ý đến y.

ĐỀ BẢO thấy cậu hờn thì thủ thủ vào tai cậu: “Về rồi anh sẽ dạy mày làm sao để tóm được cậu ta cho.”

ĐỀ HỒ nghe vậy thì hớn ha hớn hở, nhưng chợt nghĩ đến chuyện mình vẫn còn đang giận dỗi thì vẫn nhin cái giọng điệu hứng khởi, đáp lại với vẻ bình tĩnh: “Thật không?”

“Anh lừa mày làm gì.” ĐỀ BẢO thấy Cảnh Minh đã ra khỏi bếp, “Ăn cơm đi đã.”

104.

Đó là lần đầu tiên Cảnh Minh cảm thấy ăn cơm cũng là một loại áp lực ngọt ngào.

Giá đỡ cũng thế.

Tổng cộng thì hăn đã nấu bốn món, món giá cách xa hăn nhất, mà Đê Hồ từng là chim nhỏ luôn hiểu ý người ta thấy hăn với tay không tới bèn gấp giá cho hăn mãi.

Còn bảo: “Tiểu Minh à, món này ngon lắm, anh ăn nhiều hơn đi.”

Không thể không nói rằng, con chim này dùng đũa đúng là thuận buồm xuôi gió thật. Hăn cứ tưởng cậu không biết dùng nên đã chuẩn bị thìa riêng.

Ấm áp đến thế.

Dịu dàng đến thế.

Hòa hợp đến thế.

Mãi đến khi trong bát hăn đã chất đầy giá như một ngọn núi nhỏ.

Nhưng hăn không hề thích ăn giá chút nào.

Hăn chỉ nhớ là chim nhỏ của hăn thích ăn mà thôi.

Nên bất cần nấu luôn.

105.

Cảnh Minh thấy Đê Hồ vẫn gấp giá cho mình thì nghĩ ngay cách phản kích. Hăn vươn đũa ra, nhanh chóng gấp số giá còn lại vào bát Đê Hồ.

Đê Hồ thấy vậy thì không chịu cam lòng yếu thế, hai người so ai nhanh tay hơn ai.

Đê Bảo húp nước canh, ngược mắt nhìn thấy hai kẻ đang gấp giá nhanh như cắt kia thì sững người.

Món giá đỡ đó ngon thế cơ à?

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Vẫn Còn Nhiều Người Thích Màu Hồng Thế Cơ À?

106.

Cơm nước xong xuôi, Đề Bảo rất hài lòng, mắt nhìn điện thoại, ra vẻ phải đi ngay.

Nom Đề Hồ hí hứng lắm, còn giục y: “Anh Bảo Bảo, anh đi nhanh đi, chị dâu vẫn đang đợi ở nhà đó.”

Đề Bảo đập vào gáy cậu: “Thằng nhóc mà quản nhiều chuyện thế.”

Cảnh Minh vẫn đang đứng trong bếp dọn dẹp “bãi chiến trường”, vừa nghe thấy Đề Bảo sắp sửa đi thì hớn hờ lắm, chỉ hận không thể chà nồi sạch bong như gương.

Cảnh Minh vẩy nước trên tay, thò đầu từ cửa bếp, mắt lập lòe sáng rỡ, giọng điệu cũng lộ vẻ hào hứng: “Anh, anh phải đi rồi à?”

Tâm trạng Đề Bảo không tệ nên đáp “Ừ”.

Tâm mắt của Cảnh Minh chuyển sang Đề Hồ, dùng mắt ý bảo: Cậu không tiễn anh ấy đi à?

Đề Bảo nhìn vào đôi mắt hăn, tự hiểu trong lòng.

107.

Chỉ thấy Đề Bảo móc một tấm thẻ từ túi ra, đặt lên bàn trà: “Công việc tôi bận rộn, không có thời gian săn sóc cho nó, trong thẻ này là một trăm vạn, cậu cứ dùng để chăm sóc cho nó trước đã, không đủ thì để tôi đưa cho cậu sau.”

Cảnh Minh xấu hổ, thứ hẳn muốn không phải là cái này!

Đề Bảo nhìn vẻ mặt của hẳn, cứ tưởng hẳn ngại ít tiền nên nhú nửa mày: “Tháng sau chuyển cho cậu.”

Hai má Đề Hồ đỏ bừng, nhìn Cảnh Minh với vẻ mặt vừa mong chờ vừa ngại ngùng. Cảnh Minh có lời khó nói, giữ trong lòng không thốt nổi thành lời.

“Ờm thì...” Cảnh Minh không biết mở miệng thế nào: “Thi thoảng tôi cũng bận bịu, có lẽ sẽ không quan tâm được...”

Đề Bảo khinh bỉ, thầm nói cái tên viết truyện sếch như cậu còn làm bộ làm tịch ở đây nữa à, nhưng ai bảo em trai mình lại thích chứ, chỉ đành gắng khuyên nhủ hẳn thôi: “Nó cũng chẳng phải một tên ngốc, không ai để mắt tới một chốc thì cũng không chết ngay được đâu, cậu sợ quái gì.”

Đề Hồ cũng giơ tay lên ngay tắp lự, phụ họa với Đề Bảo: “Tôi không sao đâu, Tiểu Minh!”

Cảnh Minh nhìn đôi mắt tròn xoe dập dờn sóng nước, trong đó chứa đựng nỗi chờ mong của Đề Hồ thì không khỏi nuốt nước miếng.

Thế này làm sao mà từ chối cho nổi?

108.

Trong lúc u mê, hẳn đã cho Đề Hồ ở lại.

Đề Bảo vừa rời đi, căn nhà đã yên ắng hơn rất nhiều. Cảnh Minh liếc sang cậu thanh niên xinh trai vừa xa lạ vừa thân thuộc nọ, nhất thời không biết nên sống với cậu ta như thế nào.

Đề Hồ tự quây tự vui, gi gi gi gi cái gì cũng phải sờ phải vuốt mấy bận, lúc nào cũng phải lấy ngón tay búng vài cái. Cảnh Minh có thể hiểu được chuyện này, vất vả lắm mới có tay, có thể chạm vào đồ vật thì đương nhiên phải trải nghiệm xúc cảm khác nhau rồi.

Cảnh Minh ngồi ngay bên cạnh, cúi đầu nhìn bàn chân trần giẫm trên mặt đất, lông mày khẽ nhíu trong vô thức.

“Sao không đi dép vào?” Cảnh Minh cũng không nhận ra giọng điệu của mình đã nghiêm khắc hơn, nhắc bàn chân thon dài trắng trẻo của cậu thanh niên lên một cách rất tự nhiên. Đề Hồ bỗng cảm nhận được thứ xúc cảm ấm nóng nơi gan bàn chân nhạy cảm của mình bèn rụt mạnh chân về. Cảnh Minh đột nhiên ý thức được điều gì đó nên buông bàn chân của cậu ra ngay, ngại ngùng xoay mặt đi: “Trên đất lạnh.”

Đề Hồ cảm thấy nhiệt độ ấy đã lan tràn từ bàn chân lên tận mặt, hai má bỗng chốc đỏ bừng, có hơi xấu hổ: “Không, không sao đâu.”

109.

Cảnh Minh đứng dậy, bước đến tủ giày, ngồi xổm xuống rồi bắt đầu lục lọi.

Bớt được mười phút, cuối cùng cũng lấy được một đôi dép ở trong cùng của ngăn tủ.

Đôi dép có màu hồng, phía trên là một con thỏ trắng lông xù cỡ bự. Đôi dép này là quà sinh nhật năm ngoái đưa em gái quý sứ tặng cho hẳn, bắt hẳn không được vứt, không chỉ vậy mà mỗi lần đến nhà hẳn còn phải kiểm tra nữa.

Cảnh Minh chỉ đành phải đồng ý để dép lại, sau đó vừa quay lưng đi đã ném vào chỗ trong cùng của ngăn tủ.

Cảnh Minh xách đôi dép lê lên, ngồi xổm trước mặt Đề Hồ, vươn tay mang dép vào cho cậu không chút do dự.

Xong xuôi rồi còn không quên phát biểu cảm nghĩ: “Được đấy, rất hợp với cậu.”

Đôi dép màu hồng càng tôn lên vẻ trắng trẻo của bàn chân cậu, con thỏ trắng cỡ bự dính trên dép cũng đáng yêu khôn cùng.

Rốt cuộc cũng đã tìm được chốn về cho đôi dép này rồi, Cảnh Minh hài lòng lắm.

Đề Hồ cuộn ngón chân lại, gật đầu: “Đúng là đáng yêu thật đấy.” Rồi trưng vẻ mặt nghi ngờ ngay: “Nhưng cái màu này, tôi cứ thấy quái quái thế nào.”

“Quái gì cơ?” Cảnh Minh nói với vẻ đứng đắn: “Với cái tuổi các cậu thì ai cũng thích màu này cả.”

Đề Hồ đã bị thuyết phục ngon ơ, cười ngọt ngào, đôi mắt tròn xoe cong thành hình trăng lưỡi liềm: “Cảm ơn anh nhé, Tiểu Minh.”

Cảnh Minh nhìn đôi mắt chuyên chú của cậu, khẽ ho một tiếng rồi không được tự nhiên đứng dậy.

110.

“Đi thôi.” Cảnh Minh vào phòng ngủ lấy áo khoác cho cậu: “Chúng ta đi siêu thị mua đồ cho cậu.”

“Vâng!” Đề Hồ hào hứng, ngoan ngoãn đứng ngay cửa đợi hẳn ra.

Cảnh Minh đưa áo khoác cho cậu, dặn dò: “Khoác vào đi.”

“Cảm ơn anh.” ĐỀ HỒ nói xong thì thấy Cảnh Minh chỉ mặc mỗi một cái áo thun, “Anh cũng khoác thêm áo đi, tối lạnh.”

Cảnh Minh đã ra đến cửa, bèn từ chối: “Tôi không lạnh.”

“Vậy tôi cũng không khoác đâu.” ĐỀ HỒ nhìn hắn rồi gấp gọn áo khoác lại, đặt chính tề lên sofa.

Đổi mặt trong im lặng.

Tranh chấp không tiếng động.

Cảnh Minh bại trận, thở dài, đành thỏa hiệp: “Khoác, tôi khoác ngay đây.” Trước đi khi còn liếc ĐỀ HỒ: “Cậu cũng khoác vào đi.”

“Vâng!” ĐỀ HỒ mỉm cười, lập tức mở áo khoác đã được gấp gọn gàng để khoác lên người, rồi giơ ống tay áo lên, đặt trước mũi.

Thơm quá.

Là mùi hương trên người Cảnh Minh.

111.

Người đi dạo siêu thị vào buổi tối rất nhiều.

Cảnh Minh đẩy một chiếc xe hàng, ĐỀ HỒ rờ rẫm, thử xúc cảm.

Lạnh lạnh, cứng cứng.

Cảnh Minh thấy cậu sờ tới sờ lui cứ như một đứa trẻ hiếu kỳ, xoay mặt sang thì trông thấy có phụ huynh đặt con mình vào giỏ xe, nhất thời hơi muốn trêu chọc cậu.

“Muốn ngồi trong xe không?” Cảnh Minh chỉ vào một cô bé vừa đi ngang qua: “Giống cô bé đó ấy.”

Đề Hồ vốn đang nhìn cô bé ngồi trong xe với vẻ cực kỳ hâm mộ, nay nghe Cảnh Minh hỏi như vậy thì chỉ hận không thể đồng ý ngay tức khắc.

Khi còn là một con chim, cậu vẫn luôn muốn ngồi bên trong, nhưng các anh và các chị luôn bận rộn, không có ai dẫn cậu đi cả.

Rốt cuộc giờ đây cũng đã có người bằng lòng.

Nhưng hiện giờ cậu đã không còn là một con chim nữa, không thể muốn làm gì thì làm: “Nhưng bây giờ...” Đề Hồ so sánh chiều cao của mình, trưng vẻ mặt rầu rĩ: “... Tôi lớn như vậy.”

“Mà vẫn ngồi được ư?” Đề Hồ hỏi hắn với cái nhìn đầy mong đợi, khóe miệng cong lên.

Suýt nữa Cảnh Minh đã nói là được.

“Để lần sau đi.” Cảnh Minh xoa đầu cậu: “Lần sau tới sớm hơn, cho cậu ngồi thỏa thích.”

112.

Đề Hồ ghìen đồ màu hồng.

Khăn mặt màu hồng, bàn chải đánh răng màu hồng, cốc súc miệng màu hồng, thậm chí đến cả kem đánh răng cũng là vị dâu tây.

“Cậu thế này là sao?” Cảnh Minh đè bàn tay đang định lấy đồ ngủ màu hồng của cậu: “Thích màu này đến thế à?”

Đề Hồ thấy khó hiểu: “Chẳng phải anh đã bảo là bọn tôi thích màu hồng đó ư?”

Cảnh Minh nhất thời cạn lời, nhưng vẫn muốn giãy dựa thêm đôi câu: “Ý tôi là người khác sẽ thích, còn cậu, cậu thích không? Tôi mong rằng cậu có thể mua được thứ mà mình thích, chứ không cần bận tâm xem người ta thích cái gì.”

“Hả?” ĐỀ HỒ không nhìn hẳn, đôi mắt cậu hãy còn đang chăm chú vào hàng hóa trên kệ, tay vẫn sờ soạng: “Tôi thích màu Tiểu Minh thích á, anh đã nói màu này hợp với tôi mà.”

ĐỀ HỒ ngẩng đầu nhìn thẳng vào hẳn, rồi lại ngại ngùng cúi đầu xuống.

Dường như đã bị cậu lây, Cảnh Minh cũng thấy xấu hổ, mặt đỏ.

Cảnh Minh không xen vào chuyện của cậu nữa, cuối cùng là ôm một đồng hồ màu hồng về nhà.

Nhân viên thu ngân là một cô gái. Trên đường về nhà, Cảnh Minh nhớ đến cái nhìn của cô ta đối với hai người, cứ thấy là lạ thế nào. Như thế đã tìm được người cùng sở thích, song lại không tiện nói thẳng ra, chỉ đành cố vũ bằng mắt.

Cảnh Minh thở dài, khó hiểu ghê nơi.

Thật sự là không thể hiểu được.

Vẫn còn nhiều người thích màu hồng thế cơ à.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mấy Kẻ Hứng Chịch Đều Không Có Văn Hóa

113.

Tối tắm rửa xong xuôi, Đề Hồ leo lên giường tự nhiên như ruồi.

Giường của Cảnh Minh đó.

Cảnh Minh trưng vẻ xoắn xuýt, khoác áo choàng tắm mãi không động đậy gì.

Trên giường bỗng có thêm một người sống sờ sờ, làm sao mà ngủ đây!

Hiển nhiên Đề Hồ đã suy nghĩ thỏa đáng nên chừa lại nửa giường, nhắc chần lên, vỗ vỗ phần ga trải giường bên cạnh mình: “Tiểu Minh à, đến đây nào.”

Ồi thần linh ơi, xin đừng vô tình mời gọi một người đàn ông trưởng thành khác okay? Như vậy rất dễ gặp chuyện không hay đó!

Đề Hồ mặc đồ ngủ màu hồng, hơi nhiệt sau khi mới tắm xong vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn, hai má hây còn hây hây, cả người ửng đỏ, không khớp với ga trường màu xám tro cho lắm.

Nhưng không hiểu sao lại thấy hơi đáng yêu thế nhỉ?

Đệt.

Chịu không nổi mất thôi.

Cảnh Minh thầm mắng trong lòng.

114.

“Tôi vẫn còn việc chưa làm xong.” Cảnh Minh phất tay, ý bảo cậu cứ đi ngủ trước: “Cậu ngủ trước đi.”

“Vậy tôi ngồi với anh.” ĐỀ HỒ nói xong thì đứng dậy, gấp chăn rất gọn gàng.

Cảnh Minh từ chối liên hồi: “Không cần đâu, tôi đã quen làm việc một mình rồi.”

“Vậy thì được.” Trông mặt ĐỀ HỒ chán nản khôn cùng: “Vậy tôi sẽ nằm đây đợi anh.”

Cảnh Minh không biết phải làm sao nữa. Hắn thở dài, ngồi bên mép giường, nói với ĐỀ HỒ: “Sao không ngoan ngoãn đi ngủ luôn đi?”

Giọng điệu của hắn rất đổi dịu dàng, nhưng vẻ mặt bất đắc dĩ ấy lại khiến ĐỀ HỒ tưởng mình làm hắn giận, lúc này mới giải thích: “Không, không phải, không phải tôi không ngoan, chỉ là anh không ở bên nên tôi không ngủ được.”

ĐỀ HỒ nói xong thì trong đám nhìn hắn nữa, xoay đầu sang một bên.

Cảnh Minh nhìn sườn mặt của cậu, bỗng cảm nhận được một thứ xúc động đã lâu không có, cứ như thể đang có một chiếc lông chim gảy lên trái tim mềm mại của hắn, làm hắn thấy ngứa ngứa, nóng nóng, khiến hắn cực kỳ muốn gỡ nó ra rồi miết thẳng lại.

“Được.” Cảnh Minh mở chăn ra: “Ngủ đi.”

115.

Sau cuộc mây mưa sáng khoái, Đề Bảo châm điều thuốc.

Trước khi châm lửa, y nhìn thoáng qua vẻ mặt của người bên cạnh, có lẽ là vì vừa mới được thỏa mãn nên trên mặt không còn mang vẻ hờn giận nữa.

Đề Bảo yên tâm hút một hơi.

Ai ngờ vừa mới hút được một hơi thì đã bị Hạ Liêu cướp mất điều thuốc rồi ngậm vào miệng.

Đề Bảo đập gã một cú, dùng mười phần sức, chỉ là cơ thể y nhức mỗi khôn cùng, đá vào người hấn mà cứ như đang làm nũng vậy.

“Má, đờ mờ anh, đến một điều thuốc cũng không cho hút, có ai khốn nạn như anh không! Hả?”

“Mặc quần xong là không thèm nhận người nữa, đừu, tra nam đúng kiểu như anh luôn đó...”

Hạ Liêu hút một điều, miệng đầy khói thuốc lấp kín cái miệng đang lái nhải của Đề Bảo, sặc đến nỗi khóe mắt Đề Bảo cũng đỏ ửng hết cả.

Đề Bảo lên án: “Đệt, anh lại lên cơn vẹo gì vậy!”

Ngón tay Hạ Liêu mơn trớn khóe mắt phiếm đỏ của y, nói với giọng thân nhiên: “Hôm nay thưởng cho em một điều thuốc.” Ngón tay xẹt qua khóe môi y: “Không đúng, là hai điều chứ.”

Đề Bảo chỉ cảm thấy cổ họng và mắt mũi mình đều cay cay, chẳng còn chút hứng thú hút thuốc nào nữa, bèn tức tối nói: “Chắc chắn em phải để Đề Hồ đi học!”

Hạ Liêu:?

116.

“Em phát hiện ra rằng.” Mặt mày Đề Bảo hớn ha hớn hờ: “Nếu muốn con trẻ không học cái xấu thì phải để nó đi học. Tiểu Hồ nhà chúng mình cũng không thể chứ vô văn hóa mãi được.”

“Hừm?” Hạ Liêu vốn đang nằm ngửa, nghe y nói đến đây thì nghiêng người sang, chống khuỷu tay bên cạnh sườn mặt Đề Bảo, Đề Bảo chỉ cảm thấy mình bỗng bị một bóng đen che ánh sáng trên đầu.

Đề Bảo đẩy gã ra: “Đậu má anh kè sát rạt đột ngột thế làm gì, đừng qua đây! Không còn sức nữa đâu!”

Mùi thuốc trên người Hạ Liêu vẫn chưa tán đi hết, xông đến nỗi Đề Bảo váng đầu, tròng mắt trong cơn bối rối.

“Không còn sức nữa?” Hạ Liêu hỏi: “Sao anh lại thấy hôm nay em đang thèm chịch ấy nhỉ?”

“Mịa, anh đừng có hứng nữa.” Đề Bảo đẩy hẳn ra, đặt lên vai mình: “Mấy kẻ hứng chịch đều không có văn hóa.”

Nghe thế, Hạ Liêu lại mỉm cười. Bình thường hẳn hay trưng vẻ mặt lạnh lùng, giờ phút này đã sinh động hơn. Hai người kè sát bên nhau, Đề Bảo ngừng thở.

...

“Phải chăng anh vẫn chưa thỏa mãn được em?”

“Ôi ôi ôi... Shhh... Đồ cờ hó!”

117.

Cảnh Minh thờ người trước máy tính đã lâu lắm rồi.

Trong giới viết lách thì cái này gọi là bí truyện.

Song, Cảnh Minh lại khác. Người ta là bí truyện kiểu bị động, còn hẳn là bí truyện kiểu chủ động.

Rõ ràng là tốc độ xe(*) trong đầu đang lao nhanh như một cơn gió, nhưng hẳn vẫn ngẫn ra, không gõ được gì.

(*Xe ở đây ý chỉ nội dung H í các cậu.)

Cảnh Minh cảm thấy nếu mình cứ động não thần tốc như vậy thì sẽ chết máy đen màn hình ngay, dù tình tiết thì trôi chảy, các loại play cũng được tám, chín phần mười rồi. Thoạt trông thì bình tĩnh vậy đó, nhưng thật ra Cảnh Minh đã xúc động đến mức sắp không giữ được cái tay cầm chuột của mình nữa rồi.

Xúc động phát run!

Cảnh Minh cứ tưởng các loại play trong đầu mình đã đạt level cao nhất rồi, không nghĩ ra được cái gì nữa cả, nhưng mà, chỉ trong chốc lát, hẳn đã nghĩ thêm được vài kiểu mới nữa!

Trời ạ! Là linh cảm ai đưa đến vậy!

Bạn cho rằng đó là từ chú “Ốc biển thần kỳ”(*) ấy hả?

Không!

Là Đề Hồ đó!

(*Ốc biển thần kỳ – The magic conch xuất hiện trong Spongebob á các cậu =)))

118.

“Bốp!” – Cảnh Minh đập mạnh đầu vào bàn, sau đó vươn tay che kín gương mặt đỏ bừng của mình.

Xấu hổ quá đi.

Hắn, Cảnh Minh, một tác giả truyện sếch, viết đa dạng các thể loại, không chỉ viết BG, mà BL hay GL cũng chơi tuốt.

Hắn đã từng viết ngự tử ngược bự, loli yếu đuối moe moe, trừ nguyên tắc là không viết về vị thành niên thì các loại trai xinh gái đẹp tận bốn, năm mươi tuổi cũng đã từng viết. Không chỉ vậy, hắn còn đề cập tới các ông anh cao to đen hôi, cậu trai sạch sẽ thuần khiết, thậm chí còn có cả Kim Mao Sư Vương(*) nữa là.

(*Kim Mao Sư Vương là một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của nhà văn Kim Dung.)

Nhưng hắn chưa từng áp dụng vào người thật đâu, đó giờ chưa từng.

Cả ngày chìm đắm trong ươm ươm a a, à không đúng, nghe sang hơn tí là mây mưa không ngớt, nếu không phải báo cáo sức khoẻ mỗi năm đều bình thường, có lúc Cảnh Minh còn cho rằng khả năng sinh lí của mình có vấn đề.

Nhưng bây giờ, khi hắn đang viết về hot boy trường mặc áo sơ mi trắng và đội trường đội bóng rổ thì...

Tại sao suy nghĩ hiện lên cứ là cảnh Đề Hồ trần truồng thế cơ chứ!

Chẳng lẽ ấn tượng hôm đó quá sâu sắc nên Hồi Hải Mã của hắn bị tổn thương, không chỉ không nhớ rõ mà còn thường phải đung đưa trước mặt

hắn mấy bận?

Không được, hắn phải đi ra ngoài giải sầu.

119.

“Tiểu Minh ơi.” ĐỀ HỒ bưng một tách cà phê gõ cửa phòng sách: “Uống cà phê không?”

Trong đầu Cảnh Minh hãy còn ngập tràn cảnh 18+, nhất thời bị giật mình bởi tiếng của chính chủ truyền tới một cách đột ngột nên suýt chút nữa đã ngã sấp mặt từ trên ghế.

Nghe thấy tiếng ma sát the thé giữa ghế dựa và sàn nhà từ trong phòng, ĐỀ HỒ lại gõ thêm ba lần nữa: “Tiểu Minh à, anh không sao đó chứ?”

“Tôi không sao.” Cảnh Minh mở cửa ra, thuận tiện bịa lời nói dối: “Vừa này bất cẩn ngủ quên mất.”

ĐỀ HỒ đặt cà phê lên bàn, khuyên nhủ chân thành: “Nếu mệt thì anh đi nghỉ đi.”

Làm Cảnh Minh nhớ đến version kết hợp giữa chủ nhiệm lớp cấp hai và bà mẹ nhà giàu trong phim.

Tâm mắt của Cảnh Minh chợt dạ nhìn xuống xương quai xanh của ĐỀ HỒ, thờ phào.

May quá, mình vẫn chưa biến thái đến mức thấy người thật cũng sẽ nào bố cảnh nude, đúng là đáng mừng quá đi mất.

Vừa nghĩ vậy xong, bụng ngón tay mềm mại của ĐỀ HỒ đã chạm lên mặt hắn: “Tiểu Minh, sao mặt anh đỏ vậy?”

Cảnh Minh lùi về phía sau một bước, khiến Đề Hồ giật mình phải rút tay về.

Song, giờ đây Cảnh Minh chỉ muốn ngâm cái mặt mình vào sâu trong dòng nước lạnh giá, làm lạnh mặt mình, rồi nhân tiện đông lạnh cả tốc độ động não nhanh như cắt của mình luôn.

Chẳng trách hẳn nghĩ nhiều thế, cái cảnh vừa xảy ra mới nãy đây vừa khéo là tình tiết nào hẳn đã nghĩ đến, phạm quy quá.

Nhất định phải ra ngoài giải sầu mới được!

120.

“Không sao.” Cảnh Minh ấp úng: “Có lẽ mấy ngày tới tôi sẽ phải đi công tác.”

“Hả?” Vẻ mặt của Đề Hồ bỗng thay đổi, bĩu môi tủi thân: “Vậy chẳng phải là sẽ không được gặp anh ư.”

Cảnh Minh suy nghĩ vài giây: “Sẽ không lâu lắm đâu. Đợi tôi suy ngẫm rõ ràng xong sẽ về.”

Đề Hồ cứ tưởng hẳn đang nói đến chuyện tiểu thuyết, bèn ngừng một chốc rồi mới dò hỏi: “Vậy có thể đưa tôi theo không?”

Cảnh Minh đáp với vẻ nghiêm túc: “Không được đưa người nhà đi.”

Ai ngờ Đề Hồ không hề buồn bã chút nào, trái lại còn hưng phấn đến nỗi cuốn chăn lăn qua lộn lại trên sofa.

Ôi, mình là người nhà của Tiểu Minh đó!

121.

Cảnh Minh nhìn Đề Hồ đang tăng động thì thở dài, tâm trạng cũng tạm thời dễ thở hơn, bèn rút điện thoại ra gọi cho Đề Bảo.

Tâm trạng của Đề Bảo khá là ổn, giọng điệu cũng không gắt gỏng lắm: “Lại sao nữa?”

“Anh.” Cảnh Minh nói ngắn gọn: “Tôi phải đi công tác.”

Đề Bảo bắt đầu mất kiên nhẫn: “Mới cuối tuần trước đã đi, một tên viết lách như cậu sao không ru rú trong nhà mà cứ ra ngoài suốt vậy?”

“Chuyện đột xuất mà.” Cảnh Minh ngừng vài giây: “Chắc sẽ về nhanh thôi.”

“Khi nào thì đi?” Bên này, Đề Bảo đã bắt đầu trù tính: “Bảo Đề Hồ nghe máy đi.”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 13

122.

“Anh Bảo Bảo?” Đề Hồ nhận máy, giọng có hơi ấm ách. Đề Bảo có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cậu ngay giờ phút này, chắc chắn là tóc xoăn tít loạn xì ngầu như tổ chim, mù mờ nhận điện thoại.

“Khụ...” Đề Bảo hắng giọng.

Rồi đề thấp giọng thêm mấy nấc: “Còn nhớ anh đã dạy mày thế nào không?”

Đề Hồ chờ người một chốc rồi mới nghĩ ra ý Đề Bảo là dạy cậu cái gì. Mặt cậu đỏ bừng đến tận lông mày, giọng cũng hạ thấp theo Đề Bảo, thậm chí còn thì thà thì thầm: “Em nhớ mà, anh Bảo Bảo. Anh đợi em chút nhé, em cầm quyển sổ ghi chú đến.”

Đề Bảo phì cười thành tiếng.

Đề Bảo nghe tiếng lục lợi bên cậu được một lát thì đã hơi mất kiên nhẫn: “Được chưa?”

“Được rồi, được rồi ạ.” Đề Hồ bật cười lôi giấy bút ra: “Anh nói đi.”

123.

Tai Đề Hồ dí vào điện thoại, tay trái thì cầm số, tay phải bấm nút lách cách, đợi để hạ bút.

“Đầu tiên.” Đề Bảo gõ ngón trỏ lên bàn, đề ra chủ ý: “Đêm nay tắm xong, mà đừng lau tóc vội.”

Để đối phó với loại người muộn tao như Cảnh Minh, Đề Bảo dăm chiêu. Không thể để cậu ta phát hiện ra được, không thể quá mãnh liệt được. Phải không tiếng động như xuân vũ nhuận vật(*), vừa thông thả vừa dứt khoát xâm nhập vào mọi mặt trong đời sống của hắn.

(*Nguyên văn: 春雨润物 – Ý chỉ cơn mưa phùn mùa xuân rơi lất phất, không có tiếng động, xoa dịu vạn vật.)

“Dạ.” Bên Đề Hồ là tiếng viết chữ loạt xoạt: “Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó chắc chắn Cảnh Minh sẽ lau tóc cho mà, lúc này mà phải lộ nửa vai, hiểu không?”

Đề Hồ đỏ mặt đáp: “Vâng.”

“Cái này thì không cần anh phải dạy cho mà nữa nhỉ, bọn gốc đều biết làm cả.”

Đề Hồ đáp: “Vâng.”

“Em lại dạy hư gì nữa đấy?” Đề Hồ nghe loáng thoáng thấy bên Đề Bảo có người đang nói, bèn hỏi Đề Bảo: “Anh Bảo Bảo, ai đang nói vậy ạ?”

Bên Đề Bảo có tiếng mở và đóng cửa: “Không có ai cả, con rùa nuôi thành tinh thôi.”

Đề Hồ không còn lạ gì với cái độ độc miệng của y nữa, bèn hỏi tiếp: “Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó thì không còn chuyện của mày nữa.” Nếu Cảnh Minh thật sự có suy nghĩ gì đó thì cũng là chuyện của hãn chứ, em trai ngốc.

“Vâng.” ĐỀ HỒ kéo dài âm, cũng không biết là có hiểu thật không.

“Dù sao cũng phải ngày kia hãn mới đi, mai anh sẽ dạy cho mày cái khùng hơn nữa.”

Vừa nghe y nói vậy, hai mắt ĐỀ HỒ đã tỏa sáng: “Dạ!”

124.

Thật ra trong lòng ĐỀ BẢO rồi như tơ vò.

Nom cái vẻ của Cảnh Minh thì có thể nhìn ra hãn cũng là một kiểu người như y, nhưng không giống như người cam lòng bị đê.

Cơ mà nhà họ ĐỀ bọn y toàn là bồ nông xịn, sao có thể để mặc cho một thằng nhóc con đê được chứ! Đây là điều mà ĐỀ BẢO sẽ tuyệt đối không cho phép. Nếu đã đánh đòn phủ đầu trước thì không thể để ĐỀ HỒ phải chịu ở thế yếu được.

Cho nên bây giờ y đang áp dụng chiến thuật vu hồi(*), không thể bại lộ phe mình mà phải đợi kẻ địch lộ dấu vết rồi mới đến tiêu diệt. Đêm nay là thăm dò, nếu không được thì...

Thì hãn nói sau.

(*Chiến thuật vu hồi: Nôm na là chiến thuật không đánh thẳng mà đi đường vòng, phải thăm dò trước rồi mới diệt địch.)

125.

Như thường ngày, ĐỀ HỒ vẫn ngoan ngoãn đánh răng bằng kem mùi dâu tây, tắm bằng sữa tắm mùi dâu tây, dưới chỉ thị của ĐỀ BẢO, cậu bước

ra ngoài với một cơ thể còn sũng nước lạ thường.

Cảnh Minh thấy Đề Hồ đã ra khỏi phòng tắm, tóc hãy còn nhỏ nước và đang chảy dọc từ đuôi tóc đến cái cổ tuyệt đẹp, rồi lướt qua xương quai xanh nhô ra, cuối cùng là ẩn mình dưới lớp áo tắm.

Bình thường khi Đề Hồ bước ra khỏi phòng tắm thì đã lau khô nửa đầu. Cảnh Minh ngạc nhiên, còn tưởng là tâm trạng của cậu không được tốt: “Sao không lau tóc?”

Đề Hồ ngồi bên mép giường, cảm thấy phần giường bên cạnh bỗng bị lõm vào, tiếp theo sau đó là một tấm khăn ấm khẽ che trước mặt.

“Ừm...” Đề Hồ ngó người ra trước cách lau tóc dịu dàng ấy, bèn buột miệng: “Muốn anh lau tóc cho tôi.”

Cảnh Minh thở dài rồi bật cười. Giọng hẳn vốn đã ấm và thanh, giờ đây khi bật cười lại hơi khàn như thể đang có dòng điện vù vù lè rè bên tai Đề Hồ, thiêu cháy cả tai cậu.

Đề Hồ cúi đầu thấp hơn nữa.

“Cậu còn cúi đầu nữa thì tôi không lau được nữa đâu.” Cảnh Minh nói.

Lúc này Đề Hồ mới từ từ ngẩng đầu lên, dường như bên trong cổ không phải xương cốt mà là một mảnh gỗ đang run rẩy chống đỡ.

Giờ Cảnh Minh mới phát hiện ra từ phần đuôi tóc trở xuống của Đề Hồ đều đỏ như máu.

Hắn vươn tay chạm vào: “Sao lại đỏ thế này, nước nóng quá à?”

Đề Hồ chỉ cảm thấy khi đầu ngón tay hơi lạnh lạnh của Cảnh Minh lướt qua da thịt mình, cứ lướt qua chỗ nào thì chỗ nấy nóng như thiêu như

đốt khiến cậu run rẩy.

Đúng lúc này, cậu bỗng nhớ tới lời chỉ dạy của Đề Bảo.

“Lúc này mà phải lộ nửa vai, hiểu không?”

Chắc là bây giờ nhỉ.

Đề Hồ kéo tấm áo choàng tấm khoác trên người xuống, không hề kiểm lực chút nào, đai áo mém tí nữa đã rơi luôn, dọa Cảnh Minh sợ.

126.

“Nóng à?” Cảnh Minh chạm vào người Đề Hồ mấy bận, cảm thấy người dưới tay mình cứ luôn run rẩy.

Cảnh Minh hơi sốt sáng, không phải là ốm rồi đó chứ? Hắn rất muốn nhìn vẻ mặt của Đề Hồ ngay, nhưng Đề Hồ cứ xoay đầu đi không cho hắn nhìn gì cả.

Cảnh Minh mím môi, hơi cương quyết xoay cằm của Đề Hồ sang thì bất ngờ trông thấy đôi mắt sùng nước đang trốn tránh của Đề Hồ. Trông cứ như một ngọn cây được cơn mưa cọ rửa, tỏa ra hơi thở mát mẻ và ẩm ướt vậy. Hắn cảm thấy trong lòng mình như có một thứ gì đó đột ngột mọc lên từ mặt đất như nấm.

Song, Đề Hồ không nhìn thẳng vào hắn được lâu thì đã tóm lấy cổ tay hắn và gỡ xuống để giảm lực nắm cầm mình, khoác áo choàng tấm lên người rồi đẩy hắn ra, chạy đi mất.

Cảnh Minh ngồi bên mép giường, im lặng nhìn cổ tay mình, mãi lâu sau mới thì thào một câu dưới ánh đèn: “Đã dọa cậu ấy rồi ư?”

127.

Đề Hồ cầm điện thoại, rúc giữa khe hở của bàn trà và sofa, tim đập như trống bỏi. Cậu không biết mình bị làm sao nữa, phản ứng hoàn toàn khác xa tưởng tượng của cậu, anh Bảo Bảo vẫn chưa dạy cho cậu tiếp theo nên làm gì đâu.

Hơn nữa bây giờ cậu thấy hơi là lạ. Không, là cực kỳ lạ.

Khó lắm mới nổi máy với Đề Bảo được, kết quả là vừa mở miệng ra thì đã bị dọa bởi giọng nói khàn khàn của chính bản thân mình: “Anh Bảo Bảo ơ?”

“Ây dô.” Đề Bảo vừa nghe thấy giọng cậu thì đã nổi hứng thú, nom có triển vọng lắm đây: “Vào base(*) chưa?”

(*Base là một thuật ngữ trong bóng chày. Một đội chỉ ghi điểm khi đánh xong, chạy vượt qua 4 điểm mốc gọi là căn cứ (base) đặt ở 4 góc của hình vuông. Mỗi căn cứ cách nhau 90 bộ. Nhưng ngày nay thì người ta còn dùng các base trên để ám chỉ các cột mốc/bước trong chuyện yêu đương: Base 1 là nắm tay, base 2 là hôn, base 3 là đã động chạm đến phần dưới eo nhưng chưa làm tình, base 4 là gì cũng đã làm hết.)

Đề Hồ không hiểu ý của y là gì cả, lòng thì rối như tơ vò nên không vòng vo nữa mà kể về tình trạng của cậu bây giờ một cách nhanh gọn: “Anh Bảo Bảo ơ, bây giờ em lạ lắm...”

Đề Bảo thấy giọng nói của cậu mang theo sự buồn bã thì âm giọng cao lên vài nấc: “Sao thế, thằng nhóc Cảnh Minh kia bắt nạt mày à?!”

“Không phải ạ.” Đề Hồ phủ nhận ngay. Cậu ôm đầu gối, cuộn mình lại, mở lời một cách khó khăn: “Cơ thể của em lạ lắm, khó chịu lắm, cứ như có một ngọn lửa vậy đó, nhưng rõ là em có mặc gì đâu...”

Đề Bảo hiểu ra cậu bị gì, kỳ động dục đầu tiên sau khi trưởng thành có thể tấn công mãnh liệt, song không kéo dài quá lâu. Đề Hồ trải qua kỳ động

dục lần đầu tiên nên chắc chắn là đang sợ hãi lắm.

Đề Bảo bèn chạy vào phòng ngủ, tiện tay cầm đại một bộ quần áo để mặc lên người còn ngoài miệng thì trấn an Đề Hồ, lần đầu tiên giọng điệu của y có thể xưng là dịu dàng, “Em đợi một lát nhé, anh đến ngay đây. Đừng sợ, ngoan.”

128.

“Nửa đêm nửa hôm, em đi đâu vậy?” Hạ Liêu vừa mới bước ra khỏi phòng tắm, trên người hãy còn bốc hơi nước, vừa duỗi tay ra đã tóm đúng cạp quần của Đề Bảo đang vội chạy ra ngoài.

Đề Bảo nôn nóng khôn cùng, tay cũng quên nặng nhẹ, vừa “Bộp” một cái là đã hất tay Hạ Liêu xuống, không thấy trên mu bàn tay khi rụt về của Hạ Liêu đã đỏ cả mảng.

“Em trai em đến kỳ động dục, em phải qua xem sao. Anh cứ ngủ đi, không phải đợi em.”

Hạ Liêu châm điếu thuốc, nói một cách từ tốn: “Em vẫn nên không qua đó thì hơn.”

Đề Bảo nổi giận, cái nhìn sắc lẹm chứa vô số ngọn dao: “Ý anh là sao?”

“Đó không phải là điều em muốn ư.” Hạ Liêu cũng chẳng cáu bẳn, dịu dàng vuốt lông cho y: “Hôm nay khi em dạy cho cậu ấy, anh cũng đã nghe thấy hết.”

“Bây giờ hai người họ đang sống chung với nhau, không phải là tốt lắm ư.” Hạ Liêu nói: “Anh dám nói là, kỳ động dục đầu tiên của cậu ấy, cậu ấy sẽ không muốn trải qua với anh trai mình đâu.”

Hạ Liêu vừa dứt lời thì bật cười, vai run run, suýt chút nữa đã làm rơi tàn thuốc lên ga trải giường.

Tuy gã đã nói vậy rồi nhưng Đề Bảo vẫn không an tâm, với tính cách của Đề Hồ thì...

Hạ Liêu ôm y từ phía sau, khẽ hôn không dứt lên cổ y, bàn tay to lên vào áo sơ mi, thấp giọng ghé vào tai y cảm dỗ: “Không chừng bây giờ hai người ấy đang làm chuyện như chúng mình đang làm đấy...”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 14

129.

Hơi thở của Đề Bảo có hơi bất ổn, cãi bướng lại: “Đậu má, anh nói linh tinh gì đấy, em trai em còn nhỏ thế mà.”

“Kéo trứng(*) ai cơ?” Hạ Liêu mỉm cười, căn vành tai y: “Của em à?”

(*Ở đây là chơi chữ đồng âm khác nghĩa. Đề Bảo nói chữ 扯淡 nghĩa là nói linh tinh, không có căn cứ, còn Hạ Liêu là 扯蛋. Chữ 淡 và 蛋 đều đọc là dàn.)

“Khoan đã.” Đề Bảo hăm phanh xe: “Em gọi cho Cảnh Minh cái đã.”

Tay Hạ Liêu vẫn không dừng, gã thấp giọng uy hiếp: “Trước mặt người đàn ông của mình mà em còn gọi điện cho thằng khác, em muốn làm gì?”

“Cút.”

Đề Bảo đã quen cái thói hung hãn của người này rồi. Trước khi tình thế mất khống chế thì gửi ngay một tin nhắn cho Cảnh Minh: Em trai tôi đã bước vào kỳ động dục, nó không biết gì cả, cậu dạy nó đi.

Y biết Cảnh Minh sẽ không ngồi dưng mặc kệ.

130.

Khi Cảnh Minh nhận được tin nhắn của Đề Bảo thì hắn đã ngồi im trên giường được năm phút. Một khắc ấy khi đọc được dòng kí tự nọ, suy nghĩ đầu tiên của Cảnh Minh là ủa chẳng hiểu mô tê gì cả, sau đó là thấy rối bời.

Có lẽ còn có cả sự hưng phấn bị lờ đi hết sức.

Ngay lúc này đây, hắn không muốn có bất kỳ một sự tiếp xúc gần gũi nào hơn với Đề Hồ, chứ đừng nói đến loại tiếp xúc riêng tư này. Hắn vẫn chưa hiểu rõ được tại sao mình cứ YY về Đề Hồ khi làm việc, và hắn cũng không muốn xảy ra quan hệ sâu hơn một cách vô trách nhiệm đến thế.

Nhưng hắn không thể ngồi không mặc kệ được. Cảnh Minh hít sâu một hơi rồi ra khỏi phòng ngủ.

Dù đã chuẩn bị tâm lý sẵn nhưng khi trông thấy Đề Hồ đang ngồi trên mặt đất, trái tim Cảnh Minh vẫn siết chặt.

Hắn bước ba thành hai đi đến bên Đề Hồ, kéo cậu dậy từ trên đất: “Mặt đất lạnh, cứ dậy cái đã.”

Đây là lần đầu tiên Đề Hồ kháng cự lại sự tiếp xúc của Cảnh Minh, dồn sức mạnh không thể tưởng nổi, cậu ôm chặt mình hơn nữa rồi từ chối: “Anh đừng lại gần tôi.”

Cảnh Minh tiến lại gần sẽ khiến cậu thấy khó chịu hơn. Song cảm giác như lửa đốt này đã thiêu cháy cả đầu óc khiến cậu lờ mờ, chẳng thể ráp nổi thành một câu như lúc thường nữa.

“Đừng sợ, hãy giao cho tôi.” Cảnh Minh lên tiếng trấn an, hôn lên trán cậu. Lọn tóc xoăn ướt nhẹ bởi mồ hôi dính lên trán cậu, trông quyến rũ khôn cùng: “Thả lỏng chút nào, Tiểu Hồ.”

Đề Hồ ngược mắt lên nhìn hấn, làn sương trong đôi mắt vẫn mờ ảo, Cảnh Minh xoay đầu để tránh đường nhìn của cậu, bế ngang cậu lên.

131.

Có lẽ sự trấn an vừa nãy đã có tác dụng, Đề Hồ không giãy dựa nữa, vùi mặt vào lòng Cảnh Minh.

Cảnh Minh đặt cậu lên chính giữa giường, tắt đèn trong phòng. Mùi hương quen thuộc khiến Đề Hồ thả lỏng hơn nhiều, nhưng không gian tối tăm lại làm cậu thấy bất an.

Vào ngay lúc này, Cảnh Minh đã cầm lấy tay cậu, lòng bàn tay khô ráo mang tới cảm giác chân thật cho cậu, cơ thể cũng không còn cứng đờ như thế nữa.

“Không thoải mái ở đâu?” Bàn tay của Cảnh Minh bắt đầu chạy dọc từ sườn mặt của cậu, mơn trớn hầu kết yếu ớt, dừng lại một lát ở trước ngực: “Ở đây à?”

Trái tim của Đề Hồ bỗng đập mạnh về phía trước, run rẩy hai giây trên không: “Ừm...”

Đề Hồ không thể miêu tả rõ về cảm giác hiện giờ của mình được. Bàn tay của Cảnh Minh như chứa dòng điện, xuất hiện tại bất cứ nơi đâu từ khắp tứ chi trăm骸. Cậu hơi sờ sợ, song bởi vì người ấy là Cảnh Minh nên vẫn thấy an tâm một cách khó hiểu. Lòng thì không muốn hấn dừng lại, nhưng phản ứng của bản thân lại khiến cậu thấy thẹn quá, chỉ hận không thể tìm một xó ròi chôn đầu vào đó.

Cảnh Minh chứng kiến phản ứng thành thật của cậu thì mỉm cười, không đùa giỡn cậu nữa mà nghiêm túc vào động tác trên tay hơn. Tay hấn lướt từ ngực đến bụng, lượn vòng quanh nơi rốn, sau khi cảm nhận được bụng cậu siết lại thì mới lần mò ở nơi bí ẩn hơn nữa.

Hắn vừa động đậy vừa quan sát vẻ mặt của Đề Hồ. Rốt cuộc khi hắn đã nắm lấy ngọn nguồn của dự vọng vào tay, Đề Hồ mới run rẩy lên một tiếng.

132.

Cảnh Minh kéo tay cậu đặt lên lưng mình, khẽ nói: “Cảm nhận xem tôi làm như thế nào nhé, để sau này khi nào xảy ra tình huống này nữa thì cậu có thể tự giải quyết.”

Ai ngờ Đề Hồ từ chối thẳng thừng ngay: “Đừng.”

“Hừm?”

Đề Hồ dứt khoát thừa nhận: “Anh làm thoải mái hơn.”

Con người của Cảnh Minh tối sầm lại, rồi bật cười ngay tức khắc. Hắn cứ cảm thấy Đề Hồ của lúc này khang khác với Đề Hồ lúc thường.

Cảnh Minh cảm nhận cơn run rẩy mang theo sự xao động và ngại ngùng của người chưa được trải nghiệm một lần nào trong bàn tay mình, vừa muốn tiếp xúc gần gũi hơn, vừa muốn trốn tránh.

Hơi thở của Đề Hồ càng lúc càng dồn dập, thường thốt ra vài tiếng rên rỉ đầy kiềm nén. Cảnh Minh thầm hiểu là cậu sắp bắn, động tác trên tay càng nhanh hơn nữa. Dưới cơn động tình, Đề Hồ nhắm người dậy, kề sát với Cảnh Minh. Cậu dần nhắm mắt thờ đốc, sắc mặt ửng đỏ, môi hơi hé, rất giống tư thế hôn.

“Chỉ giỏi làm nũng.” Cảnh Minh giữ gáy cậu, chỉ biết thở dài. Đôi môi hồng nhuận phả luồng khí nóng, có thể trông thấy đầu lưỡi đã hơi he hé. Suýt chút nữa Cảnh Minh đã hôn lên môi cậu, nhưng cuối cùng vẫn dừng lại giữa đường, gian nan lắm mới đặt một nụ hôn lên trán.

133.

“Đã hoàn thành nhiệm vụ.” Cảnh Minh trả lời tin nhắn của Đề Bảo, thừ người trong phòng tắm.

Còn Đề Hồ thì đã mệt đến nỗi lăn quay ra ngủ, trong khi hẳn thì cứ mãi không ngủ được. Phản ứng của nơi ấy đã biểu lộ nội tâm bất kham của hẳn, thế mà hẳn lại có suy nghĩ khác thường với chú chim của hẳn. Cái cách Đề Hồ đối xử với hẳn thật sự chỉ là kiểu quan hệ mà hẳn đang nghĩ đến hay chẳng?

Cảnh Minh đứng dưới vòi hoa sen, xối nước lạnh như một hình phạt. Dòng nước lạnh lẽo khiến bộ não đang mông lung của hẳn tạm thời tỉnh táo lại. Cứ xem như tình huống đột phát lần này là một bài học đi.

134.

Sáng sớm hôm sau, Đề Bảo đã xách va li đứng trước cửa nhà Cảnh Minh.

Cảnh Minh ngáp một cái, để y vào nhà rồi cúi đầu liếc nhìn đồng hành lý của y: “Anh?”

“Chẳng phải cậu phải đi công tác à.” Đề Bảo gật đầu, thuận thực đóng cửa thay giày, loẹt xoẹt bước về phía sofa rồi ngồi xuống, đi thẳng vào chủ đề chính: “Sao rồi?”

Cảnh Minh rót cho y một cốc nước: “Cậu ấy ngủ ngon lắm, anh cứ yên tâm.”

“Ai hỏi cậu cái này?”

“?” Cảnh Minh gãi mái tóc rối: “Anh, đợi tôi đi rửa mặt cái đã nhé.”

Đề Bảo gật đầu, ý bảo hẳn đi nhanh lên. Cảnh Minh lấy bịch bánh quy hình gấu mà Đề Hồ thường thích ăn ở dưới bàn trà, sợ y mất kiên nhẫn khi đợi, cũng không biết y có thích ăn không: “Anh, ăn bánh quy này.”

“Cậu đỡ trẻ con đấy à? Tôi chẳng ăn thứ này đâu, cậu nhanh chân lên đi.” Đề Bảo thúc giục, dựa đầu vào gối ở phía sau.

“Ồm.”

135.

Khi Cảnh Minh rửa mặt xong xuôi thì thấy Đề Bảo đang lục bánh quy trong hộp ra.

Bốn mắt nhìn nhau, không biết ai xấu hổ hơn ai.

Cảnh Minh dời tầm nhìn, giả bộ như chưa thấy gì cả. Không thấy tức là không có gì xảy ra, đạo lý này hẳn vẫn hiểu.

“Chuyện đó...”

“Tối qua hai người...”

Độ ăn ý bất thành lình đến nỗi trở tay không kịp.

Cả hai đồng thời mở lời, chẳng ai nghe rõ người nọ nói gì.

Tay Đề Bảo đã vô thức dời đến chỗ tay cầm của va li, Cảnh Minh thấy nếu mình mà không nói gì nữa thì người này sẽ xấu hổ chạy mất dép.

Vẫn là Đề Bảo cố hỏi tiếp: “Tối qua hai người không làm ra chuyện gì à?”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 15

136.

“Tôi không làm gì cả! Tôi thề đó!”

Cảnh Minh tưởng Đề Bảo sợ mình đã làm gì Tiểu Hồ nên lúc này giơ hết hai tay lên theo tư thế đầu hàng để thề thốt phủ nhận.

“Không làm gì cả?”

Vẻ mặt của Đề Bảo nom khó lường khôn cùng.

“Thì cũng hòm hòm...” Cảnh Minh yên lặng nuốt nước miếng. Trong một giây im lặng đó, hẳn đã nghĩ ra 5 cách quỳ ván giặt luôn rồi.

Đề Bảo ‘xùy’ một tiếng: “Đã vậy rồi còn chưa làm gì nữa à, hay là cậu ‘không được’?”

“Sao có thể?” Cảnh Minh sờ chóp mũi mình, không biết có phải là ảo giác hay không mà hẳn thấy giọng điệu này của Đề Bảo cứ như có ý chỉ tiếc rên sắt không thành thép ấy.

Hẳn chưa kịp phản bác lại thì chuông điện thoại của Đề Bảo đã reo. Không phải nhạc chuông “Đồ sếp khốn nạn” như hẳn nhớ lúc trước mà là...

Tuy nói thế thì không đúng, nhưng Cảnh Minh thật sự cảm thấy có hơi sến súa. Trong hai giây chuông reo đã tỏa bong bóng màu hường khắp không khí.

Đề Bảo ra hiệu hắt ngời yên dừng quậy rồi nhận điện thoại.

137.

“Em đâu rồi?”

Hạ Liêu đứng bên cửa sổ, chỉ mặc mỗi cái quần lót, nhìn từ hướng ngược chiều ánh sáng thì chỉ có thể thấy một bóng dáng mờ ảo và một đôi chân thẳng tắp, thon dài. Một tay gã cầm điện thoại trò chuyện, tay còn lại thì bứt cây cảnh nơi cửa sổ, không trông rõ vẻ mặt gã.

Đề Bảo hơi chột dạ. Y xách va li đi mà vẫn chưa nói cho gã biết, vì vậy giọng cũng dịu hắt đi: “Sang ở vài ngày bên nhà em trai em, chẳng phải Cảnh Minh phải đi công tác đó ư, em không an tâm...”

“Sao anh cứ cảm thấy dạo này cứng đang trốn tránh anh vậy?”

Hạ Liêu buông tha cho lá cây bị hắt chà đạp, chà xát chất nhầy trên tay.

Đề Bảo phản bác ngay: “Má, anh nói bậy gì vậy! Không hề! Em trốn anh làm gì!”

“Không ư?”

“Không!”

“Thật sự là không?”

“Thật!”

Đề Bảo nghe Hạ Liêu cười khê ở bên đầu dây kia: “Tốt nhất là thật.”

Đề Bảo bị cúp máy, không hiểu sao cứ thấy sau lưng lạnh lạnh. Y ném bừa điện thoại đi, miệng còn lẩm bẩm: “Địu má, tên khốn nạn này còn cúp máy mình à, nếu không phải vì ông đuối lý thì...”

Thật ra chuyến đi này của y còn là vì để trốn Hạ Liêu.

Cái tên khốn đó không biết liêm sỉ là gì! Không biết tiết chế! Khiến y eo đau lưng mỏi chân bị chuột rút, chẳng lẽ đang khiêu khích y trốn không nổi à!

Má, Đề Bảo tự rửa mình một câu, đúng là cái thứ đếch có tiền đồ.

138.

“Anh, anh ăn sáng chưa?” Cảnh Minh ló đầu ra từ bếp.

Đề Bảo đang bực mình trong lòng bèn buột miệng: “Không ăn!”

“Tôi nấu cháo tôm bóc vỏ đó.” Cảnh Minh lau tay bước ra cửa: “Đề Hồ còn thích ăn cả sủi cảo tôm nữa, tôi ra ngoài mua, anh không ăn thật à?”

Nghĩ đến tôm bóc vỏ, Đề Bảo dừng vài giây rồi mới trả lời với giọng yếu ớt: “Ăn chứ.”

139.

“Anh Bảo Bảo?” Đề Hồ bước ra từ phòng ngủ, đôi mắt nhập nhèm bỗng trợn to, còn chớp hai cái ra chiều không dám tin nổi.

Đề Bảo gật đầu, ngoắc tay ý bảo cậu ngồi xuống cạnh mình.

Y tò mò lắm, rốt cuộc tối qua đã xảy ra những gì, tên nhóc Cảnh Minh kia kín miệng quá.

“Sao anh đến sớm vậy?” ĐỀ HỒ vẫn đang thắc mắc thì bỗng nhớ ra chuyện ngày hôm qua nên đỏ mặt ngay: “À chuyện đó thì, em không sao đâu...”

ĐỀ BẢO gật đầu: “Đã nhìn ra.”

Y lấy một chiếc điện thoại từ trong va li ra cho ĐỀ HỒ: “Biết dùng chứ?”

ĐỀ HỒ gật đầu: “Dạ.”

ĐỀ HỒ cúi đầu chơi cái điện thoại mới toanh đó của mình, lưu số máy của Cảnh Minh là A Tiểu Minh, còn tiện thể thiết lập thành người liên lạc khẩn cấp. Cậu đang bận bịu, cứ cảm thấy có gai đâm sau lưng bèn quay đầu nhìn thì thấy ĐỀ BẢO đang dí cái mặt bự vào.

(*Thường người ta lưu danh bạ theo kiểu A + Tên là để dễ tìm nhất á, chỉ dành cho những người thật sự quan trọng thôi hí hí.)

ĐỀ HỒ thẳng lưng, khóa màn hình cái phụt ngay.

“Anh không nhìn điện thoại màý đâu.” ĐỀ BẢO nói: “Anh tò mò thôi.”

ĐỀ HỒ chẳng hiểu: “Tò mò chuyện gì? Chắc chắn anh Bảo Bảo là người đứng đầu danh bạ của em mà, yên tâm đi.”

Nói xong còn vỗ lưng ĐỀ BẢO như ông cụ non.

ĐỀ BẢO nói lòng vòng: “Không phải chuyện đó...”

Y cũng chẳng thể hỏi thẳng ra là: Này em trai, tối qua màý với Cảnh Minh đã làm đến bước nào rồi?

“Hôm qua Cảnh Minh không bắt nạt mày đó chứ?” Đề Bảo đổi sang một cách nói uyển chuyển khác.

Đề Hồ lắc đầu: “Không ạ, Tiểu Minh còn dạy em một chuyện siêu đĩnh luôn.”

“Đĩnh thế nào?” Một đêm bảy lần à? Nom thẳng nhóc đó không khỏe vậy chứ?

Đề Hồ đỏ mặt: “Dù gì thì cũng... thoải mái lắm.”

“À.” Đề Bảo cũng không hiểu loại chuyện bí mật khuê phòng này lắm, gật đầu tiếp: “Ồ.”

“Được rồi, nếu em trai anh cũng đã chấp nhận rồi thì anh cũng sẽ miễn cưỡng chấp nhận tên đó là người nhà họ Đề chúng ta.”

Đề Hồ chẳng hiểu gì: “Chấp nhận gì ạ?”

“Sao mày còn ngại ngần gì nữa?” Đề Bảo nói với vẻ sâu xa: “Yên tâm, anh mày không phải loại phụ huynh phá bình đâu.”

“Không phải, mà là dù anh có chấp nhận thì Tiểu Minh cũng không chấp...”

“Tiểu Minh!”

Hai mắt Đề Hồ bỗng chốc tỏa sáng, Đề Bảo thừa biết là Cảnh Minh đã về. Y thở dài, làm anh trai đúng là thất bại.

141.

Cơm nước xong xuôi, Đề Bảo buông bát xuống, vỗ bụng. Tay nghề của Cảnh Minh cũng được phết.

Nhưng vẫn hơi kém hơn Hạ Liêu.

“Tôi muốn để Tiểu Hồ đi học, không ai có ý kiến gì chứ?” Đề Bảo châm điếu thuốc rồi nói chuyện chính.

Đôi mắt Đề Hồ khó giấu nổi sự hưng phấn: “Đi học ạ?”

“Ừ.” Đề Bảo nói: “Anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, vui không?”

Nói xong thì xoa nhẹ lên mái tóc xoăn của Đề Hồ.

Đề Hồ gật đầu lia lịa, nhìn sang Cảnh Minh đang đứng ở cửa bếp. Tay hắn vẫn đang nhỏ nước, trưng vẻ mặt bực dọc không miêu tả được thành lời.

“Biểu cảm gì đấy?” Đề Bảo phát hiện ra cái vẻ không vui đó của Cảnh Minh trước: “Cậu không muốn?”

Đôi mắt của Đề Hồ cũng ảm đạm dần, khe khẽ nói: “Nếu Tiểu Minh không muốn thì tôi không đi cũng được, tôi không đi đâu hết, ở nhà với anh thôi.”

Cảnh Minh nhìn vào mắt cậu, lòng càng thêm căm giận: “Ý tôi không phải thế.”

Hắn cũng chẳng hiểu mình bị làm sao nữa, nhìn thấy Đề Bảo đối xử với Đề Hồ thế này thì trong lòng sẽ dấy lên một ngọn lửa không tên.

Nhưng làm một người anh, y suy nghĩ vì Đề Hồ thì cũng là chuyện nên làm.

142.

Khi Cảnh Minh dọn dẹp phòng bếp xong và bước ra, hai người trong phòng khách đã thảo luận đến chuyện sau khi tốt nghiệp đại học thì đi du

lịch luôn rồi.

Khô lời luôn. Chắc Đề Hồ mới đi học cấp ba thôi mà?

“Cậu đi mua vài bộ đồ đi học cho nó đi.” Đề Bảo nhìn chăm chăm vào Cảnh Minh rồi đánh giá từ trên xuống dưới: “Tôi thấy mắt thâm mĩ của cậu cũng ổn đó.”

Cảnh Minh rất khó chịu với cái thái độ đương nhiên của y, vừa định phản bác thì bỗng nhớ đến cái thẻ mà Đề Bảo đã để lại đây vài ngày trước, nhất thời ngộ ra.

Đây là xem hãn như bảo mẫu à?

Thôi, cũng chẳng muốn tranh luận với kiểu đại thiếu gia này làm gì. Cảnh Minh âm thầm dùng dao nhỏ róc thịt Đề Bảo hết lần này đến lần khác trong lòng, mỉm cười với Đề Hồ: “Thay quần áo rồi chúng ta đi.”

Đề Bảo dựa vào sofa nhìn hai người bận rộn, cực kỳ hài lòng với em dâu mới này.

Dịu dàng hiền lành, cởi mở hào phóng.

Nếu chị dâu hai đứa mà cũng có tính tình tốt như thế thì tuyệt quá. Hãy.

143.

Khi Cảnh Minh và Đề Hồ xuống nhà thì gặp một người cực kỳ thu hút sự chú ý ở dưới đó.

Tuy chỉ mặc một bộ áo thun quần bò đơn giản cộng thêm đôi moto boots, nhưng với cái thân hình cao lớn dựa vào xe mô tô thì muốn người ta không chú ý cũng không được.

Đó là một chiếc mô tô... cực kỳ cực kỳ ngẫu.

Trông không giống loại được bày bán trên thị trường, chắc là đã được lắp lại. Cảnh Minh nhìn thêm vài lần, dù gì thì mô tô cũng gần như là giấc mộng của cánh đàn ông trẻ tuổi mà. Vừa có thể cảm nhận được sự sắc bén của gió, vừa có thể hòa niềm đam mê vào trong từng mạch máu.

Người nọ bỗng nhìn qua hai người khiến Đề Hồ bị dọa sợ, bèn nắm chặt tay của Cảnh Minh. Cảnh Minh tiện thể nhìn sang.

—— Là một đôi mắt lạnh lùng.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 16

144.

Khi Cảnh Minh và Đề Hồ xách cả đồng đồ về nhà thì Đề Bảo đã đi mất dạng.

Vừa thấy thắc mắc vừa có tiếng hò reo trong lòng không ai nghe thấy được. Hoặc không phải là không ai nghe thấy, nhưng vẫn là mở cờ trong bụng.

Khiến người ta thấy phẫn chấn như khi kẻ xâm lược lạng yên rời khỏi lãnh địa của người khác nhân lúc không ai chú ý vậy đó.

Cảnh Minh hớn hỏ: “Trưa nay ăn gì?”

Đề Hồ thấy Cảnh Minh vui thì cậu cũng vui lây: “Gì cũng được hết!”

“Cứ nói đại một món đi!”

“Món nào cũng được!”

“Vậy uống nước rau cần và cà rốt nhé.” Cảnh Minh cân nhắc về hai món cậu không thích ăn nhất.

Nụ cười của Đề Hồ cứng đờ trên mặt: “Tiểu Minh nấu gì tôi cũng thích ăn hết.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

“Tại sao lại không tại sao cả?”

Câu này khiến Đề Hồ không biết đáp ra làm sao, cậu thích tất cả mọi thứ ở Cảnh Minh mà, sao nói ra lý do nổi cơ chứ.

Thấy cái vẻ mù mờ của Đề Hồ, Cảnh Minh vỗ lên trán mình cái “bộp”: Ôi mình ngây thơ đến cỡ nào mới hỏi cái kiểu câu này vậy trời?

145.

Đề Hồ nhìn thịt bò và tôm bóc vỏ trên bàn cơm mà khóc ngàn dòng sông, Tiểu Minh thật sự rất là hiểu ý người khác.

Cảnh Minh phát hiện mắt Đề Hồ đỏ đỏ bèn lo lắng hỏi han: “Sao thế?”

“Ngon phát khóc.” Miệng Đề Hồ còn ngậm thức ăn, thốt ra tiếng nước nở ậm ờ.

Cảnh Minh bị cậu chọc cười, róc xương cá ra giúp cậu: “Cậu dễ thỏa mãn quá nhỉ.”

Đề Hồ phòng miệng liều mạng gạt đầu.

Nhớ đến dáng vẻ của Đề Bảo, Cảnh Minh có hơi thắc mắc: “Không phải ở nhà cậu là một tiểu thiếu gia ư, sao nom đáng thương vậy?”

Nói xong còn quẹt chóp mũi của Đề Hồ.

Đề Hồ nuốt thức ăn xuống, nhìn thẳng vào mắt Cảnh Minh được hai giây rồi cúi đầu, cất giọng rất nghiêm túc: “Tiểu Minh không giống những người ấy.”

“Anh là người đặc biệt nhất nhất nhất, nên Tiểu Minh làm gì tôi cũng rất vui.”

Cảnh Minh nhìn vành tai đỏ rực của cậu thì hơi ngớ người, muốn nhìn thêm vài bận nữa rồi lại ép mình đừng nhìn.

Đề Hồ bỗng ngẩng mặt lên, đôi mắt cậu thất thần, ra chiều suy tư. Cảnh Minh tưởng cậu sắp tung chiêu lớn bèn âm thầm chà tay dựng thêm một cái lồng bảo vệ cho trái tim mình.

Để lỡ vừa nghe thấy cái gì đó mà tim chết máy ngay thì không tốt lắm.

Ngay khi Cảnh Minh đang thấp thỏm đợi chờ, Đề Hồ vẫn giữ nguyên tư thế thất thần rồi mở lời: “Anh Bảo Bảo tốt quá chừng!”

?

“...” Cảnh Minh chẳng nói chẳng rằng, đẩy ghế ra đi vào phòng bếp.

146.

Cảnh Minh thu dọn trong bếp nhưng vẫn không tìm được lòng hiếu kỳ, đành cẩn thận hỏi han: “Quan hệ của cậu và anh trai tốt lắm à?”

“Ừm.” Đề Hồ đáp: “Các anh chị khác đều bận bịu hết cả, bình thường cứ hễ gặp nhau thì chỉ biết đề tôi ra để nắn cái này bóp cái kia, chỉ riêng anh Bảo Bảo là không làm vậy.”

“Ồ.”

“Anh ấy sẽ bắt nạt tôi, sau đó là bị chị cả đánh.”

“Bắt nạt cậu?” Giọng điệu của Cảnh Minh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

Đề Hồ nói chậm chậm: “Tôi xem như đó là cách anh Bảo Bảo bày tỏ tình yêu của mình.”

Cảnh Minh cười gượng hai tiếng: “Đúng là đặc biệt thật.”

“Lắm lúc giống như tôi đang chơi một trò chơi với anh ấy vậy.” Đề Hồ cất giọng lười biếng: “Anh ấy bắt nạt tôi, tôi giả đau, sau đó chị cả sẽ tấn anh ấy một trận. Có lẽ anh Bảo Bảo thích thế lắm.”

Trong nháy mắt này, Cảnh Minh cảm thấy Đề Hồ xa lạ khôn cùng.

“Còn cậu thì sao?”

“Anh Bảo Bảo vui thì tôi cũng vui!” Đề Hồ lại trở về vẻ vô tâm vô phể, hào hứng ngả người vào sofa.

147.

Ngày vẫn cứ trôi qua như thế, nhưng tâm trạng của Cảnh Minh thì đã rất khác.

Mỗi khi hẳn cảm thấy mình đã đủ hiểu biết về Đề Hồ rồi thì sự thật sẽ vả vào mặt hẳn theo một cách khác.

Cảnh Minh nhớ lại mấy tháng sống chung này với Đề Hồ, phải chăng sự tiếp cận ngay từ lúc ban đầu là cố tình? Cách đối xử của Đề Hồ đối với Đề Bảo cứ như đang xem y là một thứ tiêu khiển để đùa nghịch vậy, bình thường cứ yếu đuối dè dặt, nhưng biết đâu lại đang ôm lòng xem tuồng cũng nên...

Cảnh Minh nhìn bóng dáng im lặng của Đề Hồ trong căn phòng thì không khỏi thấy hơi xót xa cho Đề Bảo. Mà bảo là xót xa cho y còn chẳng thà nói là xót xa cho chính bản thân mình, từ đầu đến cuối cũng chỉ có

mình hẳn tự thấm du tinh thần, tự mù quáng, tự xem lời tỏ tình của Đề Hồ là thật, nhưng biết đâu đây cũng chỉ là một trò chơi của người ta mà thôi.

Suy nghĩ này biểu hiện ở mặt tinh thần là uế oải, biểu hiện ở hành vi là rề rà. Điều ấy khiến Đề Hồ lo lắng khôn cùng.

Suốt cả ngày trời cậu đã hỏi “Anh không sao đó chứ?” những tám mươi lần, nhưng thứ nhận lại chỉ là một cái ngoái nhìn với vẻ mặt đầy phức tạp của Cảnh Minh mà thôi.

Có lẽ trong vẻ mặt ấy còn chứa cả nỗi tủi hờn, bất lực và oán hận nữa, nhưng Đề Hồ không dám xác nhận.

Vì vậy cậu đành lựa chọn cầu xin sự giúp đỡ từ bên ngoài.

148.

Điện thoại Đề Bảo mua cho cậu dùng rất tốt.

Vậy mà không gọi được cho y.

Sau mấy bận mất công nghe giọng máy móc của phụ nữ được lặp lại, Đề Hồ đặt điện thoại xuống rồi định dẫn Cảnh Minh đến bệnh viện.

“Tôi không sao thật mà.” Cảnh Minh trưng vẻ mệt mỏi, quầng mắt có màu xanh: “Do công việc hơi bế tắc, đừng lo.”

Đề Hồ ấn hẳn lên giường: “Anh nên ngủ nghỉ cho đủ giấc đã.” Cảnh Minh nhìn cậu cũng cười đồ ra để chui vào ổ chăn với vẻ khiếp sợ: “Tôi ngủ với anh.”

149.

Đề Hồ bị đánh thức bởi chuông điện thoại.

Cậu yên lặng xuống giường, đi ra ngoài phòng ngủ để gọi điện.

“Sao đấy?” Giọng nói của Đề Bảo vẫn ngả ngớn như thế.

Song, Đề Hồ lại nghiêm túc chưa từng có: “Anh Bảo Bảo này, em nghi là Tiểu Minh sinh bệnh rồi.”

“Sao vậy?” Đề Bảo cũng nghiêm mặt.

“Dạo này tinh thần anh ấy cứ hay uể oải, không thèm ăn, còn xảy ra tình trạng mất ngủ nữa, cũng chẳng thích trò chuyện với em, lúc rảnh rỗi cũng cứ ngồi ngẩn ra đó. Em tra trên mạng thì người ta bảo đây là bệnh trầm cảm.”

Âm điệu của Đề Bảo cũng cao lên, gắng an ủi em trai: “Sao thế được chứ, anh thấy cậu ta bình thường lắm mà, lần trước gặp nhau còn hồ hởi nữa là.”

“Với cả, anh ấy còn từ chối đi khám bác sĩ, trên mạng bảo đây là biểu hiện của bệnh trầm cảm.”

“Em đừng nghĩ linh tinh, anh thấy tên đó không yếu đuối vậy đâu.”

“Tiểu Minh nói dạo này công việc của anh ấy bị bế tắc, em tra rồi, trên mạng có rất nhiều tác giả đã tự sát vì trầm cảm...”

Giọng của Đề Bảo đã hơi bất đắc dĩ: “Ngày nào mà cũng lên mạng làm quái gì vậy, đưa điện thoại cho mà sao không dùng cho đúng thế, ví dụ như mỗi ngày cứ call chào buổi sáng, call chúc ngủ ngon cho anh mà, vân vân và mây mây chẳng hạn.”

Đề Hồ tủi hờn: “Anh đừng chọc em cười nữa, anh Bảo Bảo ơi, em buồn lắm ấy. Bây giờ mà cười thì càng làm em thấy rối bời hơn.”

“Anh biết rồi, anh sẽ bảo cậu ta đến bệnh viện khám cho.”

150.

Cảnh Minh vừa mở mắt thì đã thấy cái mặt đen như Bao Công được phóng to chình ình ngay trước mặt.

Khó lắm mới được giấc ngủ ngon, Cảnh Minh nhú mày hỏi: “Anh có chuyện gì à?”

Đề Bảo chà chà tay, nóng lòng muốn thử, bèn suy nghĩ về tính khả thi của việc quắp thẳng người đi.

“Sắc mặt cậu không được tốt.” Đề Bảo còn bịa thêm lý do trước khi ra tay.

Năm phút sau.

Trong phòng ngủ truyền ra một tiếng hét thảm thiết không hợp thời.

“... Tôi chưa ăn cơm đâu.” Đề Bảo lại bịa thêm lý do sau khi đã “ra tay”.

Giờ này khắc này, y đang bị Cảnh Minh bẻ ngoặt tay trong một tư thế quái dị ở trên giường, đầu gối Cảnh Minh đè lên khuỷu chân y, hỏi: “Làm gì?”

“Mịa, cậu buông tay ra đã, đau chết mất!”

Cảnh Minh thả tay ra, nản lòng ngồi bên giường.

Cứ thích lấy hăn ra làm trò đùa, dù hăn có là một con chó thì cũng biết tức giận ok!

151.

Mười phút sau, Đề Bảo hội hợp với Đề Hồ đã đứng đợi ở cửa nhà từ lâu.

Kế hoạch của cả hai là, Đề Hồ dẹp hết tất cả mọi chướng ngại vật trên đường, bố trí chỗ ngồi phía sau để Cảnh Minh có thể nằm xuống với tư thế thoải mái. Đề Bảo chạy lên tầng với cái thế sét đánh không kịp bưng tai để khiêng Cảnh Minh xuống, sau đó nhét vào trong chiếc xe mui trần để đi.

Kết quả là thất bại toàn tập.

Cả hai đứng thờ dài trước xe, không hiểu sao nội cái việc đưa đi bệnh viện mà cũng như đột nhập vào nhà để cướp bóc vậy.

Mà còn chẳng cướp thành công nữa chứ.

“Lần sau anh ra kế hoạch tốt hơn nhé, anh Bảo Bảo, bây giờ em chỉ tin anh được 99% thôi.”

Vừa dứt lời thì Đề Bảo đã cúi, cánh tay y còn đang đau lăm đây này, bèn tức giận nói: “Nom yếu đuối thế mà, ai biết sức tên đó mạnh thế cơ chứ.”

Còn một chuyện nữa, Đề Bảo muốn nói lại thôi.

“Anh Bảo Bảo.” Đề Hồ nói: “Hình như anh còn chuyện muốn nói.”

“Không phải đâu. Chúng ta đi ăn cơm đi, rồi anh sẽ đưa mày đến khu trò chơi.”

Đề Hồ khó hiểu khôn cùng: “Anh Bảo Bảo nói gì vậy, sao em có thể yên tâm với cái tình trạng đó của Cảnh Minh được. Em về nhà đây, lần sau đi.”

Đề Bảo ngăn cậu lại: “Chẳng phải mày đã muốn đi từ lâu rồi à?”

“Thì cũng không phải là lúc này.” ĐỀ HỒ bướng bỉnh, nói một không nói hai.

Thấy mình không ngăn lại được, ĐỀ BẢO cân nhắc đến mức độ tin tưởng(*), nhỏ giọng nói: “Cậu ta đã đi rồi.”

(*Nguyên văn:眼看着拦不住了,提宝斟酌了一下信任的可用额度,小声说:“他走了.” Theo mình tra baidu thì可用额度 là hạn mức tín dụng (?), nhưng thấy không ăn nhập với ngữ cảnh cho lắm nên cầu cao nhân ạ TvT)

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 17

152.

Hạ Liêu nghe y kể được một nửa thì suy ra được một kết luận: “Em là đơn bào đấy à.”

“...”

“Với cái chỉ số thông minh này thì đến cả bọn trẻ con ở nhà trẻ cũng biết động não ấy.” Hạ Liêu nhìn vẻ mặt hối hận của Đề Bảo nên vẫn không nặng lời được: “Nếu bị nhân viên của em biết sếp mình làm mỗi tí chuyện riêng này cũng không xong thì cười chết.”

“Năm sắp xuống.” Hạ Liêu cầm một lọ dầu rượu trong tay: “Anh bôi thuốc cho em.”

Hôm ấy hơn bốn giờ chiều y mới về đến nhà, động tác cởi đồ cực kỳ mất tự nhiên nên Hạ Liêu biết y đã bị thương.

Sau khi gã nhìn phần vết bầm lớn ứ đọng trên eo và đùi của y thì giọng lạnh lẽo hơn vài phần: “Ai đánh?”

Với cái tính này của Đề Bảo, nếu không phải là y cam chịu thì sao có người dám đánh thương y được. Nhất là trên cánh tay còn dấu vết bị bóp bởi năm ngón tay, dù có nhìn thế nào cũng thấy như vừa đi chịch dạo về.

Đề Bảo vùi đầu vào trong gối, không nói một lời.

Y càng im lặng, Hạ Liêu càng cảm thấy đây là do y đã chịch dạo bên ngoài về nên thấy áy náy không dám mở lời. Đôi mắt gã âm trầm, tét vào mông Đề Bảo một cái: “Em xoạc với người khác à?”

Lúc này Đề Bảo mới hơi phản ứng lại: “Đậu, anh nói linh tinh gì đó!”

Hạ Liêu thấy vẻ mặt y không giống như đang nói dối thì điệu giọng hơn: “Vậy là làm sao?”

Đề Bảo chống mông trên giường một lát mới thấy có hơi người lại, nhưng giọng nghe cứ tủi làm sao: “Em làm xõng mất chim cứng của em trai em mất rồi...”

153.

“Anh biết chọc khoáy lắm nhỉ.” Đề Bảo nói: “Bây giờ thì xong rồi, em trai em chẳng thèm quan tâm đến em nữa.”

Hạ Liêu đáp cho có lệ: “Có anh quan tâm em mà.”

“Anh có phải em trai em đâu!”

“Anh Bảo Bảo ơ?”

“Má, kinh vãi nôi!!!”

154.

Suốt đêm đó, Cảnh Minh không về nhà. Đề Hồ đứng ngồi không yên, bây giờ cũng không có ai để dựa vào được nữa, mới nãy vừa giận Đề Bảo, giờ mà đi tìm y thì ngại quá.

Đề Hồ đợi đến hừng đông, vẫn không yên lòng bèn lấy máy ra để tra “Người mắc bệnh trầm cảm bỏ nhà đi bụi sẽ như thế nào?”

Đề Hồ càng đọc những câu trả lời trên màn hình thì lòng càng lạnh lẽo. Cảnh Minh đã đi khỏi nhà được gần mười tiếng, hai tiếng là có thể đến bờ biển, vậy bây giờ anh ấy đã nổi lênh bênh như khúc gỗ luôn rồi!

Đề Hồ càng nghĩ càng thấy lo, nhưng lại không muốn gọi cho Đề Bảo, vậy gửi tin nhắn nhĩ.

Nhưng còn sớm thế, chắc chắn anh Bảo Bảo vẫn chưa thức đâu.

“Em ra bờ biển đây.”

Không ngờ đã thấy tin nhắn trả lời của Đề Bảo ngay: “Đợi anh ở dưới nhà. Mười phút thôi.”

155.

Không ngờ trong mười phút đợi chờ, Đề Hồ lại đợi được một người mình không ngờ tới.

Tiếng rồ ga của mô tô kéo suy nghĩ của cậu trở về. Đề Hồ nhìn người đàn ông đẩy phong cách trước mặt với vẻ sững sờ.

Cậu hãy còn nhớ rõ về người đàn ông này, người cậu đã bắt gặp vào lần trước cùng với Cảnh Minh. Nghĩ vậy, cậu lại càng thấy buồn bã hơn.

“Lên xe.” Người đàn ông nọ đưa cho cậu một chiếc mũ bảo hiểm.

“Xin hỏi anh là?” Đề Hồ hỏi.

“Bạn trai của Đề Bảo.”

Đề Hồ bỗng ngộ ra: “Ồ, chị dâu ạ.”

Hạ Liêu nhìn thẳng nhóc thiếu sức sống kia, nhú mày nhẹ, không phủ nhận.

156.

Hai người đến bờ biển, Hạ Liêu đi bên cạnh cậu. Gió biển thổi loạn mái tóc của gã khiến gương mặt gã mờ ảo hơn, không còn cảm giác áp bách đến thế nữa.

“Tâm sự với tôi đi.”

“Tâm sự chuyện gì?” Đề Hồ không mấy hào hứng.

“Anh cậu rất quan tâm đến cậu. Em ấy là một tên ngốc gặp phải chuyện tình cảm thì dễ xúc động, cách suy nghĩ đơn giản, cứ như một đơn bào vậy.”

“Em không trách anh ấy, em cũng biết anh Bảo Bảo đối xử với em rất tốt. Nhưng chị dâu à, anh đừng nói thẳng trước mặt anh ấy như thế nhé.”

Hạ Liêu bật cười: “Đương nhiên là tôi sẽ không nói.”

Hạ Liêu lắng nghe âm thanh của biển cả rồi nói tiếp: “Hiện giờ em ấy rất giận bản thân, cũng rất hối hận, cứ cảm thấy tất cả chuyện này đều là lỗi của em ấy. Thậm chí em ấy còn cảm thấy cậu sẽ không tha thứ cho em ấy. Đương nhiên, có lẽ tất cả những chuyện này là lỗi của em ấy thật.”

“Không phải đâu.” Đề Hồ nói: “Anh Bảo Bảo là một kíp nổ. Em lại trút bao cảm xúc của mình lên anh ấy, em xin lỗi nhiều lắm. Em sẽ nói thẳng với anh ấy.”

“Anh cậu cứ hay xem cậu là trẻ con, nhưng thật ra cậu còn thông minh hơn em ấy đấy.”

Đề Hồ xoay đầu sang: “Chị dâu ơi, lát nữa bảo anh Bảo Bảo sang nhà em ăn cơm đi.”

“Cậu đang trưng cầu sự đồng ý của tôi hả?”

“Vừa nhìn anh Bảo Bảo đã biết tổng anh ấy là người bị vợ quản
nghiêm rồi mà.”

Hạ Liêu không đáp, nếu gã nắm được người vào tay thì tốt quá.

157.

Đề Bảo đi tìm Đề Hồ, không hề tỏ ra trịch thượng mà e dè nhiều hơn.

Y đứng ở cửa, chậm rãi thay giày.

Đề Hồ bước đến trước mặt y, y dần ngẩng đầu lên, há miệng định nói
gì đó thì đã bị Đề Hồ bịt lại.

Đề Hồ ngồi nửa xồm ôm lấy Đề Bảo: “Anh Bảo Bảo ơi, em xin lỗi ạ.”

Đầu tiên là Đề Bảo nhìn Đề Hồ như nhìn người bị thần kinh rồi quay
phắt mặt sang chỗ khác, mắng cậu: “Đệch, sến súa vậy làm gì!”

Đề Hồ cũng bật cười, nhưng vẫn nhìn ra được là chưa có tinh thần
lắm.

“Anh ở đây đợi cậu ta với mà, đợi đến khi mà chết anh sống.”

“Dạ, em chết anh sống.”

“Mãi mãi sánh với trời đất.”

“Dạ, mãi mãi sánh với trời đất.”

“Cho đến khi sông cạn đá mòn.”

“Dạ, sông cạn đá mòn.”

“Anh Bảo Bảo ơi, em có hơi muốn khóc quá.” Đề Hồ nói tiếp câu
trước đó.

“Má.” ĐỀ BẢO đau lòng: “Có phải cậu ta sẽ không về đây nữa đâu, đây là nhà cậu ta cơ mà.”

“Và chúng mình đã chiếm mất nhà anh ấy rồi.”

“Ừ.” ĐỀ BẢO gật đầu, một lát sau mới thấy sai sai: “Không phải, không phải ý này...”

Y cứ đứng đó bảo không phải, không phải miết, nhưng vẫn chưa nói ra đó là gì.

“Anh ra ngoài tìm cậu ta cho!” ĐỀ BẢO làm bộ muốn đi ngay.

“Anh đã sắp xếp người tìm từ lâu rồi, đúng không?” ĐỀ HỒ biết thừa: “Nếu anh ấy muốn để anh tìm ra được thì đã tìm ra từ lâu rồi.”

ĐỀ BẢO nhìn em trai mình cứ như đang nhìn một quái vật đột ngột trưởng thành vậy: “Mày biết từ bao giờ thế?”

ĐỀ HỒ cười hì hì: “Em đoán thôi mà!”

“Đồ nhóc thôi.”

158.

“Em không nghĩ ra được rằng tại sao anh ấy lại muốn đi.” ĐỀ HỒ vùi mặt vào khuỷu tay, giọng nói rầu rĩ xuyên qua lớp quần áo.

“Do anh với cậu ta đánh nhau.” ĐỀ BẢO nói: “Nên cậu ta mới đi mất.”

ĐỀ BẢO có lối suy nghĩ thẳng tưng lạ thường về chuyện nào đó.

“Không phải vậy đâu.” ĐỀ HỒ vẫn rất u sầu: “Tuyệt đối là do chuyện khác.”

“Từ mấy ngày trước là anh ấy đã bắt đầu là lạ rồi.”

Đề Bảo vuốt cằm: “Ngày ấy mà có nói gì không đó?”

“Thì em nhắc đến anh thôi.” Đề Hồ hơi xấu hổ: “Nói chút chuyện về anh.”

“Nói về công lao vĩ đại của anh mà à? Vậy thì ba ngày ba đêm cũng chẳng xong đâu, không phải là hấn ghen tị với anh đó chứ?”

Đề Hồ liếc y với vẻ khinh bỉ, nói vọng lên trời: “Không hiểu nổi nữa, aaaaa!”

Đề Bảo cũng làm theo cậu: “Aaaaa!”

“Đỡ hơn chưa?” Đề Bảo cười khi: “Không muốn khóc nữa chứ?”

“Dạ.”

“Anh cứ thấy mà trưởng thành trong một đêm kiểu gì ấy. Hồ à, mà sắp rời khỏi vòng tay của anh rồi đấy ư?”

Biết y đang đùa nhưng Đề Hồ vẫn nghiêm túc đáp: “Không đâu ạ. Anh là người thân của em, Tiểu Minh là người bầu bạn suốt đời của em, cả hai đều là người quan trọng nhất của em, không bỏ ai được cả.”

“Ồi giời cưng ơi, anh cảm động sắp khóc luôn đây này.”

Đề Hồ nhắm mắt lại tỏ vẻ khinh bỉ: “...”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 18

159.

“Trước đây anh còn từng khoe khoang là sẽ dạy em cách thu phục cậu ta, nhưng giờ lại đánh người ta chạy mất dép rồi.” Đề Bảo vùi mặt vào khuỷu tay theo cậu, trông tự trách khôn cùng.

“Đó là do em không học được cách thôi.”

“Là lỗi của anh chứ.”

“Là nguyên do ở em mà.”

“Là lỗi của anh.”

“Của em.”

“Của anh.”

“Rõ ràng là lỗi của em mà, anh đừng cướp của em chứ.”

“...” Được thôi.

160.

“Đói không?” Nói liền thoảng cả sáng mà Đề Bảo vẫn chưa ăn cơm.

Đề Hồ cũng chưa ăn một hạt, “Đói ạ.”

Hai người đồng thanh hỏi: “Anh/Mày biết nấu không?”

“Không.” Lại đồng thanh đáp.

“Ăn ngoài đ...”

“Không ăn ngoài đâu.”

Đề Bảo nói: “Ở mấy phương diện này thì hai đứa mình đúng là anh em ruột.”

Đề Hồ gật đầu: “Sở trường mua vui trong nỗi khổ.”

“Không sai.” Đề Bảo bày tỏ mình đồng ý: “Hiệu quả của cái việc đăng ký lớp học ngôn ngữ cấp tốc cho mày được phết đó chứ, không chỉ biết dùng thành ngữ mà logic cũng rõ ràng, có thể tán phét bình thường với cả anh mày luôn.”

“Ừa trước đây mình không tám nhảm hả anh?”

“Trước đây mày toàn làm nũng thôi.” Đề Bảo nghĩ một lát rồi đáp.

Đề Hồ đỏ mặt, ngượng chín không biết nói gì nữa.

161.

“Đúng rồi.” Đề Bảo bỗng nhớ ra: “Không phải mấy ngày trước cậu ta từng nói là phải đi công tác à?”

“Đã hủy từ lâu rồi ạ, bọn em còn ăn mừng ở nhà rồi ấy chứ.”

Đề Bảo nhìn cậu với vẻ hứng thú: “Ăn mừng như nào?”

Đề Hồ mỉm cười xấu hổ: “Thì ăn mừng như người bình thường thôi ấy mà.”

“Ồ...” ĐỀ BẢO trưng vẻ “Anh hiểu rồi”, đoạn cười khanh khách: “Vậy ai đưa bây ai đè ai?”

Nói xong còn ra vẻ nghiêm túc đe dọa: “Mày không để cậu ta đè mày đó chứ?”

ĐỀ HỒ chẳng hiểu quái gì: Ủa gì dị?

162.

Cảnh Minh mở cửa ra thì thấy hai vật thể to lớn hình thù không rõ ràng ngồi xồm ngay cửa, hai tay ôm đầu gối, nom vô cùng đáng thương.

“Tiểu Minh!” ĐỀ HỒ mừng rỡ đến nỗi suýt chút nữa đã nhào vào, nhưng sợ Cảnh Minh không vui nên không dám gần gũi quá.

Vì đuối lý nên ĐỀ BẢO cũng không dám lại gần. Huống chi người chịu đòn còn là y cơ mà.

“Tổng biên tập bảo tôi đi một chuyến, có việc gấp.” Cảnh Minh vừa thay giày vừa giải thích.

ĐỀ HỒ chẳng hề vạch trần, chỉ “Ừ” theo.

“Ăn cơm chưa thế?” Cảnh Minh nhìn ĐỀ HỒ, cứ thấy trong suốt một ngày này, cậu đã gầy đi một vòng.

“Vẫn chưa.” ĐỀ HỒ đáp: “Anh đã ổn hơn chưa, anh gầy thế rồi này.”

“Tôi ổn mà.”

Cảnh Minh nói xong thì đi vào phòng bếp.

“Sao em cứ cảm thấy anh ấy im lìm hơn ấy nhỉ?” ĐỀ HỒ uể oải ngã người vào sofa.

Đề Bảo giãy nảy: “Đánh gãy răng cậu ta luôn đi!”

“Đừng đừng.” Đề Hồ ngăn y lại: “Anh không đánh lại anh ấy nổi đâu.”

Đề Bảo cũng nhụt chí ngã vào sofa.

163.

“Anh thấy hai đứa bây nên nói chuyện thẳng thắn với nhau đi.” Đề Bảo đề nghị.

“Bây giờ em hoàn toàn không biết anh ấy đang nghĩ gì nữa cả.” Đề Hồ rầu rĩ: “Em cảm thấy mình bỗng thông suốt hẳn ra, còn anh ấy thì không.”

Đề Bảo nóng lòng muốn thử: “Thế anh phải giúp cậu ta một tay rồi.”

“Giúp thế nào ạ?” Tuy Đề Hồ đã không còn ôm tí hi vọng gì với lời đề xuất của Đề Bảo nữa, nhưng cậu vẫn muốn nghe thử.

“Đánh tới khi cậu ta thông suốt thì thôi!”

“Ngưng ngay, anh Bảo Bảo, anh không đánh lại được anh ấy đâu.”

164.

Cảnh Minh chẳng hề ngờ rằng, hai người đang cách hẳn một cách cửa đang suy đoán xem hẳn đang nghĩ gì.

Bảo là không biết hẳn đang suy nghĩ gì còn chẳng thà bảo là hẳn chẳng nghĩ cái gì sất. Hai ngày nay, đầu óc hẳn vẫn đang nằm trong trạng thái mông lung, sau khi đánh nhau với Đề Bảo xong thì thứ cảm xúc nghi ngờ lung tung đó cũng đã bay biến mất.

Mà nói là biến mất thì chẳng thà là bảo hần rất biết che giấu cảm xúc. Hần có thể cảm nhận được rằng, cơn tức tối lạ kỳ trong lòng hần trước đó không phải là cái gì khác ngoài lòng đố kị cả.

Nhưng hần lại không thể xác định được lòng đố kị này đã được dựng lên bởi điều gì, tình cảm đối với Đề Hồ là nhục dục hay là tình dục, hần không hiểu rõ cho lắm.

Huống chi Đề Hồ cũng chưa chắc đã thật lòng với hần, so với việc đi nghi ngờ những cảm xúc mập mờ và đẩy mình vào cảnh hiểm nguy thì chi bằng buông tay từ sớm. Dù gì hần cũng hiểu cách buông bỏ lắm.

Tình cảm còn chưa chắc chắn mà đã ra quyết định qua loa quá sớm thì đối với bất cứ ai cũng là vô trách nhiệm.

Hơn nữa, hần có thể cảm nhận rõ ràng, rằng Đề Hồ đã đổi thay.

Không còn là một chú chim nhỏ ngày nào cũng chỉ biết đỏ mặt lẻo đẻo sau môn hần, lấp bắp gọi Tiểu Minh nữa.

Cậu đã có suy nghĩ của riêng mình, cũng có chuyện mình muốn làm.

Vậy thì sẽ không cần đến hần nữa.

Cảnh Minh vẩy bọt nước trên tay, thầm nghĩ, dù bây giờ vẫn đang cần hần thì một ngày nào đó thôi, cậu rồi sẽ chẳng cần đến hần nữa.

165.

Đương lúc Cảnh Minh đang thờ người, Đề Hồ bước vào.

Cảnh Minh quay lưng về phía cậu, âm thầm giật mình. Tuy thoát trông hần đang cúi kính, nhưng hiện giờ hai người ở bên nhau cứ thấy ngại ngại thế nào đó.

Có lẽ là do hấn đang tự thấy xấu hổ một mình mà thôi.

Bởi vì người sau lưng hấn đây không hề có tí tự giác nào.

166.

“Tiểu Minh à.” Giọng của Đê Hồ truyền đến: “Tôi xin lỗi nhé, tôi chỉ lo lắng cho anh quá thôi.”

“Tôi biết.”

Rõ ràng giọng của Cảnh Minh đã hờ hững hấn đi, điều này khiến Đê Hồ hơi suy sụp.

Đê Hồ lí nhí: “Vậy sao anh đột nhiên đi mất? Tôi gọi điện mà anh không nhắc máy.”

Cảnh Minh buông nguyên liệu nấu trong tay xuống, thốt ra một câu theo bản năng: “Không đi để các cậu lấy tôi ra làm trò cười à?”

Đê Hồ sững sờ tại chỗ.

Cảnh Minh cũng sững sốt, một khắc khi lời vừa thốt ra khỏi miệng là đã biết mình quá lời rồi.

Hấn chỉ đành che giấu sự bối rối của mình qua việc thái rau. Trong phòng bếp im ắng chỉ còn tiếng thái rau mà thôi.

Cảnh Minh cảm thấy mình chẳng khác gì một tên ngốc, suốt ngày chỉ biết nghĩ linh ta linh tinh. Quả nhiên là phải ra ngoài cho yên lòng, không nên về ngay, Cảnh Minh hối hận không thôi.

167.

“Em chưa từng lấy anh ra làm trò cười bao giờ, chưa từng.” ĐỀ HỒ nói rất nghiêm túc, tựa như một con chiên đầy thành kính.

Khi cậu mở lời lần nữa thì giọng đã hơi run run: “Em không biết tại sao anh lại nghĩ như thế.”

ĐỀ HỒ đứng ngay tại chỗ, chưa từng thấy buồn bã đến vậy. Cậu muốn mau chóng bày tỏ tấm lòng mình, song đương sự lại kháng cự cậu vô cùng kiên quyết, rồi còn nghĩ như thế nữa.

“Chỉ là em... rất thích anh mà thôi.”

Nói xong, cậu đã đẩy cửa bếp chạy ra ngoài.

168.

Cảnh Minh sững người.

Vừa nghe xong câu nói ấy, trái tim hắn lập tức sáng rỡ như mây đen gặp trăng sáng vậy.

Nhưng lại bị hắn cố dằn lòng xuống.

Chắc hẳn khi người trưởng thành nổi lên dự vọng cũng là như vậy, nếu xem ham muốn thể xác là tình yêu thì đó sẽ là một sự tổn thương đối với ĐỀ HỒ.

Hắn không thể đáp lại.

Ít nhất là không thể đáp lại một cách tùy tiện được.

Vậy hắn nên làm gì bây giờ?

Cảnh Minh suy sụp ngồi xõm trên mặt đất.

169.

Không đợi Cảnh Minh sa sút tinh thần được bao lâu thì trong phòng khách bỗng có tiếng âm ỉ truyền tới, còn có cả tiếng cãi nhau.

Cảnh Minh lo lắng đẩy cửa ra thì thấy Đề Hồ đang ôm eo Đề Bảo, còn Đề Bảo thì đang phát điên: “Buông ra! Xem anh mày có đánh chết không!”

Cảnh Minh bỗng thấy đau đầu: “Lại sao nữa?”

“Cái đồ khốn bội tình bạc nghĩa nhà cậu!”

“Tôi?” Cảnh Minh chỉ vào chính hăn.

Đề Bảo mắng dữ hơn: “Đúng là cậu đấy! Rõ ràng là đã làm đến bước đó rồi mà còn không chịu chấp nhận em trai tôi, đúng là tra nam!”

Cảnh Minh nhớ đến chuyện hăn đã “giải quyết” giúp Đề Hồ mấy hôm trước thì đỏ mặt: “Là anh bảo tôi giúp cơ mà.”

“Vậy cậu đã ‘chạm’ vào nó rồi đúng không! Vậy cũng phải chịu trách nhiệm!”

“Anh Bảo Bảo!” Đề Hồ đã chịu hết nổi: “Anh đừng nói bậy!”

“Tôi rất xin lỗi vì chuyện đó.” Cảnh Minh nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của Đề Hồ, chẳng hiểu sao mà thấy trái tim mình đốn đau.

“Mẹ...” Đề Bảo nghe hăn nói vậy thì ù xù, không nói gì nữa.

170.

“Đề Hồ thích tôi, thứ tình cảm này rất đáng quý, tôi không dám đáp lại. Huống chi, tôi cũng không biết thích là gì, nên Tiểu Hồ à, tôi rất xin lỗi.”

“Không sao.” Đề Hồ đáp, nhưng nước mắt vẫn không khỏi tuôn rơi.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi ba.”

“Hai mươi ba mà cậu không biết thích là gì á? Lừa quý à.” ĐỀ BẢO nói xong thì xắn tay áo: “Tôi đánh đến khi nào cậu biết mới thôi!”

Tay ĐỀ HỒ dờn đến vết bầm trên cánh tay y, nhắc nhở vết thương của y vẫn chưa được tốt, đừng quá xúc động.

“Vậy cậu chưa từng có dục vọng với một ai?”

“Có chứ.” Lần này thì Cảnh Minh thừa nhận rất nhanh.

“Đó không phải là thích đấy ư!”

Cảnh Minh phản bác: “Đó gọi là nhục dục.”

ĐỀ BẢO phát cáu: “Không thích thì sao có nhục dục được, suy cho cùng thì giống nhau cả.”

“Thích là chở che, dục vọng là phá hủy, há có thể giống nhau được ư?”

“Mẹ!” ĐỀ BẢO tức chết.

“Tôi nhìn thấu cái loại lừa đảo lươn lẹo rồi.” ĐỀ BẢO nói xong thì kéo ĐỀ HỒ: “Chúng ta đi!”

Ai ngờ Cảnh Minh đã tóm lấy cổ tay ĐỀ HỒ lại theo bản năng.

Ba người tại hiện trường sững sốt. Cảnh Minh vừa xấu hổ vừa khó xử, buông tay ngay lập tức.

ĐỀ HỒ nhìn cổ tay của mình, nhớ lại độ ấm của ngón tay Cảnh Minh.

“Ha.” ĐỀ BẢO bật cười: “Này nhóc, ngoài miệng thì nói không thích, nhưng thật ra đã không đành lòng để em trai tôi đi, đúng không.”

“Không giống vậy.” Cảnh Minh cúi đầu.

“Sao lại không giống?” ĐỀ BẢO không nói đi nữa, ngồi xuống sofa: “VẬY CẬU NÓI XEM, CẬU CÓ CẢM GIÁC GÌ VỚI TIỂU HỒ.”

Cảnh Minh ngẩng đầu nhìn thoáng qua ĐỀ HỒ rồi nói: “Không tiện nói ra.”

ĐỀ BẢO hiểu ý ám chỉ trong ánh nhìn của hắn, bèn nói với ĐỀ HỒ: “MÀY RA NGOÀI MUA ‘VŨ KHÍ’ CHO ANH CÁI, ANH MUỐN LÀM MỘT TRẬN QUYẾT ĐẤU GIỮA HAI THẲNG ĐÀN ÔNG VỚI CẬU TA.”

ĐỀ HỒ trợn mắt, từ chối ngay: “Không, không được.”

“Anh nói được là được.” ĐỀ BẢO nhìn sang phía Cảnh Minh: “CẬU NÓI XEM?”

Cảnh Minh gật đầu nói với cậu: “Cũng mua cho tôi một cái nhé.”

ĐỀ HỒ bị đuổi ra khỏi cửa trong mộng lung.

171.

“Nói đi, bây giờ Tiểu Hồ đi rồi, cậu là anh em của tôi.” ĐỀ BẢO dứt lời thì đưa điều thuốc cho hắn.

“Muốn lên giường với cậu ấy.” Cảnh Minh ăn ngay nói thật.

ĐỀ BẢO trưng vẻ mặt đã hiểu: “Thế chưa à?”

“Không gặp sẽ nhớ cậu ấy, sẽ lo lắng cho cậu ấy, sẽ không kiềm nén được lòng đố kỵ của mình. Trước mặt cậu ấy, bao sự bình tĩnh và tự chủ

của tôi hoàn toàn sụp đổ, tôi như một người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, khiến ngay cả chính tôi cũng tự ghét mình.”

“Khi sáng tác, tôi luôn nghĩ đến cậu ấy. Loại dự vọng này quá đổi đáng sợ, tùy tiện ý dâm cậu ấy ở một nơi cậu ấy không hề biết, tôi đã vấy bầy một đứa trẻ không nhiễm một hạt bụi như vậy đấy.”

“Nhưng khi trông thấy cậu ấy sạch sẽ đến thế, tôi lại muốn hủy diệt cậu ấy, vấy bầy cậu ấy...” Cảnh Minh nói đến đây thì tự thấy xấu hổ, liếc Đề Bảo: “Tôi xin lỗi, anh đánh tôi đi.”

Nghe lời kể của hắn, điều thuốc ngậm trong miệng của Đề Bảo sắp sửa rớt xuống luôn. Đây mà chẳng phải thích à, đây là thích phát điên rồi ấy chứ.

“Được.” Đề Bảo gật đầu: “Tôi vẫn muốn đánh cậu! Đánh đến nỗi cậu phải khóc cha gọi mẹ, để xem cậu có biết thích là gì không!”

172.

Lúc Đề Hồ về thì thấy hai người đàn ông đang dựa vào nhau như đôi anh em.

Nghe thấy tiếng động, hai người cùng quay đầu sang. Đề Hồ nhìn thấy vết thương rõ mồn một trên mặt Cảnh Minh thì giật mình đến nỗi “vũ khí” trong tay cũng rớt xuống.

“Anh Bảo Bảo, anh đánh anh ấy?”

Đề Bảo không trả lời câu hỏi này của cậu, nhìn cái thứ “vũ khí” màu hồng rơi trên đất thì nhú mày: “Anh không thích ăn vị dâu tây đâu.”

“Cậu thì sao?” Y chột chột Cảnh Minh bên cạnh mình.

“Tôi thích.” Cảnh Minh không nhìn kẹo que trên mặt đất, mà nhìn thẳng vào mắt Đề Hồ: “Bởi vì nó ngọt.”

“Chậc.” Cảm nhận được bầu không khí không thể chen vào nỗi giữa hai người, Đề Bảo huyết sáo: “Anh đi trước đây, hai đứa ở lại nhé.”

Khi đi còn tiện tay nhặt kẹo trên đất lên, vỗ vỗ Đề Hồ hãy còn đang sừng sốt, cuối cùng là nháy mắt với Cảnh Minh.

?

Đề Hồ chẳng hiểu quái gì.

Quan hệ giữa hai người đó đã tốt từ bao giờ vậy?

173.

Cảnh Minh đứng dậy, bước ra cửa đẩy Đề Bảo đi, rồi đóng cửa lại cái “Cạch”.

“... Tiểu Minh à?” Đề Hồ vẫn kinh hãi khôn cùng.

Cảnh Minh ôm đầu cậu vào lòng mình, chóp mũi cọ sau gáy cậu, đôi tay càng lúc càng siết chặt: “Anh xin lỗi, Tiểu Hồ, anh thích em.”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 19

174.

Đề Hồ nhắm mắt lại, song cậu phát hiện ra độ ẩm đằng sau gáy đã biến mất, thay vào đó là một nụ hôn dịu dàng.

Hơi nóng ẩm ướt giao triền, Cảnh Minh ngậm lấy môi dưới của cậu, thẳng thừng gặm cắn, cọ sát đến khi hơi thở của Đề Hồ trở nên dồn dập.

Cậu đỏ mặt hỏi: “Lời anh vừa nói là thật ạ?”

Cảnh Minh hôn lên trán cậu: “Thích em.”

Đề Hồ nhìn hẩn, trong đôi mắt chứa bao vì sao. Cảnh Minh đặt một nụ hôn khẽ lên đôi mắt cậu: “Thích em.”

Tiếp đó là mũi, miệng, cằm. Mỗi nơi môi Cảnh Minh lướt qua đều lặp lại câu “Thích em” lần đó.

Cảnh Minh mỉm cười. Ngực của Đề Hồ kề sát vào hẩn, tiếng rung của lồng ngực truyền tới, từ trái tim đến tứ chi của Đề Hồ đều tê dại.

“Em thích Tiểu Minh nhất.”

“Ừ, anh biết.”

175.

Cơn sóng gió tỏ tình đã qua, tất cả lại đi vào quỹ đạo.

Thật ra ĐỀ HỒ sâu lắm, bởi vì cái quỹ đạo này “đứng đắn” quá.

Hồi đầu còn hôn môi, dạo này thì đến cả một nụ hôn cũng chẳng có!

Cậu có thể hiểu được loại tâm trạng bạch đầu tương thủ(*) của Cảnh Minh, nhưng thế thì tương kính như tân quá. Cậu đã là người trưởng thành rồi, nhịn không nổi ok!

(*Bạch đầu tương thủ: Vợ chồng ân ái, chăm sóc nhau đến khi bạc đầu.)

Lần sau lấy kinh nghiệm từ anh Bảo Bảo, đề xuống luôn là xong ngay. ĐỀ HỒ âm thầm nghĩ ngợi.

176.

Cảnh Minh nhịn vất vả khôn cùng, rõ là người yêu ở ngay bên người ư nhưng cứ sợ mình sẽ làm ra chuyện gì dọa cậu sợ, mãi vẫn không dám xuống tay.

Vậy mà mới hôm qua đây, ĐỀ HỒ lại bắt hẵn dạy cách hôn cho cậu!

“Tiểu Minh! Hôn em!”

Cảnh Minh đặt một nụ hôn lên môi cậu.

“Không phải hôn như thế, phải là cái...” ĐỀ HỒ đỏ mặt nói.

“Cái nào?”

“Là cái loại đêm đó nhìn thấy trong công viên í.”

Cảnh Minh nhớ lại chuyện hai người đã vô tình bắt gặp được trong công viên, bối rối nói: “Em còn nhỏ, không được học đòi mấy chuyện linh

tinh này.”

“Em chẳng còn nhỏ nữa, em muốn mà.” ĐỀ HỒ liếm môi, ánh nhìn kiên định, một sự cuốn hút không tiếng động.

Cảnh Minh chỉ nhìn mỗi một giây thôi mà đã đầu hàng. Thật sự là đáng yêu quá thế.

Cảnh Minh dán môi mình lên, một bàn tay đặt lên gáy cậu: “Lè lưỡi ra.”

ĐỀ HỒ ngu ngơ lè lưỡi ra, một cái lưỡi khác bèn vội vàng truy đuổi dây dưa, càn quét hàm trên mẫn cảm của cậu.

ĐỀ HỒ vói lưỡi không theo một tiết tấu nào, hôn đến đâu kích thích đến đó, bỗng cậu cười khì: “Em liếm đến răng anh, em cứ liếm phải răng anh suốt á.”

“Anh biết mà.” Cảnh Minh giữ lại đầu lưỡi đã sắp rứt về của cậu, tay còn lại thì nâng mặt cậu: “Em đừng nói gì nữa.”

“Sao vậy ạ?”

“Em vừa nói một phát là anh cứ muốn cười thôi.”

“Em cũng muốn cười mà.” Còn chưa dứt lời thì ĐỀ HỒ đã cười khì, cuối cùng thành cười ngặt nghẽo không đứng thẳng người nổi.

Cảnh Minh buông cậu ra, đen mặt đi nấu cơm.

177.

Biểu hiện của ĐỀ HỒ là một sự si nhục đối với kỹ thuật của hắn, dù rằng hắn cũng chẳng có cái kỹ thuật quái gì.

Hết cách rồi, nếu không phải là hẳn thật sự muốn hỏi thì hẳn thề, hẳn sẽ không bao giờ gửi wechat cho cái tên này đâu.

Cảnh Minh nhấn vào danh sách bạn bè, tìm thấy một bông sen đỏ, gửi tin nhắn.

Nhật Nguyệt: Anh, trên thân chim các anh có nơi mẫn cảm nào không?

Nhật Nguyệt: [Đỏ mặt.jpg]

Tuy chẳng muốn gửi, nhưng lễ phép thì vẫn phải có. Song câu trả lời của đối phương lại khiến hẳn hận không thể chưa từng bắt chuyện với y.

Thật ra mãi đến chiều đó Đề Bảo mới trả lời hẳn, và còn là cả chuỗi tin nhắn dài dằng dặc reo như pháo nổ liên tục.

16:04

Đề: Chỗ mẫn cảm á? Cái này thì cậu phải tự khám phá ra đi chứ nhóc [Cười gian]

Đề: Sao dị, muốn sắc dụ hả em giai?

Đề: Cần anh đây đưa mấy món đạo cụ không?

Đề: Livestream luôn nhà.

Đề: Không cần quay cậu đâu, quay em trai anh là được.

Đề: Anh muốn xem em anh đại triển hùng phong [Cười nhe răng]

Đề: Anh cảm thấy Tiểu Hồ sẽ thích tư thế cực bình thường.

Đề: Không phải anh đang cười khinh nó đâu, nó ấy à, bảo thủ lắm.

Đề: Anh thấy chân cậu cũng dài đó.

Đề: Đến khi đó vòng chân lên eo nó luôn [Cười nhe răng]

16:12

Đề: Người đâu rồi?

Đề: [Ra đây chịu đòn.jpg]

16:37

Đề: Không ngờ cậu là người như vậy.

Đề: Anh xem cậu như anh em mình.

Đề: Mà cậu chẳng trả lời tin nhắn của anh.

17:10

Đề: Anh sẽ cap màn hình gửi Tiểu Hồ.

Nhật Nguyệt: Nãy không thấy.

Nhật Nguyệt: Tui sai rồi.

178.

Tất nhiên Đề Bảo sẽ không đề ra được câu góp ý gì có ích, hẳn nên nghĩ đến chuyện đó từ khước mới phải.

Nhưng bây giờ Đề Hồ mới lên lớp mười hai, phải lấy việc học làm... Mà thôi, em ấy có bài tập quái gì đâu.

Ban đầu hẳn cứ tưởng là vậy đấy.

Nhưng dạo này có giáo viên gọi điện cho hẳn, nói là Đề Hồ tiến bộ rất nhanh, hồi mới học không hiểu cái gì cả, giờ thì đã làm được hết bài tập giáo viên ra rồi.

Và cũng rất được bạn bè trong lớp chào đón, bạn nam bạn nữ nào cũng thích giúp đỡ bạn mới, Tiểu Hồ cũng rất ngoan vâng vâng.

Nghe xong, có một cảm giác rất khó nói dậy lên trong lòng Cảnh Minh, vừa tự hào vừa lúng túng thấy khó chịu.

Cảm xúc ấy đã đạt đến đỉnh điểm khi hẳn thấy tin nhắn cap màn hình của Đề Bảo.

Wanan: [Tui vẫn đang học thuộc từabandon.jpg]

Wanan: Cậu đấy hả?

Yêu Nhật Nguyệt: Xin cậu đừng nói thế.

Yêu Nhật Nguyệt: Cậu vốn không cười nhạo tớ được đâu.

Yêu Nhật Nguyệt: Bởi vì tớ đang học kiểu random(*).

(*Ý bảo không học theo đúng thứ tự ABCD mà là học một cách ngẫu nhiên.)

Wanan: Sợ đến cả Abandon cậu còn chưa nhớ nổi nữa là.

Wanan: Muốn tớ dạy cho cậu không?

Yêu Nhật Nguyệt: Thôi khỏi, cảm ơn nhé.

Thoạt trông cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng ý của Đề Bảo là tin nhắn mà người này gửi tới toàn là “Tớ thấy cậu lại làm sai rồi kìa”, “Đơn giản vậy mà không biết làm”, “Giáo viên vừa mới giảng qua thôi” vâng vâng,

nhưng kết thúc không hề có ngoại lệ, đều là “Muốn tớ dạy cho cậu không?”.

Vừa nhìn kỹ xảo của cậu trai này là biết tổng ngay, nhưng thứ khiến hẳn để ý lại là một chuyện khác.

179.

“Sao anh lại có ảnh cap màn hình của máy Tiểu Hồ?” Cảnh Minh gọi thẳng luôn.

“Thì chẳng phải là...” Đề Bảo ngập ngừng mãi “Chẳng phải là anh trai quan tâm thôi à.”

Giọng của Đề Bảo nghe chột dạ lắm, nghe chột dạ khôn cùng.

Nhưng y đã lấy lại khí thế ngay: “Nếu không phải người anh trai đây đột nhiên quan tâm nó thì sao cậu phát hiện ra tình địch được?”

“Em không biết đó là tình địch đấy.” Cảnh Minh khinh bỉ.

“Ồ.” Đề Bảo cười lạnh: “Đợi đến khi em anh phát hiện ra mình có đề tài chung với các bạn trai cùng tuổi thì cậu cứ khóc ngàn dòng sông luôn đi nhé.”

Nghe đúng kiểu sung sướng khi người khác gặp họa, Cảnh Minh giật tóc: “Cúp máy đây!”

180.

Cái lúc xuất hiện ở cổng trường của Đề Hồ cùng với Đề Bảo, Cảnh Minh bỗng cảm thấy IQ của mình đã bị Đề Bảo mang đi hết.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của hẳn, Đề Bảo vẫn mặc một bộ âu phục.

“Anh, anh mặc giống y như xã hội đen ấy, sẽ dọa đám học sinh cấp ba mất.”

Cảnh Minh đưa ra một lí do thoái thác đã chuẩn bị xong xuôi: “Anh mặc như vậy sẽ khiến chúng ta bị lộ.”

Cảnh Minh đã chuẩn bị đầu vào đầy cả rồi, trong xe còn có một bộ quần áo mang cho Đề Bảo, sợ y từ chối nên khi Cảnh Minh đưa đồ theo còn lấy cả đôi Adidas quý báu của mình ra cùng.

Quả nhiên Đề Bảo không hề từ chối, nhưng sau khi thay đồ xong thì lại khiến Cảnh Minh phải ngạc nhiên, nom chẳng lớn tuổi hơn mình là bao.

Sau đó cả hai nghênh ngang bước vào trường.

181.

Đề Bảo chọt bụng Cảnh Minh, trông hờn hờ khôn cùng: “Sao vào được hay thế? Anh còn nghĩ xong cả chuyện leo tường nữa cơ.”

Cảnh Minh trưng vẻ mặt ghét bỏ: “Đây là trường cũ của em mà!”

“Ha.” Đề Bảo huých khuỷu tay một cú thật mạnh: “Cậu vênh váo cái quần!”

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 20

182.

Vừa khéo là lúc hết tiết, khắp chốn sân trường đâu cũng là tiếng cười rộn ràng.

“Ôi, thanh xuân ơi!” Cảnh Minh không khỏi thốt ra một câu cảm thán.

Vốn tưởng Đề Bảo sẽ phụ họa theo, ai ngờ y lại nhìn về phía hăn với vẻ khó hiểu, trả lời bằng một câu: “Đông vãi nôi.”

...

?

183.

Rốt cuộc cũng đã đến tầng học của Đề Hồ, Đề Bảo hào hứng lắm.

“Không phải hai ngày trước vừa mới đến à? Sao anh hào hứng thế.”
Cảnh Minh vội ngăn lại Đề Bảo sắp sửa bị lộ.

Đề Bảo huýt sáo: “Sao giống nhau được? Đương nhiên cảm giác hưng phấn khi len lén quan sát với nhìn một cách quanh minh chính đại khác nhau rồi...”

“Anh đào đầu ra ống nhòm vậy?” Cảnh Minh cảm thấy hai người như thể bọn biển thái đáng khinh vậy.

Đề Bảo phủi cái tay che trước ống kính của Cảnh Minh xuống: “Đã mang theo khi đến đây rồi, nhét vào túi áo, túi áo này tốt đấy, của anh luôn.”

“...” Hãn không biết nói gì hơn.

“Anh tia thấy nó rồi!” Đề Bảo thềm thì.

Cảnh Minh gật đầu: “Ừ.”

“Biết thế lấy mang thêm ống nhòm cho rồi, anh đây dạy cậu dùng nh...” Y chưa kịp nói xong câu thì ống nhòm đã bị cướp: “Cậu làm gì thế!”

“Nói nhỏ thôi”. Cảnh Minh phát tay ra hiệu, liếc mắt về phía trước: “Nhìn chỗ kia đi, không cần ống nhòm cũng thấy được.”

“Nhìn cái cậu đứng bên trái nó, cảm thấy quái quái.”

Cảnh Minh phát huy skill bắt cảnh nhạy bén(*) của hãn: “Không phải.”

(*Nguyên văn là: 景明发挥了他敏感的捕捉力, “不是.” =>捕捉力 tôi tra ra một cái app liên quan đến quay chụp hay cái gì đó tương tự nên đoán là như vậy, nhưng vẫn cầu cao nhân chỉ điểm)

“Thế thằng nhóc bên phải, đệt, khoác vai nó kìa!”

“Anh nói nhỏ thôi... Em cảm thấy không phải.”

184.

Khi cả hai đang bàn tán khí thế ngút trời thì có một người đi ngang qua.

Đèn nhỏ trong đầu Cảnh Minh nhấp nháy cái “Tinh”.

“Mịa.” Đề Bảo tức tối: “Ánh mắt của thằng ban này là sao vậy?”

“Chắc là cậu ta đó.” Cảnh Minh khẳng định.

Đề Bảo tỏ ra không phục: “Anh thấy cậu nhóc chẳng lọt mắt gì cả, anh là ai cơ chứ, còn không bằng cậu nữa, lần này anh đứng về phía cậu.”

“...” Thế cần phải cảm ơn anh không.

“Sao cậu nhìn ra được?”

Cảnh Minh nhếch miệng: “Trực giác.”

Đề Bảo trưng vẻ mặt không tin.

Cảnh Minh đành nói: “Nhìn ra từ avatar wechat của cậu ta.”

“Thế mà cũng được á?” Đề Bảo kinh ngạc.

“Em từng thấy trên bài đăng “Bảng xếp hạng các avatar tra nam thích dùng” ấy.”

“Anh nhìn coi, trông cậu ta giống tra nam thế kia mà.”

Đề Bảo bị hấn thuyết phục, gật đầu cái rụp: “Chúng ta phải cắt mối nhân duyên này ngay!”

“Nhân duyên?” Sắc mặt Cảnh Minh không được tốt cho lắm.

“Nghiệt duyên! Là nghiệt duyên!” Đề Bảo giật mình vỗ đầu Cảnh Minh: “Đừng so đo thế, ngữ văn của anh cậu không được tốt.”

“... Anh im đi.” Cảnh Minh cuộn tay thành nắm đấm, trừng về mặt cầm nín.

185.

“Cậu ta qua đó rồi.” Đề Bảo nói.

“Ờ.” Đôi mắt Cảnh Minh vẫn không rời khỏi hai người nọ: “Cậu ta đang khiêu khích đấy.”

“Đậu má, đánh gãy răng nó ngay!”

Cảnh Minh ngăn y lại bằng thần lực trời sinh: “Đừng cựa quậy nữa, hình như bạn bè đang giúp nhau thôi.”

Đề Bảo an tĩnh lại: “Nhân duyên của em trai anh được đó chứ ha ha.”

“Ừ.” Giọng Cảnh Minh hờ hững.

Đề Bảo nghe ra được: “Cậu mất hứng à?”

“Không.”

“Cậu có.”

“Em không.”

“Cậu có.”

“Đã bảo là không rồi!”

“Sao cậu không thừa nhận chứ! Để anh đây hóa giải nỗi ưu tư cho cậu nào!”

“Thật ra,” Đề Bảo nói tiếp: “Anh có thể hiểu được cảm nhận của cậu.”

Cảnh Minh nhướn mày.

Đề Bảo phân tích: “Anh biết cậu thấy em trai anh xuất sắc quá, đáng yêu quá, được chào đón quá nên mới buồn mới rầu, có lẽ trong lòng cậu sẽ hơi tự ti, nhưng không sao đâu...”

“... Anh vẫn nên đừng nói gì nữa.” Cái nắm tay vừa buông ra lại cuộn lần nữa.

186.

“Tiểu Minh à?” Đường lúc cả hai đang tranh cãi ôm tởi, Đề Hồ đã phát hiện ra hai người.

Tiếp đó, Cảnh Minh đã bị Đề Hồ nhào vào người, cầm cậu cọt tới cọt lui trên cổ hần, ngửa ngửa.

“Anh Bảo Bảo, sao các anh lại đến đây thế.” Lúc này mới nhìn sang Đề Bảo.

Đề Bảo chẳng thèm quan tâm hai tên đang chim chuột nhau: “Tới xem mày đã thích nghi chưa.”

“Em tốt lắm í!” Đề Hồ cười đáp, sau đó kéo Cảnh Minh đi mất: “Anh Bảo Bảo ơi, lát nữa anh hăng lại đây nhé.”

Đề Bảo:?

187.

Đề Hồ kéo Cảnh Minh đến chỗ đám bạn thân mới của mình, đổ mặt nói: “Đây là bạn trai tớ.”

Cảnh Minh đứng đực ra đó như đang nhập định, không ngờ Đề Hồ sẽ giới thiệu mình cho bạn bè hay, xem ra vẫn là do mình lo thái quá rồi.

Đều tại Đề Bảo cả.

Nghĩ vậy, lòng Cảnh Minh bỗng dâng lên nỗi áy náy, thơm hai má Đề Hồ.

Đám học sinh bùng nổ, cả đám ríu rít tán thưởng vây quanh hai người như nênm cối.

“Hôn đi!”

“Hôn đi!”

Cảnh Minh vốn đang xoắn xuýt vì sẽ tạo ảnh hưởng không tốt ở trường cho Đề Hồ, nhưng khi nhìn vào đôi mắt Đề Hồ, hẳn chợt nhớ lại cái khi cậu hầy còn là một chú chim nhỏ, nhìn hẳn với vẻ trông mong.

Hầy, Cảnh Minh thở dài trong lòng.

Cuối cùng vẫn hôn nhau.

188.

Đề Bảo đứng từ xa nhìn hai đứa quây tưng bừng, mặt đen như đáy nồi.

Rõ là drama tam giác tình yêu cơ mà, y không chỉ không xứng với cái danh mình mà còn bị cấm nhập hội nữa cơ!

Tối năm tối ba bạn nữ đi ngang qua còn che miệng cảm thán: “Hai người kia đẹp trai đáo đẽ! Xứng đôi ghê...”

Đề Bảo đột ngột quay phắt sang: “Bộ tôi không đẹp trai à!”

Bị dọa bởi một khuôn mặt điển trai mang vẻ hung thần ác sát, các cô ấp úng hùa theo “Đẹp, đẹp trai ạ” rồi chẳng xuất hiện bên y lần nào nữa.

189.

Kết cục của câu chuyện này là, Cảnh Minh và Đề Bảo bị mời đến văn phòng uống trà những hai tiếng.

Đề Bảo trưng vẻ mặt u ám, Cảnh Minh thì hí hửng.

Khi ra ngoài được rồi, Đề Bảo càng nhìn Cảnh Minh không vừa mắt, cuối cùng là chốt bằng một câu: “Không bao giờ thèm care chuyện hai đứa bây nữa!”

Cảnh Minh cười phớ lớ: “Thành giao!”

“...”

“Ây, anhhhhh, em hay nói đùa mà, đừng đần... Há há há há há.”

“Cậu có thể tém tém cái biểu cảm này đi được không? Làm anh thấy phiền kinh.”

Cảnh Minh thử căng mặt, cuối cùng vẫn không nén nổi nụ cười: “Em vui lắm! Tiểu Hồ giới thiệu em cho bạn mới nữa cơ, vậy mà em còn tin lời từ một phía của anh, ha, loại nam sinh đó căn bản chẳng chịu nổi được một kích đâu okie...”

“Em trai gả ra ngoài, như bát nước hắt đi.” Đề Bảo trưng vẻ xót xa.

Thấy Cảnh Minh luyện tha luyện thuyên bên cạnh y suốt, Đề Bảo lại mỉm cười, rốt cuộc cũng yên tâm được rồi.

— Hãy đợi đó, vụ chim lợn hay nhất năm nay đã nằm ngay trong tay y, năm nay không ai có thể cười nhạo y hỏi gì cũng chẳng biết nữa rồi!

190.

“Sắp tan học rồi, em đợi đây thêm lát nữa, đón em ấy tan học luôn.”
Cảnh Minh đứng ở cổng trường.

“Ờ.” ĐỀ BẢO lên tiếng: “Anh về nhà đây.”

Y mở cửa xe ngồi vào, nháy mắt với Cảnh Minh: “Anh thấy thằng nhóc ‘tra nam’ kia nom bô giai phết đấy.”

Nói xong bèn đóng cửa phóng xe đi ngay.

“...” Tên này đúng là có bản lĩnh dễ dàng khiến người khác phải khó chịu mà.

191.

Khi ĐỀ HỒ ra khỏi trường thì trông thơ thẩn cả ra, ba phần muộn phiền bảy phần khổ não.

Cảnh Minh còn tưởng là cậu bị giáo viên phê bình: “Sao vậy em?”

ĐỀ HỒ che mặt, nói: “Em gặp phải một chuyện rối rắm kinh khủng.”

“Chuyện gì thế?” Cái vẻ này của cậu khiến Cảnh Minh sờ sợ.

ĐỀ HỒ lấy tấm ảnh từ trong túi ra, trưng vẻ mặt u sầu nói: “Hai cô ấy không nên bắt em xét xem ai xấu hơn ai thì hơn.”

“Lạ đời đến thế à, sao không biết ai đẹp hơn...” Cảnh Minh nhận tấm ảnh rồi nhìn thoáng qua: “Ừa chẳng phải giống nhau như đúc đó ư!”

ĐỀ HỒ gật đầu: “Là chị em sinh đôi ạ.”

“...” Cảnh Minh cầm tấm ảnh, nhất thời câm nín.

“Em ngại từ chối lắm...” ĐỀ HỒ cúi đầu.

Cảnh Minh vuốt tóc cậu, dịu dàng thủ thỉ: “Anh biết mà, không sao cả.”

Cơ thể ĐỀ HỒ bỗng run bắn, Cảnh Minh nhìn theo hướng cậu thì thấy một cặp chị em song sinh vẫy tay về phía này.

Xuất phát từ sự ngỡ ngàng và không để mất vẻ lịch thiệp, Cảnh Minh mỉm cười đại với một người để làm thân.

“Tại sao anh ấy chỉ cười với chị?”

“Bởi vì mày xấu đó.”

Tiếng của hai chị em truyền đến tai hắn, Cảnh Minh lại nhoen miệng cười với người còn lại.

“...” Đúng là một sự lựa chọn khó nhằn thật.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 21

192.

“Anh dẫn em đến một nơi nhé.” Cảnh Minh kéo tay Đề Hồ.

Đề Hồ nắm tay hắn thật chặt, gật đầu đáp: “D, dạ.”

“Anh đã từng kể với em rồi nhỉ, rằng đây là trường cũ của anh ấy.”

Ánh chiều tà chiếu lên sườn mặt nghiêng nghiêng của hắn như đang mạ lên một quầng sáng ấm áp, đôi mắt Cảnh Minh dõi theo những cô cậu học trò bước lại qua, mỉm cười.

“Ừm.” Đề Hồ nhìn hắn mỉm cười nên không khỏi bật cười theo: “Nhưng em vẫn hơi mất hứng.”

“Tại sao?”

“Bởi em rất muốn cùng học cấp ba với Tiểu Minh, muốn cùng lên lớp, muốn cùng tan học, muốn cùng vào toa-lét, còn có thể cóp bài tập với nhau...”

Đề Hồ tự độc thoại nên không thấy bàn tay Cảnh Minh đã đặt trên đầu cậu, đề giọng: “Em học cóp bài từ ai?”

Đề Hồ trợn mắt, lắc đầu như trống bỏi: “Không, không phải ạ.”

Cảnh Minh nhìn cậu sợ thành ra vậy mà bật cười ha ha, vươn tay khẽ xoa tóc cậu: “Không sao, hồi đó anh cũng cóp bài mà, vừa đọc bài tập Toán đã thấy nhức đầu nhức óc rồi.”

Làm cậu phải thở hồng hộc, mặt ĐỀ HỒ đã nghẹn uất đỏ bừng, tức tối đến nỗi chỉ muốn đánh hấn. Song cuối cùng vẫn không nỡ dùng sức, bèn thụi nhẹ vào bụng Cảnh Minh mà thôi.

193.

“Đây là đâu ạ?”

“Một căn cứ bí mật.”

Cảnh Minh duỗi tay kéo ĐỀ HỒ lên, đứng trên đường ống xi măng đã bị bỏ hoang, phía dưới là thảm cỏ. Tươi xanh, um tùm, tản ra thứ mùi vị của đất.

Cảnh Minh nhảy xuống không chút do dự, giẫm xuống khiến đám cỏ đổ rạp. Hấn vươn hai tay với người ở phía trên, gọi với: “Xuống đây nào! Anh đỡ em!”

ĐỀ HỒ hừ một tiếng, nói với giọng tự hào: “Chừng ấy độ cao không làm khó được em đâu! Anh xê ra đi!”

“Không! Anh muốn đỡ em!”

ĐỀ HỒ nhìn điệu bộ ấy của hấn bèn không khỏi bật cười, cố tình nhảy vào lòng hấn.

Hai người cùng ngã lăn quay trên đất.

ĐỀ HỒ vội nhóm người dậy khỏi hấn, lo lắng hỏi: “Tiểu Minh ơi, anh không sao đấy chứ?”

Cảnh Minh hào hứng: “Sao anh có chuyện gì được cơ chứ, dù có đến mười em thì anh vẫn đỡ được hết.”

Đề Hồ đỏ mặt, vùi mặt vào vai Cảnh Minh. Cảnh Minh đẩy đầu cậu sang: “Trời tối rồi, nằm đây có thể ngắm sao.”

“Trước đây anh thường đến nơi này hả?” Đề Hồ lăn ngang qua người hẳn, nằm sang bên cạnh.

Cảnh Minh lắc đầu: “Hiếm khi qua đây lắm, nhưng anh vẫn biết nơi này, nếu đến nhiều quá thì chẳng phải là không còn ‘bí mật’ nữa ư.”

“Cũng phải.” Đề Hồ tỏ vẻ mình đã hiểu, cậu lại nhìn chăm chú vào bầu trời, thắc mắc hỏi: “Nhưng mà, sao đâu rồi ạ?”

Cảnh Minh cũng ngược đầu lên, bầu trời tối đen như mực, không có chút ánh sáng nào.

Cảnh Minh im lặng mất nửa phút, hình như đang tìm cách giải quyết cho vụ làm màu thất bại này.

Đề Hồ thấy hẳn im lặng thì biết ngay hẳn đang suy nghĩ gì, bèn lặng lẽ dựa vào, ôm lấy cổ hẳn: “Em đã trông thấy một ngôi sao rực rỡ nhất rồi này, và anh ấy đang nằm ngay cạnh em đây.”

Cảnh Minh không dẫn lòng nổi nữa, nghiêng đầu cậu sang rồi hôn lên đôi môi cậu. Hẳn muốn ném thử xem, miệng chú chim nhỏ này có ngậm đường hay chẳng.

194.

Hai phút trôi qua, Cảnh Minh cảm thấy trên mặt mình man mát.

“Em khóc đấy ư?”

“Không ạ, em còn tưởng anh... Ồi mưa rồi!”

“Chạy thôi!”

Hai người cười khúc khích chạy ra bãi đỗ xe, người đã ướt như chuột lột, nhưng ai nấy đều bật cười đầy khoái chí. ĐỀ HỒ khoác áo của Cảnh Minh, lấy phần duy nhất không bị ướt ở trong cùng của áo thun lau mặt cho Cảnh Minh.

Sau khi về đến nhà, Cảnh Minh bèn bận bịu, vừa hầm canh gừng vừa uống thuốc cảm, còn dẫn ĐỀ HỒ vào tắm bằng nước ấm cho thư thả. Vốn cảm thấy mình đã phòng bị trước nên sẽ tránh bệnh rồi, ai ngờ...

Cuối cùng vẫn bị sốt ngoài dự kiến.

Đúng là một ngày muôn màu muôn vẻ của bọn ocschos.

Câu trên là lời ĐỀ BẢO nói.

195.

Ngày tháng vẫn gà bay chó sủa như trước.

Trong cuộc sống gà bay trứng vỡ ấy mà vẫn học được cách tìm chốn yên lặng, ĐỀ BẢO phục sát đất. Tuy một phần nguồn cơn hỗn loạn đó là từ y mà ra, nhưng y không thừa nhận là được.

Thời tiết tháng mười một đã đến cái nông nổi phải mặc cả quần trong(*), ĐỀ BẢO đành phải nhận một cái quần trong cũ rích một lời khó nói hết của Hạ Liêu, vừa nhìn một cái đã ném phăng ngay, mắng mỏ gã: “Anh cố ý đúng không! Quần trong của anh còn chẳng cũ đến thế!”

(*Quần trong là kiểu quần dài bó mình hay mặc bên trong lớp quần bò để bớt lạnh chân í. Con gái thì gọi là quần tất, không biết con trai thì sao nên tôi để là quần trong.)

Hạ Liêu quay lưng về phía y, hình như đang nín cười, một lát sau mới đối mặt với y: “Lúc anh mua thì chỉ còn mỗi cái này thôi, em gắng mặc qua một ngày đi đã.”

“Em mặc của anh cơ.” ĐỀ BẢO nói với vẻ có lý khôn cùng: “Đưa quần anh đây.”

“Em mặc quần anh thì dài lắm.”

ĐỀ BẢO không thích nhất là có người nói chân họ dài hơn y, mặc kệ đó là thật hay giả, cho nên cả hai bèn ‘vật’ nhau một mất một còn ngay trên giường luôn.

196.

“Anh Bảo Bảo ơi, sắp sinh nhật Tiểu Minh rồi, em nên tặng quà gì cho anh ấy đây?”

ĐỀ BẢO một tay cầm điện thoại, tay kia xoa eo, giọng kiêu ngạo rãnh rãnh lợi: “Chịch phê cậu ta.”

“...” Thật sự rất mong anh Bảo Bảo có thể đưa ra ý kiến có ích hơn xú.

ĐỀ BẢO dứt lời xong thì bỗng bật cười ra chiều bí ẩn: “Chúng ta tặng cho Cảnh Minh một bất ngờ đi.”

“Được ạ!”

“Vừa khéo anh mày cũng có món quà bự muốn tặng tên đó.” ĐỀ BẢO cúp máy xong thì lôi hết đồng hồ đựng ‘đồ chơi’ và những thứ cần dùng đã nhờ trợ lý đặt trên mạng ra, định bảo người ta bọc lại giúp.

“Em đang làm gì thế?” Hạ Liêu dựa vào cửa phòng ngủ nhìn y đang lục tứ tung bên trong.

Đề Bảo thành khẩn muôn phần: “Sinh nhật em dâu em, nên em tô điểm thêm chút sắc thái cho cuộc sống tính phúc của hai đứa thôi.”

Hạ Liêu nhướn mày, hiếm khi không đáp lại.

Thấy gã như vậy, Đề Bảo biết ngay chắc chắn gã có chuyện muốn nói. Y buông thứ trong tay xuống, nói với người đang đứng ở cửa: “Có rắm thì xả mau.”

“Em chưa từng thử thì sao biết được chúng sẽ điểm tô thêm sắc màu vào cuộc sống của hai đứa nó?”

“Má, chuyện này mà cũng cần thử á.” Đề Bảo lấy đại một cái gậy mát xa cỡ lớn, ‘chặc’ một tiếng: “Cái này đồ sộ quá.”

“Đồ sộ bằng anh không?”

“À, cái tắm xỉ...” Chưa thốt ra hết từ thì Đề Bảo đã ý thức được sự nguy hiểm, bèn sửa miệng ngay: “Bé ơi bé hai à, lưng đeo cặp sách đến trường xa...”

(*Đoạn này tôi chém hết đây... “呵, 就那小牙...” 签字没发出声来, 提宝已经意识到危险, 立马改口: “小呀么小二郎呀, 背着那书包上学堂...” Nếu ai giúp được tôi thì tốt quá T^T)

Hạ Liêu đang nghiêm mặt thì bị y chọc cười khiến khóe miệng không khỏi nhếch lên. Hắn muốn dẫn lòng xuống, nhưng thử hai bận vẫn phí công, chỉ đành giả bộ hờn dỗi: “Mặc đồ vào, chúng ta đi mua quà.”

Cuối cùng thì Đề Bảo vẫn không tặng được quà ‘lớn’, bèn mua một cặp đồng hồ đôi của Vacheron Constantin.

Thật ra Cảnh Minh đã quên mất sinh nhật mình vào ngày tháng nào rồi, đối với hắn mà nói, vào một ngày thứ tư bình thường không thể bình thường hơn được nữa, khi hắn về đến nhà từ chỗ nhà xuất bản thì bất ngờ phát hiện ra nhà không bật đèn.

Như thường lệ thì vào giờ này, Tiểu Hồ đã tan học rồi mà nhỉ.

Cảnh Minh mở rồi đóng cửa lại, chưa kịp đợi hắn thích nghi với bóng tối thì đã bị một đôi tay bịt mắt lại ở ngay phía sau.

Cảnh Minh chỉ biết bật cười: “Tiểu Hồ à, để anh thay giày trước cái đã, ngoan.”

“Em thay cho anh nhé, nhưng anh đừng mở mắt.”

Cảnh Minh không biết cậu đang chơi trò gì nên chỉ đành phối hợp theo: “Được.”

Cảnh Minh nhắm mắt lại, thành thật để cậu thay giày giúp mình, một lát sau cảm thấy có một luồng hơi thổi phả ra ở cằm hắn. Đề Hồ đã đứng trước mặt hắn.

“Hôm nay là tròn một trăm ngày mình gặp nhau, tròn năm mươi ngày mình hẹn hò với nhau, nghe thì ngắn thật đó, nhưng từ lần đầu tiên gặp được anh, em đã dự tính đến việc bầu bạn với anh cả đời rồi.”

Cảnh Minh nhắm mắt lắng nghe cậu thủ thỉ, trong đầu hắn chợt hiện ra một chuỗi kí ức, từ chú chim lông xù đến cậu trai trần truồng, cho đến một cậu run rẩy thở dốc “trưởng thành” từ trong lòng hắn.

Bỗng trên ngón tay truyền tới một thứ cảm giác lạnh lạnh, Cảnh Minh mở mắt ra, Đề Hồ đang cầm một chiếc nhẫn đeo vào cho hắn.

“Loài bồ nông chúng em, chỉ có một người bầu bạn suốt đời, nên là, Tiểu Minh à, anh bằng lòng gả cho em không?”

Nhìn chiếc nhẫn nhỏ sáng lấp lánh trên tay, Cảnh Minh bất đắc dĩ nghĩ: Sao lại bị em ấy giành trước mất rồi!

Nghĩ vậy, hần thuận thế đề Đề Hồ lên cửa, hôn cậu một cách thô bạo, liếm qua liếm lại khắp khoang miệng nọ, cuối cùng là dịu dàng kéo ra một sợi chỉ bạc.

Bàn tay không chịu khống chế của Cảnh Minh dần dờ xuống, trong cơn mê đương cời quần Đề Hồ thì bỗng nghe thấy cái giọng thiếu đánh của Đề Bảo: “Surprise!”

Sau đó đập vào mắt là một căn phòng khách chằng đầy đèn màu lòe loẹt, và một chiếc bánh sinh nhật rất to.

Mặt Cảnh Minh đen thui, đuổi đánh Đề Bảo.

Hạ Liêu cười mà không nói gì.

Đề Hồ ngấn ra ngay bên cạnh Hạ Liêu, suy nghĩ kỹ một chuyện: Quả nhiên vẫn không nên nghe theo gợi ý của anh Bảo Bảo.

CHÍNH VĂN HOÀN.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau.

TÔI CÓ THỂ NUỐT ĐẦU NGÀI KHÔNG Ạ?

Mộng Trung Đại Chùy
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Phiên Ngoại 2: Đông Chí

Đông chí đã tới, tuyết đổ nặng đã hai ba đợt, mười hai tháng đã sắp đi đến hồi kết.

Lại vào một buổi cuối tuần, vốn nên là thế giới hai người của Cảnh Minh và Đề Hồ, song không ngờ sáng sớm bánh mắt đã bị Đề Bảo đột kích đột ngột nên trở tay không kịp.

Hạ Liêu đứng ngay bên cạnh, sắc mặt không mấy tốt đẹp.

Có lẽ chỉ mỗi mình Đề Bảo thấy vui thực sự thôi, Cảnh Minh bất đắc dĩ nghĩ thầm.

Thấy tay Hạ Liêu còn xách theo thứ gì đó, lúc này Cảnh Minh mới lên tiếng: “Đến cũng đến rồi, còn mang gì nữa ạ.”

Hạ Liêu giơ túi đồ siêu thị lên: “Bánh trôi, một mình tôi ăn.”

Ừ đấy, là gã không thân thiện vậy đấy.

Song, nom Hạ Liêu cao to như vậy, không ngờ lại là người phía Nam.

“Tiểu Hồ đâu rồi?” Đề Bảo tuần tra một vòng, không thấy em trai yêu dấu của mình đâu cả.

Cảnh Minh hờ hững rót trà cho hai người họ, chậm chậm đáp: “Đi mua gia vị rồi.”

“Hà.” Không biết Đề Bảo có ý gì: “Anh dám cược là, nó tuyệt đối không mua đúng vị đâu.”

Cảnh Minh nhướn mày không nói câu nào.

“Cược không cược không?” Đề Bảo bám theo không dứt.

Cảnh Minh tích chữ như vàng: “Không.”

Đề Bảo ‘xù’ một tiếng, khẳng định luôn: “Cậu sợ chứ gì.”

“...”

Cảnh Minh không muốn chấp nhận với y, chỉ đành thỏa hiệp: “Cược gì?”

Đề Bảo chống cằm nghiêm túc tự hỏi một lát, bỗng trong mắt lóe ra ánh sáng, nhìn về phía Cảnh Minh.

Chiếc đèn cảnh giác trong đầu Cảnh Minh bỗng vụt sáng.

Đề Bảo nhìn lướt qua Hạ Liêu như cái phông nền bên cạnh, rồi quay sang nhìn Cảnh Minh lần nữa, dần dà mở lời: “Nếu cậu thua thì phải ăn năm mươi cái bánh trôi.”

Cảnh Minh vừa nghe vậy thì người hơi thả lỏng xuống, khinh thường: “Cái này mà tính làm cược á?”

“Cậu không hiểu đâu.” Đề Bảo cười mím, “Đây là phản ứng dây chuyền.”

“Đầu tiên là...”

Cảnh Minh bịt tai lại: “Không muốn nghe.”

“Ây, cậu——”

Thấy hai người sắp quần nhau tại chỗ, Hạ Liêu đề đầu Đề Bảo lại: “Yên lặng chút nào.”

“Mịa, em ngồi tâm sự với em dâu mà anh cũng muốn xen vào, anh lo chuyện bao đồng từ bao giờ thế...” Đề Bảo nói đến đây thì vẻ mặt bỗng thay đổi, dường như đã bắt được cái thóp kinh khủng nào đó: “Chẳng nhẽ anh đang ghen? Há? Có phải anh đang ghen không, ưm...”

Hạ Liêu hít một hơi, một tay bịt miệng y lại. Đề Bảo vùng vẫy tại chỗ không có kết quả, chỉ đành ủ rũ ngậm miệng lại.

Cảnh Minh ném cho Hạ Liêu một cái nhìn cảm kích, Hạ Liêu vui vẻ nhận.

Đề Bảo giơ tay vẫy vùng kháng nghị việc hai người này liếc mắt đưa tình với nhau. Tình hình chiến đấu đang đúng lúc nước sôi lửa bỏng thì Đề Hồ trở về.

Đề Bảo và Cảnh Minh cùng gạt phăng mode chiến đấu, nhìn chăm chặp vào thứ trong tay Đề Hồ với vẻ nóng lòng muốn thử.

“Em về r...” Một câu của Đề Hồ hãy còn chưa dứt thì đã bị sáu con mắt ở đây dọa sợ.

“Sao, sao vậy ạ, cứ nhìn chăm chăm vào em làm gì?”

Chính xác mà nói là đang dán mắt vào tay cậu. Nếu phải miêu tả rõ hơn về ánh mắt của ba người này thì: Cảnh Minh là lo lắng, Đề Bảo là phải có thứ đó ngay, chị dâu thì... cậu chẳng hiểu.

Đề Bảo nhào tới đoạt cái túi to giấu ngay sau lưng đầu tiên, nói với vẻ có lý: “Vì phòng ngừa cậu lấy việc công làm việc tư, cố ý nói sai đáp án, nên để công bằng thì phải thu cái này đã. Bây giờ cậu nói đi, cậu bảo Tiểu Hồ đi mua thứ gì?”

Cảnh Minh đã cạn lời với cái cảnh như lớp mẫu giáo này rồi: “Cần đến mức vậy à anh, em có phải kẻ vô liêm sỉ đâu, ấu trĩ thế.”

“Đó là vì anh hiểu cậu!” ĐỀ BẢO tự cho là mình đã làm ra một quyết định sáng suốt, lúc này miễn bàn y tự hào đến nhường nào.

Cảnh Minh khô lời: “Đó là vì anh tự đi guốc trong bụng anh đó chứ.”

“Đừng xàm nữa, nói mau, mua cái gì!” ĐỀ BẢO mất kiên nhẫn.

“Xì dầu.”

“...” Chỉ một lọ xì dầu mà phải dùng túi lớn thế cơ á?

ĐỀ BẢO vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Xì dầu gì?”

“Đậu nành.”

ĐỀ BẢO nuốt nước bọt, bày ra tư thế: “Anh đi kiểm chứng đây!”

ĐỀ BẢO lấy từng thứ một từ trong túi mua sắm ra, đồ ăn vặt chiếm đa số. ĐỀ BẢO hết nhìn trái rồi nhìn phải, không có cái gì mình thích ăn cả.

Sau khi lấy hết đồ ra, không thấy lọ xì dầu nào ở trên bàn. ĐỀ BẢO hí hửng: “Cậu thua rồi!”

ĐỀ HỒ và HẠ LIÊU đứng ngay sau lưng y, nhìn thấy tay y vẫn đang cầm một lọ xì dầu. Hai người đều che mặt, coi như chưa thấy.

Cảnh Minh sinh lòng nghi ngờ, ĐỀ HỒ sẽ không quên mất nhiệm vụ chủ chốt được, bèn liếc sang vẻ mặt của ĐỀ HỒ và HẠ LIÊU, bỗng sáng tỏ.

“Đưa tay anh ra.”

“Đưa tay ra làm gì? Vật chứng đã ở đây cả rồi, thua là thua, đàn ông là phải dám cượng dám chịu chứ!” ĐỀ BẢO nghênh cổ cực kỳ mạnh miệng.

Cảnh Minh nhức đầu bởi cái vẻ vô lại này của y, bỗng linh quang chợt lóe: “Anh còn chơi xấu nữa là em sẽ kể với chị dâu là anh...”

Đề Bảo đặt mạnh lọ xì dầu trong tay mình xuống bàn để cắt lời của hẳn, trưng vẻ mặt anh dũng hi sinh: “Anh thua được chưa!”

“Sao anh không bằng lòng thua sớm hơn?”

Hai tiếng sau.

Đề Bảo ngồi trước bàn ăn, nhìn bốn mươi cái bánh trôi còn dư lại trong bát, trưng vẻ mặt hết chịu nổi: “Anh muốn ói quá.”

Lời quan tâm của Đề Hồ hãy còn chưa kịp thốt ra thì đã bị tắc ứ ở cổ họng bởi bốn chữ “dám cược dám chịu” của Cảnh Minh.

Đề Bảo xoay đầu sang phía Hạ Liêu, tỏ vẻ đáng thương muôn phần: “Em muốn ói quá.”

Suýt chút nữa Hạ Liêu đã bị cái vẻ tủi hờn này của y chọc cười, cuối cùng vẫn lạnh mặt chằm chằm đáp: “Đây là cái kết của việc em không tôn trọng bánh trôi đó, đừng khóc nữa ‘bóng chúa’ ạ.”

Khi hai người đến, Hạ Liêu bảo đông chí muốn ăn bánh trôi, Đề Bảo thì nói muốn ăn sủi cảo, còn chêm thêm là đàn ông đàn ang không thèm ăn cái món bánh trôi dành cho bọn “bóng chúa” này đâu, nếu không phải vì đã ra ngoài từ sớm thì hai người có thể vật nhau long trời lở đất ngay trên giường ngay khi còn chưa ra khỏi nhà rồi.

Lúc ăn đến cái thứ hai mươi, Đề Bảo xông vào nhà vệ sinh để ói ra hết.

Y thụp mặt vào bồn cầu thề thốt, đúng cảnh đúng tình, khóc ngàn dòng sông: Cả đời này ông không ăn bánh trôi nữa đâu!

TOÀN VĂN HOÀN.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Ấy Thế Mà Đáng Yêu Chết Mất Đi Thôi

Chương 2: Thuốc Lá Gì Mà Lợi Hại Thế?

Chương 3: Đến Cả Tóc Của Anh Ấy Mà Còn Hợp Tạo Kiểu Tóc Chim Luân Á!

Chương 4: Cái Nhìn Ngoan Độc Như Nước Xà Phòng(*)

Chương 5: Dưới Ngòi Bút Tôi Có Sáu Trăm Tư Thế!

Chương 6: Học Tiếng Chó Sủa Gì Thế!

Chương 7: Cảm Xúc Gặp Tình Trạng Điên Cuồng

Chương 8: Dạy Hư Chim Nhỏ Thì Sao!

Chương 9: Sắc Dụ Thì Phải Làm Sao?

Chương 10: Món Giá Đổ Đó Ngon Thế Cơ À?

Chương 11: Vẫn Còn Nhiều Người Thích Màu Hồng Thế Cơ À?

Chương 12: Mấy Kẻ Hứng Chịch Đều Không Có Văn Hóa

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22: Thiếu

Chương 23: Phiên Ngoại 2: Đông Chí